

Bí Mật Của Nương Tử

Contents

Bí Mật Của Nương Tử	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	45
13. Chương 13	50
14. Chương 14	54
15. Chương 15	58
16. Chương 16	63
17. Chương 17	67
18. Chương 18	71
19. Chương 19	75
20. Chương 20	79

Bí Mật Của Nương Tử

Giới thiệu

Giới thiệu Mặc Thanh Vân, đại tổng quản Nghiêm phủ cự phú phương bắc, quản lý mọi chuyện lớn nhỏ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-cua-nuong-tu>

1. Chương 1

Đêm tối yên tĩnh, ánh trăng phản chiếu bóng dáng một nam một nữ lên bia mộ. Trong mộ là nữ tử mười tám tuổi thanh xuân mới chôn cất ba ngày trước. Một nam một nữ đứng lặng người trước bia, dường như tưởng nhớ điều gì, trong miệng thông báo chuyện vui.

“Ba ngày sau, sẽ phải xuất giá rồi”

Nói chuyện là nam tử có thân hình cao to, mặc y phục màu nâu, đai lưng đeo thanh đao, nửa người trên khoác áo ngoài bằng da chồn bạc, chân đi giày ống mềm bằng da trâu, đầu đội mũ có khăn choàng, tràn ngập khí tức dương cương của người Mông Cổ, hào hùng có phần thô lỗ, liếc nhìn nữ tử người Hán bên cạnh, trong giọng nói mang theo thương tiếc.

“Đúng nha”. Liên Thủy Dao nhẹ nhàng trả lời, dường như thực vừa lòng với việc hôn nhân này.

Nhìn thần thái nàng thoải mái, vẻ mặt Ba Đồ tối sầm. Dù sao, nữ tử diễm đam xinh đẹp này là muối muối bạn tốt của hắn, hắn cũng coi như muối muối mình mà đối xử, việc hôn nhân này thực sự rất ủy khuất nàng.

“Như vậy được không?”. Thanh âm Ba Đồ tràn ngập lo lắng

“Như vậy có cái gì không tốt?”. Liên Thủy Dao buồn cười hỏi lại hắn, nụ cười mang theo tự giễu.

Nhìn thái độ nàng không quan tâm, Ba Đồ không nhịn được lắc đầu “Muội ngay cả bộ dáng đối phương thế nào cũng không biết”

Nàng nhìn thẳng Ba Đồ, lạnh nhạt nói “Có cần thiết sao?”. Đôi mắt xinh đẹp tràn ngập tang thương hiểu đời, đã không còn nhiệt tình và hồn nhiên của ngày trước. Sau khi trải qua kiếp nạn toàn gia bị chém, tịch thu tài sản, lòng của nàng đã sớm chết, sợ dĩ còn sống tạm bợ đến bây giờ chỉ vì một mục đích-báo thù

Ba Đồ suy nghĩ một chút, tự cảm thấy hỏi thừa, thở dài thật sâu, lắc đầu “Xác thực không cần thiết”

Ánh trăng chiếu xuống khuôn mặt thiên sinh lệ chất của Liên Thủy Dao, ngũ quan càng hiển lộ vẻ tinh xảo đẹp đẽ. Lấy tướng mạo mà nói, muốn giả làm chính thất một nhà tốt tuyệt đối không thành vấn đề. Cố tình tạo hóa trêu ngươi, nàng chẳng những phải giả, lại không thể giả quang minh chính đại, cũng không thể làm chính thất, chỉ có thể làm tiểu thiếp nhà người ta.

Để tránh được tội toàn gia bị chém, tịch thu tài sản, nàng đến cả mai danh ẩn tích đều không được, biện pháp tốt nhất chính là trực tiếp biến mất trên đời này.

Chết-là biện pháp duy nhất tránh được nạn diệt gia, có thể tránh thoát được thiên la địa võng mà quan sai triều đình bày ra. Chỉ cần nữ nhi Liên đại nhân Liên Thủy Dao vì bệnh nặng mà hương tiêu ngọc vẫn rời đi nhân thế là có thể tránh được một kiếp.

Lấy cái chết để tránh khỏi tử kiếp? Kế hoạch thật nực cười, nhưng lại là biện pháp duy nhất.

Nàng nhìn mộ phần mình, đứng vậy, bia mộ trước mắt khắc tên Liên Thủy Dao của nàng, nhưng nằm trong quan tài là một nữ tử cùng tuổi với nàng, dung mạo cũng tương tự-Thị Thanh Nhi, cũng là nữ tử hồng nhan bạc mệnh như nàng.

Có lẽ Liên gia nàng không tuyệt hậu, ông trời mở cho nàng một con đường sống. Trước khi hoàng thượng hạ lệnh diệt Liên gia nàng thì nghĩa huynh kết ái người Mông Cổ của huynh trưởng nàng là Ba Đồ tới cứu nàng đi, nhờ vậy nàng mới tránh được một kiếp.

Chẳng qua toàn gia còn đang mang tội, nàng sống sót, nhưng phải sống cuộc sống lưu lạc.

Khéo là, Thi gia cô nương Thị Thanh Nhi vừa vận bệnh nặng bỏ mình. Người nhà Thi gia đã sớm đáp ứng bán Thị Thanh Nhi cho cự phú phương bắc Nghiêm Phách Thiên làm tiểu thiếp thứ năm. Tiền đã thu, nhưng Thị Thanh Nhi nhiễm bệnh mà chết, với Thi gia mà nói, chẳng những là đả kích nghiêm trọng, lại càng vô lực hoàn lại đại bộ phận ngân lượng đã dùng.

Dường như vận mệnh định sẵn, dung mạo Thị Thanh Nhi giống nàng đến năm phần. Hơn nữa Nghiêm Phách Thiên ở tại kinh thành phía bắc xa xôi, cho đến bây giờ cũng chưa từng thấy qua Thị Thanh Nhi.

Nhưng nghe nói dung mạo Thi Thanh Nhi xinh đẹp và nhu thuận, liền gọi người làm mối, nàng chỉ cần giả dạng một chút là có thể giấu diếm lừa gạt. Thế là một kế hoạch lánh nạn được sinh ra.

Để tránh triều đình đuổi bắt, nàng quyết định theo kế hoạch của Ba Đồ, mua chuộc Thi gia và giả thành Thi Thanh Nhi giả đến Nghiêm phủ. Thuyết phục nhị lão Thi gia cũng không có trở ngại, chỉ cần bọn họ giữ mồm giữ miệng, về sau nữ nhi giả này cũng sẽ thường lệ “hiếu kính” bọn họ. Với Thi gia mà nói, chẳng những có lợi không có hại, còn có thể đảm bảo cuộc sống nửa đời sau.

Vừa vặn, người sắp trở thành chồng nàng Nghiêm Phách Thiên là kinh thành đại phú thương, chẳng những có thể cho nàng chỗ ẩn nấp, còn cho nàng cơ hội trở lại kinh thành, tìm tên gian thần Điền Quảng Đình báo thù diệt môn.

Liên gia sở dĩ bị chém cùng tịch thu tài sản đều do Điền Quảng Đình thượng tấu, vu hãm phụ thân và một nhóm nhân sĩ nhục mạ triều đình làm hoàng thượng hạ lệnh đem toàn bộ những người tham gia chém đầu tịch thu tài sản.

Liên Thủy Dao nàng nếu không báo thù này, thế không làm người!

2. Chương 2

Chương 2

Mặc Thanh Vân gật đầu, sau khi nghe xong ba vị nghĩa đệ báo cáo, cuối cùng nhìn về phía tứ đệ Hưởng Bất Ngữ.

Lão tứ Hưởng Bất Ngữ năm nay hai mươi hai, tính cách từng trải, rất ít nói chuyện. Nếu nói là Mặc Thanh Vân nói năng thận trọng thì lão tứ so với hắn lại càng trầm mặc ít nói. Có thể nói ngắn gọn, hắn liền nói ngắn gọn. Có thể dùng gật đầu lắc đầu thay thế, hắn liền không mở miệng, tiếc chữ như vàng. Trừ phi cần thiết, nếu không hắn hầu như không nói chuyện.

Lão nhị, lão tam và lão ngũ đều đã khai báo phần mình phụ trách, nên bọn họ cùng nhất trí nhìn về phía lão tứ, hiện tại chỉ còn hắn chưa báo cáo tiến độ của mình.

Hưởng Bất Ngữ trầm mặc một lát, mới chậm rãi mở miệng “Áp tải đã sắp đặt tốt.” Hắn chịu trách nhiệm điều động nhân thủ sau khi thuyền hàng đến, đem hàng hóa lần lượt vận chuyển đến các cửa hàng.

Năm người bọn họ ở Nghiêm phủ đều có chức trách của mình, trên dưới một lòng, tài phú của Nghiêm Phách Thiên là thiên hạ do năm vị huynh đệ kết nghĩa này gây dựng, mà Nghiêm Phách Thiên chính là Đại đương gia của Nghiêm phủ, là chủ tử của toàn bộ nô bộc.

Ngoài mặt, là Nghiêm Phách Thiên thao túng tất cả, năm huynh đệ cũng chỉ là thủ hạ của Nghiêm Phách Thiên, năm người bọn họ cung tận tụy với chủ tử, bất kể Đại đương gia làm thế nào đào ra số tiền lớn như vậy, cũng không quản danh tiếng Nghiêm Phách Thiên hư hỏng thế nào, năm người này đối với Nghiêm Phách Thiên trước sau trung tâm như một, tuyệt không hai lòng, có đuổi thế nào cũng không đi.

Điều này là đương nhiên, bởi vì bọn họ và Nghiêm Phách Thiên có chung bí mật, mà bí mật này trừ năm huynh đệ kết nghĩa cùng sinh cùng tử ra cũng không có bất kỳ người nào biết, cũng tuyệt đối không để người ta biết.

Bàn bạc công việc trên thương trường xong, Mặc Thanh Vân thân là đại ca chấm dứt bàn luận.

“Chuyện này cứ làm như vậy đi, nếu không có chuyện gì quan trọng muốn bàn bạc, mọi người có thể về chỗ mình nghỉ ngơi.”

Nghỉ ngơi? Bốn vị huynh đệ khác nhìn lẫn nhau, đại ca của bọn họ hình như chỉ nhớ bàn bạc chính sự mà quên bàn bạc “chuyện vui” rồi.

Ba người kia nhìn về phía nhị ca Lý Mộ Bạch, ra hiệu hắn nhắc nhở đại ca còn “chuyện vui” muốn bàn bạc.

Nhị ca Lý Mộ Bạch nhận được tin tức từ trong mắt ba vị nghĩa đệ, không nhìn được trong bụng nói thầm, mấy tiểu tử chết toi này lại có thể đem củ khoai lang phồng tay này giao cho hắn, muốn hắn phụ trách mở miệng.

Thiệt là, được rồi! Ai bảo hắn là nhị ca chứ? Hắn bèn cố ý hắng giọng một cái. “Khụ.....Đại ca, sự thực, chúng ta còn một chuyện chưa bàn bạc.”

Ánh mắt uy nghiêm của Mặc Thanh Vân dừng lại trên đầu lão nhị. “Có chuyện gì?”

“Chính là chuyện nạp thiếp.”

Mới nói đến một chút, đại ca Mặc Thanh Vân quả nhiên cau mày lại.

“Nạp thiếp? Ai muốn nạp thiếp?” Mặc Thanh Vân rõ ràng có chút ngoài ý muốn.

Lý Mộ Bạch cười cười trả lời. “Đương nhiên là Nghiêm Phách Thiên muốn nạp thiếp.”

Nói đến Nghiêm Phách Thiên, lúc này Mặc Thanh Vân mới hiểu được. Người đời không biết, Nghiêm Phách Thiên chỉ là một nhân vật bọn họ lập nên. Cho dù làm chuyện gì, năm người bọn họ cũng dùng danh nghĩa Nghiêm Phách Thiên đi làm.

Độc nhãn, trên mặt có sẹo, khí phách tráng kiện, tất cả đều do bọn họ làm, cố ý khiến cho người đời có ấn tượng này đối với Nghiêm Phách Thiên.

Nói cách khác, Nghiêm Phách Thiên thật ra chính là năm người bọn họ, mà năm người bọn họ chính là Nghiêm Phách Thiên. Trong trường hợp khác nhau, theo các đòi hỏi khác nhau, năm người thay phiên nhau sắm vai Nghiêm Phách Thiên, đây là một bí mật tuyệt không thể để người ngoài biết.

Mặc Thanh Vân hỏi: “Lại muốn nạp thiếp? Tại sao?”

Ba vị nghĩa đệ đồng thời nhìn về phía ngũ đệ Nhạc Tử Khiêm, lúc này đến phiên hắn nói.

Tiếp thu được ánh mắt của các vị nghĩa huynh, quý linh tinh ngũ đệ Nhạc Tử Khiêm lập tức nói tiếp. “Đại ca, huynh quên? Ba tháng trước, chúng ta vì bí mật vận chuyển một đám quan lương đến Quảng Tây cứu tai, nhờ vào danh nghĩa cầu hôn, đem quan lương trà trộn vào sính lễ, đưa đến địa phương gặp nạn. Thật ra thì nạp thiếp chỉ là kế tạm thời, đưa lương cứu tế mới là mục đích.”

Mặc Thanh Vân bừng hiểu ra. “Đúng rồi, không phải đệ nói, ta đã quên chuyện này.”

Vì che dấu tai mắt người khác, hắn phái lão ngũ nghĩ biện pháp đoạt quan lương từ chỗ tham quan vận chuyển đến phương nam. Lúc ấy hắn giao toàn quyền cho nghĩa đệ xử lý, cũng không hỏi họ dùng biện pháp gì đạt được mục đích. Sau đó chỉ nghe ngũ đệ báo cáo dựa vào danh nghĩa cầu hôn, dùng tám chiếc xe ngựa chở sính lễ đến Quảng Tây.

Không ai nghĩ đến, trong mỗi rương sính lễ, cất giấu quan lương bọn họ vận chuyển đến phương nam, mà cầu hôn cũng chỉ là kế tạm thời, đương nhiên là dùng danh nghĩa Nghiêm Phách Thiên đi cầu thân.

Tam đệ Vu Đàn Ngọc cũng lên tiếng phụ họa “Mặc dù nạp thiếp chỉ là kế sách giấu diếm của chúng ta, nhưng để người khác không sinh nghi, trò đùa này phải làm tiếp, hơn nữa chuyện Nghiêm Phách Thiên nạp thiếp mọi người đều biết nha.”

Mặc Thanh Vân gật đầu một cái. “Quả thực trò đùa này phải diễn tiếp, như vậy lần này là cô nương nhà ai?”

Ngũ đệ Nhạc Tử Khiêm vội nói: “Là nhà nghèo khổ nhất Quảng Tây, họ Thi, có một nữ nhi gọi là Thi Thanh Nhi, mười bảy xuân xanh, dung mạo thanh tú, tính tình nhu thuận. Vì để nuôi sống gia đình, nguyện ý vào làm thiếp Nghiêm phủ chúng ta.”

Đối với nhà nghèo khó, bọn họ luôn âm thầm trợ giúp, làm việc thiện không muốn người khác biết.

Trong mắt người ngoài, Nghiêm Phách Thiên là kẻ háo sắc, ưa thích nạp thiếp. Sự thực, đây chỉ là biểu hiện giả dối bọn họ tạo ra. Mỗi lần nạp thiếp, cũng ẩn giấu một kế hoạch.

Nhưng đối tượng bọn họ lựa chọn nạp thiếp cũng không phải tùy tiện, họ chỉ chọn nữ nhi nhà nghèo khó, có đức hạnh tốt, hiếu thuận, lanh lợi. Sau đó bọn họ sẽ cho người nhà đối phương một khoản sính lễ hậu hĩnh để cải thiện cuộc sống, hơn nữa nạp thiếp là khế ước mua bán bằng ngân lượng, thiếp là tài sản riêng của nam nhân, từ nay về sau nhà nhà mẹ đẻ không thể can thiệp. Như vậy chẳng những gọn gàng dứt khoát, cũng sẽ không có nỗi lo về sau.

Đương nhiên, hành vi phóng đảng liên quan đến Nghiêm Phách Thiên chỉ là bịa đặt, đây là bọn họ cố tình, chỉ có như vậy mới ngăn ngừa được người đánh chủ ý vào phú quý của Nghiêm phủ, không vì muốn dựa vào quyền quý mà vọng tưởng gả nữ nhi đến Nghiêm gia, bọn họ tuyệt không muốn đi hầu hạ những thiên kim đại tiểu thư bị nuông chiều hư hỏng.

Như những thiên kim đại tiểu thư từ nhỏ được nuôi trong nhà phú quý, xin miễn cho kẻ bất tài, bọn họ là những nam tử thô tục lớn lên giữa phố phường, càng sợ nhà mẹ đẻ phía sau các nàng kiên quyết dây dưa không rõ, vẫn là nữ tử nhu thuận nghèo khó là giải quyết tốt nhất.

Đó cũng là vì sao bọn họ chỉ nạp thiếp mà không cưới thê, hết thấy đều có đạo lý của bọn họ.

Mặc Thanh Vân đương nhiên tán thành, cũng hiểu được thiếp này nhất định phải nạp. “Chuyện này đúng là nên thương nghị, như vậy lần này ai muốn làm tân lang?” Nếu Nghiêm Phách Thiên chính là năm người bọn họ, năm người bọn họ chính là Nghiêm Phách Thiên, làm chuyện gì cũng dùng danh nghĩa Nghiêm Phách Thiên thì nạp thiếp cũng thế. Khác biệt ở chỗ, tân lang chỉ có một, ai rảnh rỗi, thì người đó làm tân lang, cho nên Mặc Thanh Vân vừa hỏi, không ngờ rằng đây chính là nguyên nhân bốn vị nghĩa đệ đặc biệt bàn bạc với hắn.

Từ lão nhị đến lão ngũ, bốn vị nghĩa đệ liếc mắt lẫn nhau, lần này tất cả ánh mắt đều hướng về phía lão ngũ.

“Lão ngũ, đệ nói.” Lão nhị nói.

“Ta?” Lão ngũ Nhạc Tử Khiêm chỉ vào mình, trợn to mắt. “Tại sao muốn ta nói?”

“Người là đệ chọn, đệ không nói chút ý kiến, chẳng lẽ muốn tự mình xuất trận?”

Nhạc Tử Khiêm lập tức lớn tiếng phản bác. “Vậy cũng không được, muốn ta nạp thiếp, nương tử ta nhất định sẽ treo cổ tự vẫn, không được không được. Tam ca, lúc trước kế hoạch này là huynh tán thành, hay là huynh nạp đi.”

Tam ca Vu Đan Ngọc nghe xong cũng oa oa kêu to. “Kêu ta nạp thiếp? Còn không bằng chém ta một đao có vẻ nhanh hơn. Ta cái gì cũng không sợ, chỉ sợ nương tử nhà ta khóc đổ Trường Thành nha, bảo lão tứ xuất trận được rồi.”

Tứ đệ Hướng Bất Ngữ bị điểm danh, mặc dù thường ngày trầm mặc ít nói, nhưng lúc này cũng lập tức đứng dậy, lộ ra vẻ mặt thà chết không theo. “Không có cửa đâu.”

Lão tam, lão tứ, lão ngũ đều không cần, vội vã đẩy tới đẩy lui, cuối cùng giao cho lão nhị.

“Vẫn là nhị ca làm tân lang được rồi, à? Nhị ca đâu?”

Không thấy tiếng người, nhị ca Lý Mộ Bạch mới vừa rồi còn ngồi trên ghế, lúc này cũng không thấy bóng dáng, rõ ràng là lâm trận bỏ chạy, làm cho người khác lớn tiếng mắng chửi.

Nhị ca gian trá nhất rồi, thường ngày ôn hòa nho nhã, nhìn như thành thật, kì thực lòng dạ thâm sâu nhất, mũi tay chỉ tới hắn, hắn liền biến mất ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Lúc này dưới đáy bàn truyền ra thanh âm nhị ca. “Cái này cũng không thể trách ta nha, nương tử nhà các đệ nhiều lắm cũng chỉ một khóc hai nháo ba thất cổ, nếu nương tử nhà ta nghe được ta muốn nạp thiếp, sẽ cầm đao kiếm tới chém ta. Nói không chừng hiện tại tin tức đã truyền đến tai nàng, ta đây là đang tự bảo vệ mình nha.”

Thì ra lão nhị trốn dưới gầm bàn là để bảo vệ tính mạng, bình thường bốn đại nam nhân đều là nam tử cứng cỏi, không sợ trời không sợ đất, vừa đụng đến chuyện nạp thiếp, tất cả đều rút cổ lại không ra, còn nhường nhịn lẫn nhau, bởi vì bọn họ đều đã có ái thê, mà còn yêu đến đòi mạng.

Nạp thiếp không chỉ muốn mạng bọn họ, còn có thể làm bọn họ mất đi tâm của thê tử, bọn họ dĩ nhiên không dám, cho dù dùng danh nghĩa Nghiêm Phách Thiên cũng vậy, phải biết rằng, nạp thiếp vào cũng không phải để một bên là được, còn phải phụ trách xử lý, bọn họ ngay cả nghĩ cũng không muốn dính lấy.

“Vậy làm sao đây? Thiếp mời cũng đã phát ra ngoài rồi, tất cả mọi người đều biết Nghiêm Phách Thiên muốn nạp tiểu thiếp thứ năm!”

“Ta làm sao biết! Lần trước nạp bốn tiểu thiếp, bốn người chúng ta mỗi người nhận một, thương yêu như thê tử, nhưng là hiện tại phải nạp người thứ năm rồi, ắt phải có người tiếp nhận nha.”

“Cầu mọi người tha ta, ta tuyệt đối không thể nhận, xảy ra án mạng nha.”

“Đệ tai nạn chết người? Ta chẳng lẽ không tai nạn chết người sao? Có hay không nghe qua câu một núi không thể chứa hai cọp? Ta sợ nhất cọp mẹ nhà ta.”

“Nếu muốn ta thu thiếp, ta thà một đao mất mạng còn nhanh hơn.”

“Ta dập đầu trước các vị, xin huynh đệ các vị đừng hại ta.”

“Không có cửa đâu.” Lão tứ từ đầu đến cuối cũng chỉ ngắn gọn bốn chữ.

Bốn đại nam nhân âm ỉ thành một đoàn, bọn họ đẩy tới đẩy lui, chính là không ai giao cho đại ca chưa cưới vợ nạp thiếp Mặc Thanh Vân. Đại ca uy nghiêm thế nào, cho dù muốn đẩy cho hắn, cũng phải đẩy vô hình, đẩy một cách ỉn.

Mặc Thanh Vân nhìn bốn vị nghĩa đệ, mỗi người tranh cãi tới đỏ mặt tía tai, nhìn như là đang đùn đẩy lẫn nhau, thực ra là cố tình nói cho hắn nghe. Vì muốn thành công đưa lương đến Quảng Tây mà làm ra sự kiện nạp thiếp, hi vọng hắn tới thu thập tàn cục, lại không dám nói rõ, cố tình diễn trò trước mặt hắn.

Đại trưởng phu năm thê bảy thiếp vốn không phải là chuyện gì ghê gớm, cố tình bốn nghĩa đệ của hắn đã yêu bốn tiểu thiếp nạp trước kia, hơn nữa còn yêu quý các nàng như thê tử, nạp thiếp lần này quả thực muốn mạng bọn họ, cho nên mới hết sức toan tính giao cho đại ca không thê không thiếp là hắn đi xử lý tiểu thiếp thứ năm này.

Trong lòng Mặc Thanh Vân vừa tức vừa buồn cười, chỉ là một tiểu thiếp, cũng có thể làm bốn người bọn họ sợ đến như vậy?

Thôi được, dù sao Nghiêm Phách Thiên cũng chỉ là một nhân vật không có thực, trước tiên có thể đem thiếp nạp vào, sau này nếu có đối tượng thích hợp, lại thay tiểu thiếp này gả cho người trong sạch.

Trong lòng hắn đã có dự tính, quyết định ra tay thu thập tàn cục này.

“Các đệ diễn đủ chưa? Muốn ta ra tay thu cái tiểu thiếp này thì nói rõ ràng, đừng ở đó giả bộ đáng thương.”

Bốn huynh đệ vốn đang tranh cãi không thể tách ra vừa nghe đến đại ca nguyên ý nhận, thái độ đồng loạt thay đổi, vội vàng không ngừng giơ lên khuôn mặt tươi cười cùng lời cảm tạ.

“Thật tốt quá, đại ca nói muốn nhận rồi.” Lão ngũ giơ hai tay lên vạn tuế.

“Đại ca anh minh, Phật tổ phù hộ.” Lão tam khoa trương thở dài nhẹ nhõm.

“Vẫn là đại ca lợi hại, ngài nói một câu liền giải quyết vấn đề của chúng ta.” Lão nhị vẻ mặt bội phục mà chấp tay thối phòng, trong lòng lại đang cười trộm.

“...” Lão tứ không nói, hai bên khóe miệng rủ xuống nhưng lại cong lên.

Lần này Mặc Thanh Vân bị bọn họ nói cho cười không được, tức cũng không được. Vừa nãy còn tranh cãi mặt đỏ tía tai, hiện tại mỗi người đều cười hơ hớ, ngay cả nhị đệ cũng từ dưới bàn bò ra, ngồi lên chỗ ngồi.

Hắc tức giận hỏi: “Đừng khua môi múa mép, nghi lễ nạp thiếp thì sao?”

Lý Mộ Bạch trả lời ngay câu hỏi của đại ca. “Chúng ta đã hỏi bà mối, mười lăm tháng sau là ngày tốt.”

“Phải không? Mười lăm tháng sau...” Trong lòng Mặc Thanh Vân tính toán, mười lăm tháng sau, muốn dành ra thời gian đón dâu không là vấn đề, hơn nữa chỉ là nạp thiệp, không hao phí quá nhiều thời gian. “Được rồi, việc này liền giao cho các đệ đi làm, đến ngày lại nhắc nhở ta.”

Hắn là người bận rộn, đối với hắn mà nói, chuyện nạp thiệp so ra không bằng chuyện buôn bán quan trọng khác trong phủ. Muốn chủ trì các cửa hiệu khắp nam bắc của Nghiêm phủ và sinh ý, hắn phải chuyên chú toàn bộ tâm lực.

Thấy đại ca đồng ý, những người khác thở phào nhẹ nhõm thật to, chỉ cần tân lang không phải bọn họ, thiệp không phải bọn họ thu, cái gì cũng dễ xử lý.

Phải biết bọn họ nhiều lần sợ nương tử trong nhà thương tâm, các nàng đối với chuyện nạp thiệp nhiều nhạy cảm cùng chán ghét, không có nữ nhân nào nguyện ý cùng nữ nhân khác chia sẻ trạng phu của mình, cho dù trên danh nghĩa cũng không được, mà các trạng phu lại rất sợ nương tử không vui, nếu các nàng rơi một giọt lệ, hoặc là tâm tình không tốt, bọn họ sẽ phải da đầu tê dại.

Mười lăm tháng sau Nghiêm Phách Thiên sẽ nạp tiểu thiệp thứ năm, trên dưới Nghiêm phủ khẩn cấp tiến hành công việc chuẩn bị, vội vàng dọn ra một gian tân phòng yên tĩnh, nghênh đón vị cô nương phượng nam này, Nghiêm phủ sẽ có vị phu nhân thứ năm.

Nghi thức nạp thiệp cùng thú thê bất đồng.

Cái gọi là cưới hỏi dàng hoàng, chỉ có chính thất, nghi thức thú thê long trọng, từ ngõ ý, xin cưới, ăn hỏi, tặng quà, sau khi xem bát tự, đưa sính lễ, xin ngày cưới...trải qua tam thư lục lễ chờ đến khi rước dâu, lại dùng kiệu tám người khiêng đến cửa chính của phủ.

3. Chương 3

Chương 3

Nạp thiệp sẽ không có đãi ngộ tốt như vậy, nói một trắng ra nạp thiệp cũng chỉ là một tờ khế ước mua bán, nam nhân trả tiền, cùng người nhà gái lập khế ước, không có tam thư lục lễ, đến giờ lành, liền dùng kiệu nhỏ từ cửa hông nâng vào thành thân, thân phận địa vị hoàn toàn không như chính thê.

Ở trước mặt chính thê, thiệp cũng chỉ là nô, là công cụ thay nam nhân tiết dục sinh con dưỡng cái.

Ngồi trong kiệu nhỏ Liên Thủy Dao hết sức hiểu rõ, nàng đã không còn đường đường là thiên kim quan gia rồi, sau khi xuất giá, nàng chính là tiểu thiệp thứ năm Thi Thanh Nhi của Nghiêm Phách Thiên.

Nàng không quan tâm, cũng không cho rằng Nghiêm Phách Thiên là chủ tử của nàng. Mặc dù nàng sắp lấy thân phận Thi Thanh Nhi trở thành thiệp của hắn, nhưng trong xương nàng không thay đổi, vẫn có ngạo khí của thiên kim quan gia, chỉ vì tránh họa sát thân, tạm thời sống nhờ ở Nghiêm phủ thôi.

Nàng ngồi trên hỉ giường, trên mặt không có một tia tươi cười. Bởi vì không phải cưới hỏi dàng hoàng, cho nên nàng không thể đội mũ cưới, váy đỏ thẫm cùng áo lông cừu, chỉ mặc vào quần áo đại biểu hỉ khí, cài lên búi tóc mấy đoá hoa hồng nhỏ, lại dùng khăn lụa hồng đẩy lên.

Tuy rằng đây là con đường nàng tự nguyện đi, nhưng đến đêm động phòng hoa chúc thì nàng vẫn khấn trương.

Trong lúc chờ đợi này, nàng nhớ đến cha mẹ cùng huynh trưởng, hốc mắt không nhịn được phấp phồng, đau buồn, thề cho dù dùng thời gian cả đời nàng, cũng nhất định phải báo thù này, lúc này, ý chí của nàng càng thêm kiên định.

Cánh cửa hỉ phòng đột nhiên bị đẩy ra, mạnh mẽ kéo thần trí nàng quay về, ngực không khỏi căng thẳng, hai tay đặt trên đùi không tự chủ co lại thành quả đấm theo tiếng bước chân đến gần, nàng tự nói với mình,

khi khăn lụa hồng được vén lên thì cho dù nhìn thấy bộ dạng đối phương có bao nhiêu xấu, hoặc là làm người ta chán ghét cỡ nào, nàng nhất định phải nhẫn nại.

Vì báo thù, coi như là ủy thân cho nam nhân không thích, nàng cũng muốn cắn răng sống qua động phòng tối nay.

“Ngũ di thái.”

Ngoài dự liệu, lên tiếng là một nữ tử, Liên Thủy Dao đưa tay đem khăn đỏ nhấc lên, ngạc nhiên nhìn đối phương, người tới không phải là phu quân muốn động phòng cùng nàng, mà là một phụ nhân.

Liên Thủy Dao cảm thấy kinh ngạc, nhưng đối phương sau khi thấy nàng, so với nàng còn kinh ngạc hơn, bật thốt kêu lên.

“Ai nha, là một đại mỹ nhân!” Phụ nhân bị vị Ngũ di thái xinh đẹp trước mắt này dọa cho ngây người, mặc dù nghe nói Ngũ di thái dung mạo mỹ lệ, nhưng không nghĩ tới sẽ là nữ tử đẹp như vậy.

Về mặt Liên Thủy Dao nghi ngờ nhìn vị phụ nhân trước mặt. “Người là...”

Phụ nhân giống như nhớ tới cái gì, vội hướng nàng phúc thân. “Ta là Khương đại nương, thỉnh an Ngũ di thái. Nghiêm gia phải ta tới chăm sóc người, bận rộn một ngày, người nhất định vừa đói vừa mệt đi, Nghiêm gia sợ người đói bụng, cho nên tặng vài thứ cho người lấp bụng.” Nói xong đi tới cửa ra lệnh cho người hầu chờ đợi bên ngoài. “Mau bưng vào.”

Trong khi Khương đại nương kêu, bốn nha hoàn bưng một mâm lại một mâm thức ăn cùng điểm tâm đi vào đặt trên hủ bàn, sợ không gian không đủ, còn đem nển đồ chuyển qua một bên. Chỉ chốc lát sau, trên bàn tròn đã chất đầy các loại món ngon cùng điểm tâm.

Khương đại nương đỡ nàng đi tới trước bàn, vừa dẫn dò nàng vừa giải thích. “Đây là Nghiêm gia đặc biệt cho người chuẩn bị cho người, muốn người ăn no bụng, đừng để bị đói.”

Liên Thủy Dao ngây ngô nhìn chằm chằm bàn đầy thức ăn, đem tâm hồn, nàng phải chờ tân lang vào phòng, phục vụ phu quân, coi như đói cũng phải chịu đựng, nhưng là bây giờ lại có thức ăn nóng hổi đầy bàn, làm cho nàng nhất thời hồ đồ.

Khương đại nương đỡ nàng ngồi xuống đồng thời miệng cũng không nhàn rỗi.

“Người yên tâm tận lực ăn, ăn no đi đến giường nằm xuống mộng Chu công cũng không quan hệ, Nghiêm gia giao thiệp rộng, thịnh tình của các tân khách khó chối từ, có thể sẽ đi không được, hân không muốn làm khổ Ngũ di thái, cho nên dẫn dò ta để người ăn no.”

Liên Thủy Dao quả thực mệt mỏi mỗi một ngày, cũng không ăn bao nhiêu đồ, vốn nàng không phải rất đói bụng, nhưng hương vị đồ ăn bốn phía lại nóng hổi bày ra trước mắt, nàng rõ ràng cảm thấy đói bụng.

Mặc dù nàng cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Nếu Nghiêm Phách Thiên muốn nàng ăn, nàng cũng không cần khách khí làm gì. Vì vậy nàng bưng canh lên, uống một ngụm, canh gà nóng làm ấm dạ dày nàng, cũng làm cho nàng muốn ăn, bắt đầu từng ngụm từng ngụm ăn.

Khương đại nương cùng bốn nha hoàn ở một bên nhìn nàng : thăm nghĩ nàng ăn nhất định sẽ kinh ngạc, bởi vì những cao lương mỹ vị trân quý này đúng là nhà nghèo khổ cả đời cũng không ăn được, tuyệt đối khiến vị Ngũ di thái xuất thân nhà nghèo này cảm động đến nước mắt lưng tròng.

Chẳng qua lại là trái ngược, vị Ngũ di thái này ăn rất bình tĩnh, không có vui mừng cùng cảm động như mong muốn, làm Khương đại nương ở bên cạnh không nhịn được hỏi: “Như thế nào? Ăn ngon không?”

Liên Thủy Dao nhẹ nhàng gật đầu. “Ăn ngon.”

Trên miệng nàng nói ăn cũng được, nhưng trên thực tế đây chỉ là lời khách sáo, những người này làm sao hiểu được, nàng thuở nhỏ lớn lên ở nhà quan lại, ba bữa cơm ăn là sơn hào hải vị, thỉnh thoảng còn có hoàng thượng ban thưởng gì đó, cho nên những thứ thức ăn này đối với dân chúng bình thường mà nói, có thể là mỹ vị hết sức hiếm lạ hết, đối với nàng mà nói cũng rất bình thường.

Khương đại nương cùng bốn nha hoàn ở bên cạnh lặng lẽ đánh giá vị Ngũ di thái xinh đẹp này, thầm nghĩ làm thiếp thật là đáng tiếc, chỉ xem dáng vẻ nàng ăn, đã cảm thấy nàng được giáo dưỡng tốt lắm, khí chất thanh nhã. Đêm nay chủ tử thật nên tới tân phòng nhìn tận mắt tân nương. Chỉ tiếc Nghiêm gia có giao phó, tối nay hẳn có chuyện quan trọng phải xử lý, không thể tới chào hỏi cùng thiếp mới nạp, cho nên mới dặn dò Khương đại nương thay thế hẳn tới tiếp đón Ngũ di thái này.

Mỗi một món Liên Thủy Dao chỉ ăn một chút, không bao lâu đã cảm thấy no rồi, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Khương đại nương, phát hiện các nàng còn đang bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Nếu không chê, các người cũng tới ăn đi.”

Khương đại nương vội nói: “Như vậy sao được? Đây là Nghiêm gia đặc biệt chuẩn bị vì người, chúng ta không thể vượt quá nha.”

“Một mình ta ăn không hết nhiều như vậy, nếu các người không đói bụng thì bỏ đi.” Liên Thủy Dao cũng không miễn cưỡng các nàng, đứng lên trở về hỉ sàng, ngồi ở mép giường, an tĩnh chờ.

Khương đại nương thấy nàng không ăn, đành phải ra lệnh cho nha hoàn đem thức ăn chuyển đi, sau đó đi tới bên cạnh nói với nàng: “Ngũ di thái, Nghiêm gia có giao phó, nếu người mệt mỏi trước hết nghỉ ngơi, đừng chờ hẳn, có gì cần, nói với chúng ta một tiếng, chúng ta sẽ ở phòng khách chờ đợi.”

Liên Thủy Dao ngẩng đầu nhìn Khương đại nương. “Đêm nay hẳn không vào phòng?”

“Nghiêm gia bằng hữu nhiều, vội vàng chào hỏi khách nhân, tối nay sợ là đi không thoát, cho nên dặn dò muốn người nghỉ ngơi trước.” Mặc dù Khương đại nương bị chủ tử căn dặn tới chuyển cáo Ngũ di thái, nhưng vì sợ Ngũ di thái khổ sở, cho nên cố ý giải thích, tránh cho đối phương cho rằng đêm tân hôn mình bị vắng vẻ, dù sao đây cũng là đại sự cả đời của nữ nhân đâu.

Khương đại nương nào biết ý muốn của Liên Thủy Dao, nàng căn bản không quan tâm.

“Ta hiểu.” Liên Thủy Dao nhẹ giọng đáp, đứng dậy đi tới ngồi xuống trước gương đồng, chuẩn bị tháo trâm hoa trên đầu xuống.

Trên thực tế, là nàng thở phào nhẹ nhõm, may mắn tối nay không cần hòa theo lấy lòng nam nhân xa lạ, với nàng mà nói là cầu còn không được.

Khương đại nương lập tức ra lệnh cho hai nha hoàn tới giúp tân di thái chải đầu, thay quần áo, hai nha hoàn khác thì trải giường chiếu, để cho vị tân di thái ở trong tân phòng dễ dàng vượt qua đêm đầu tiên của nàng ở Nghiêm phủ.

Khương đại nương thấy tân di thái này khí chất xuất chúng, không nhịn được tán thưởng nàng thêm vài lần, thầm nghĩ nữ nhân luôn là cảm thấy khẩn trương cùng mong đợi với đêm động phòng, tân lang tối nay không đến động phòng, ít nhiều cảm thấy khổ sở đi, cho nên Khương đại nương không nhịn được muốn an ủi đối phương.

“Người đừng khổ sở, Nghiêm gia nhất định sẽ không bạc đãi người.” Trong lòng Liên Thủy Dao cảm thấy buồn cười, bộ dạng nàng giống như đang khổ sở sao? Đối phương không đến động phòng là tốt nhất, chỉ là nàng cũng không thể làm quá rõ ràng, nha hoàn giúp nàng tháo xuống trâm hoa cùng áo cưới, sau đó còn trải giường tốt, nàng lấy từ đồ cưới của mình ra một hộp gỗ tinh xảo, trong hộp để không ít đồng bạc, nàng lấy ra một phần, xoay người thưởng cho Khương đại nương cùng những nha hoàn này.

“Khổ cực các người, đây là quà gặp mặt tạ ơn người. Ta mới đến, cái gì cũng không hiểu, sau này kính xin Khương đại nương cùng các vị tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn.”

Nàng vừa ra tay hào phóng như vậy, làm cho bốn nha hoàn cùng Khương đại nương trong lòng tràn đầy vui mừng và kính ngạc.

“Này, như vậy sao được?” Khương đại nương liên tục không ngừng từ chối.

“Nhận lấy đi, đừng khách khí, tiệc mừng hôm nay cũng mệt hổng các người, coi như là dính một chút hỉ khí, nhận lấy tiền thưởng của ta đi.” Nàng lôi kéo tay Khương đại nương, đem bạc bỏ vào tay nàng, cũng thưởng cho bốn nha hoàn.

Bọn nha hoàn vừa mừng vừa sợ, họ nhìn về phía Khương đại nương, thấy Khương đại nương gật đầu đáp ứng rồi, vội vàng vui vẻ nhận lấy, hơn nữa hướng về phía tân di thái liên tục nói cảm ơn.

Nhìn bạc trong tay, Khương đại nương cảm thấy vị tân di thái này rất đặc biệt, nàng xuất thân từ nhà nghèo khổ, theo lý sẽ sai người đem bạc Nghiêm gia ban thưởng còn dư chuyển giao cho nhà mẹ đẻ, trợ giúp huynh đệ tỷ muội nhà mình, mà sẽ không cam lòng dâng tặng cho người của hần, nhưng nàng lại hào phóng ban cho họ. Vừa vào cửa, liền đối xử với hạ nhân tử tế, chỉ từ một điểm này, khiến nàng cảm thấy vị di thái này không cùng một dạng, rất có phong phạm chính thất phu nhân.

Liên Thủy Dao xuất thân nhà quan, đương nhiên biết đối đãi với hạ nhân thế nào, nàng đối với hạ nhân luôn luôn rộng rãi, đối người có tâm, hướng chi hiện tại lòng nàng chỉ có thù nhà, với vật ngoài thân tuyệt không để trong lòng.

Nàng nhẹ giọng nói với Khương đại nương và bọn nha hoàn: “Ta ngủ, các người cũng lui ra nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, Ngủ di thái.”

Khương đại nương và các nha hoàn hầu hạ nàng đi ngủ, giúp nàng đắp kín mền rồi, thổi tắt ngọn đèn dầu mới thổi lui ra ngoài cửa, đóng cửa.

Đêm tân hôn, thiếu đi cảnh tượng kiều diễm, thiếu tân lang, chỉ có tân nương một người ngủ một mình.

Đợi Khương đại nương các nàng vừa đi, Liên Thủy Dao ở trên giường vốn là đang nhắm hai mắt nằm nhìn như ngủ đột nhiên mở mắt ra, nhanh chóng đứng dậy nhảy xuống giường, thắp sáng đèn dầu, mở ra rương chứa quần áo, sau đó từ tầng dưới cùng lấy ra y phục dạ hành nhanh chóng thay, lại từ đáy rương ngậm lấy ra bội kiếm của nàng.

Thanh kiếm này phẩm chất nhẹ nhàng linh hoạt, là quà tặng của phụ thân cho nàng năm nàng cập kê.

Nhìn thanh kiếm này trong tay, mỹ mâu lóe sáng quang mang kiên định, may nhờ phụ thân anh minh, tự biết trong quan trường người lừa ta gặt khó phòng, cho nên đã sớm phòng bị, thuở nhỏ muốn nàng theo huynh trưởng cùng nhau lên núi bá tử học võ tập kiếm, cũng may nhờ nàng có một thân võ công, mới có thể tự bảo vệ mình khi quan binh bao vây Liên gia, cũng được Ba Đồ (trong convert ghi là tị đồ là bức họa vẽ hình con rắn, chỗ này không hiểu gì hết, cảm ơn mỹ nữ wendy và sulli đã tra dùm ta, nhưng ta nghĩ có thể là Ba Đồ thì hợp lí hơn) tương trợ, may mắn thoát nạn.

Kẻ thù hại chết cả nhà nàng Điền Quảng Đình cũng với một nắm tay chân ở trong kinh thành này, chờ đi, nàng nhất định đem từng kẻ thù tiêu diệt.

Nàng cầm kiếm mặc y phục dạ hành màu đen, thổi tắt đèn dầu liền từ cửa sổ lướt đi, biến mất trong bóng tối.

“Nghe nói nha, Nghiêm Phách Thiên nạp Ngũ di thái ngày thường trẻ tuổi mỹ mạo, làm Nghiêm Phách Thiên liên tục một tháng đều ở trong phòng Ngũ di thái qua đêm, bốn tiểu thiếp bị vắng vẻ không cam lòng, giận khùng khiếp.”

“Đúng nha, ta nghe nói bốn vị di thái muốn liên hiệp lại cho Ngũ di thái cái ra oai phủ đầu, để cho nàng hiểu, cho dù là tân sủng cũng phải có quy củ, chiếm đoạt sủng ái của vị hôn phu một tháng, cũng nên đủ rồi.”

“Lần này có kịch hay để xem, ta xem ngày tốt của Ngũ di thái này không còn nhiều lắm đâu.”

“Đúng vậy, bốn vị di thái khác cũng không phải là đèn cạn dầu nha, xem ra Nghiêm phủ sắp có một màn tiết mục tranh thủ tình cảm rồi.”

Ở trong trà lâu, dân chúng tụ họp cùng nhau uống trà, cắn hạt dưa, ăn điểm tâm, hào hứng bưng bưng thảo luận tất cả những gì nghe nói về Nghiêm phủ trong một tháng nay.

Đề tài tất cả xung quanh việc Nghiêm Phách Thiên cưới tiểu thiếp bên mình, dù sao tam thê tứ thiếp là tề nhân chi phúc (ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp) nam nhân hâm mộ nhất, mà phương thức Nghiêm Phách Thiên hưởng phúc là chỉ nạp thiếp không cưới thê, khiến bốn tiểu thiếp tranh đấu để

được nâng lên chính thất đã đủ đáng xem rồi, hôm nay lại thêm một người cạnh tranh, sợ là càng đấu đá kịch liệt hơn thôi.

Ngồi ở góc, một cô gái ngồi đầu đội sa lạp (là loại mũ có vải sa rủ xuống che xung quanh), hắc sa che đi dung nhan của nàng, không để cho người khác nhìn thấy vẻ đẹp của nàng, một mình nàng ngồi ngay ngắn thưởng thức trà, lắng lắng nghe những lời nói bừa bãi.

Không ai biết, nữ tử này đúng là Ngũ di thái bọ họ nói đến vắng nước miếng, truyền đi xôn xao.

Liên Thủy Dao cũng không quan tâm đến việc mình trở thành nhân vật chính trong đề tài trà dư tửu hậu của kẻ khác, ngược lại khó hiểu mình vào Nghiêm gia một tháng, đừng nói ngay cả hình dáng phu quân thế nào cũng không biết, càng không gặp qua bốn vị di thái khác, đã bị người ngoài truyền thành nàng chiếm đoạt Nghiêm Phách Thiên một tháng? (trong convert ghi là Nghiêm Vụ Thiên, ta thấy không đúng nên sửa lại)

Trời mới biết, đến bây giờ nàng còn là xử nữ chưa cùng Nghiêm Phách Thiên đồng sàng cộng chẩm (ngủ chung giường chung gối) đây, bởi vì sau hôm nàng qua cửa, nha hoàn tới nói cho nàng biết, bởi vì cửa hàng phía nam xảy ra chút vấn đề Nghiêm Phách Thiên ngay cả thời gian viên phòng cũng không có, vội vàng chạy tới xử lý, muốn nàng đợi thật tốt, có bất kì chuyện gì, báo cho Khương đại nương một tiếng, Khương đại nương sẽ giúp nàng xử lí hết thảy.

Biết được trong một tháng Nghiêm Phách Thiên không có ở Nghiêm phủ, làm cho nàng vui mừng giống như là trời giúp nàng vậy. Hơn nữa trên dưới Nghiêm gia đối đãi với nàng cực kì tốt, chẳng những cho nàng một viện riêng, còn để cho nàng ăn ngon, mặc đẹp, ngủ ngon, bất cứ lúc nào cũng có người hầu hạ xử lý.

Nguyên nhân Nghiêm Phách Thiên đi xa nhà, nàng có thể lý giải, nhưng nghĩ đến bốn tiểu thiếp kia, lòng nghi ngờ lại nổi lên, cho tới bây giờ, hoàn toàn không có bất kì một tiểu thiếp nào ra oai phủ đầu với nàng, hoặc là cùng nàng tranh thủ tình cảm, mà chính nàng cũng cả ngày ở tại mai viện, không giao thiệp với địa phương bên ngoài mai viện, chỉ vì thứ nhất nàng không muốn cùng người khác tiếp xúc, thứ hai nàng cũng muốn thanh tĩnh, chỉ cần không ra mai viện, cũng không có ai tới làm phiền nàng.

4. Chương 4

Chương 4

Khi phát hiện sáng sớm ở mai viện trừ mấy nha hoàn hầu như không có ai quấy rầy nàng, nàng liền bắt đầu lợi dụng ban ngày ra ngoài hành động. Đây cũng là tại sao bây giờ nàng có thể chuẩn ra Nghiêm phủ, điều tra tin tức kẻ thù xung quanh kinh thành, cũng vì vậy trong lúc vô tình nghe được một chút tin đồn xung quanh Nghiêm Phách Thiên.

Mặc dù nàng cảm thấy kì quái, nhưng cũng không muốn đi điều tra tìm chân tướng, bởi vì đây cũng không phải là mục đích nàng vào cửa Nghiêm gia.

Trong lúc vô tình liếc thấy bên một bóng dáng quen thuộc lướt qua ở bên ngoài trà lâu, khi nhìn rõ tướng mạo đối phương thì trong mắt Liên Thủy Dao thoáng chốc đầy lên ngọn lửa thù hận.

Nàng nhớ kỹ người này, hẳn là Lưu Thủ Nhân thuộc hạ bên người gian thần Điền Quảng Đình, trước kia khi quan binh đến xét nhà thì hắn cũng ở đó, nếu đem người này diệt trừ, không khác nào làm suy yếu thế lực của Điền Quảng Đình.

Nàng lập tức đứng lên, cầm lấy bội kiếm, sau khi lưu lại bạc trên bàn đi ra khỏi trà lâu, theo đuôi sau lưng đối phương, một đường đi theo.

Lưu Thủ Nhân này quần áo gọn ghẽ, không có mặc quan phục, xem bộ dáng là vi phục tư phóng (cải trang không để người khác biết thân phận), trừ hai tùy tùng bên cạnh, không có sai dịch (là lính cấp bậc thấp nhất làm việc cho quan phủ) đi theo, trong lòng nàng biết là cơ hội hiếm có, là thời cơ xuống tay tốt.

Nàng lén vào tử lâu, đi theo sau lưng đối phương lên lầu hai, sát khí trong mắt lộ ra hoàn toàn, không kịp chuẩn bị vội vàng rút kiếm, hành thích Lưu Thủ Nhân tay sai của Điền Quảng Đình.

Nhưng một kiếm này không trúng, chỉ vì Lưu Thủ Nhân mạng lớn, may mắn thế nào lại quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy có người cầm kiếm đâm tới, vội vàng tránh sang bên cạnh, hơn nữa còn sợ đến mức lớn tiếng kêu cứu.

“Cứu mạng a! Có thích khách! Có thích khách!” Lưu đại nhân vừa kêu cứu, vừa núp phía sau hai người hộ vệ, đã sớm bị dọa đến không còn tam hồn thất phách (là ba hồn bảy vía nhưng để nguyên văn nghe hay hơn).

Hai tùy tùng vội vàng hộ chủ không phải là đối thủ của nàng, một mình nàng một kiếm, cắt gân tay gân chân của họ nhưng không thương tổn đến tính mạng bọn họ, bởi vì nàng muốn giết chính là Lưu Thủ Nhân.

Lần nữa ra sức đâm về phía Lưu Thủ Nhân, mắt thấy sẽ lấy xuống mạng chó của kẻ phản tặc này, nhưng mà khi mũi kiếm cách đối phương vèn vèn vài tấc thì bị một thanh đại đao đánh vào, ngăn trở công kích của nàng.

Trong lòng Liên Thủy Dao kinh hãi, cổ kinh lực này chẳng những phá thế kiếm của nàng, còn ép nàng hướng qua một bên.

Nàng lùi lại vài bước mới đứng vững, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Trình Giảo Kim nửa đường tuôn ra.

Một nam tử đứng giữa nàng và Lưu Thủ Nhân, người này thân hình cao lớn uy mãnh, khuôn mặt cương lạnh, mặt mày sắc bén, ánh mắt tồn tại uy nghiêm không thể khinh thường.

Người kia là ai? Lại phá hư chuyện tốt của nàng.

Đồng thời quan sát đối phương như nàng, Mặc Thanh Vân cũng đánh giá nàng, lập mào hắc sa che khuôn mặt thích khách, làm hẩn không cách nào nhìn trộm lư sơn chân diện (bộ mặt thật) của nữ nhân này. Chỉ là ngược lại phía dưới nhìn không sót gì, trang phục bó sát kia bao bọc một vóc người uyển chuyển, từ vóc người này không khỏi làm người liên tưởng, dung nhan kia chắc chắn cũng hết sức mê người.

Hắn nghi ngờ thích khách kia là người phương nào? Hắn và Lưu đại nhân hẹn gặp mặt tại tử lâu này, không nghĩ tới gặp thích khách, may nhờ hắn kịp thời ngăn trở, nếu không hậu quả không thể lường được.

Cặp mắt trong trẻo lạnh lùng kia không chút khách khí đem nàng quan sát từ đầu đến chân, ánh mắt càn rỡ làm nàng không khỏi phẫn nộ, không cần phải nói, Trình Giảo Kim nửa đường tuôn ra này khẳng định cũng là tay sai của Điền Quảng Đình.

Nàng cầm kiếm tiếp tục công kích, xuống tay không chút nào lưu tình, nhưng bất kể là đâm, chém, vung, đều bị đao của người nam nhân trước mắt này ngăn trở, hóa giải từng thế công của nàng.

Đao kiếm không có mất, thanh âm va chạm vang dội cả tòa tử lâu, mọi người sợ đến rồi rít né tránh, rất nhanh, sai dịch nghe tiếng chạy tới, trong lòng Liên Thủy Dao thâm hận, biết cơ hội hành thích đã mất, quyết định mau rút lui, vung tay lên, mấy chục phi tiêu hướng y bắn ra.

Thân thủ Mặc Thanh Vân cực nhanh, lấy đại đao ngăn trở hai đao phi tiêu phóng về phía hắn, mà những sai dịch chạy phía sau hắn không có vận khí tốt như vậy, rồi rít trúng phi tiêu ám toán, kêu lên thê thảm.

Thừa lúc ấy, Liên Thủy Dao từ cửa sổ tầng hai tung người, phi thân xuống.

Mặc Thanh Vân nhanh chân đến bên cửa sổ, trông thấy bóng dáng thích khách kia chui vào ngõ nhỏ, lập tức tung người nhảy xuống, thi triển khinh công đuổi theo.

Thích khách này thật là thông minh, chọn thời điểm này, địa điểm này tới hành thích, giờ này chính là thời điểm chợ đông người nhất, lại ở trên con đường náo nhiệt nhất trong thành, lợi công cũng lợi thủ.

Hắn theo sát thích khách, mà thích khách dường như cũng nhận thấy hắn đuổi theo, đột nhiên lắc mình qua bên phải, xông vào một cái hẻm hẹp, hắn lập tức theo vào. Chỉ là vừa muốn xông vào hẻm nhỏ, phi tiêu lại bắn tới, vì ngăn trở ám khí, hắn lắc mình qua, thiếu chút nữa trúng ám toán của đối phương.

Một chút trì hoãn này, làm cho đối phương cùng hấn kéo ra chút khoảng cách, thích khách vô cùng có khả năng chạy ra khỏi tầm mắt của hấn. Hấn nắm thời cơ, gấp rút nhảy lên mái hiên, trên cao nhìn xuống, ngõ nhỏ đường tắt toàn bộ vào mắt hấn, khóa lại bóng dáng đang nhanh chóng xuyên vòng vo qua đường tắt, hấn lập tức thi triển khinh công đuổi theo.

Liên Thủy Dao vốn cho rằng mình đã bỏ mặc truy binh, bất ngờ một cỗ kiếm khí thẳng đường truy đuổi mà đến, khiến lòng nàng hoảng hốt, quay người lại, đại đao đối phương đã tới.

“A!”

Nàng kêu đau một tiếng, cánh tay bị đại đao cắt một vết máu, trong lòng rối loạn, thất kinh người này võ công cao cường, không phải nàng có khả năng địch lại. Nếu kiếm thuật không bằng người, đành phải dùng thủ xảo.

Ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, nàng ra sức ném ra đạn khói, thoáng chốc sương mù bao phủ, quả nhiên tạm thời ngăn chặn thể công của kẻ địch, nàng thừa cơ bỏ chạy.

Mặc Thanh Vân thầm kêu không tốt, vì phòng khói có độc, tại thể bất lợi không dám tùy tiện đi tới, chỉ có thể tránh ra, nhanh theo đường vòng bên cạnh.

Đạn khói này bắn ra nhiều lắm là chỉ có thể vì đối phương tranh thủ chút thời gian chạy trốn, chỉ cần hấn thi triển khinh công, tin tưởng bắt được đối phương chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng mà khi hấn vòng đường vòng mà đi thì đối phương cũng đã không thấy tung tích, hấn lần nữa nhảy lên chỗ cao, liếc nhìn xung quanh, nhưng lần này ngay cả một bóng người cũng không thấy, không khỏi nhũu chân mày, theo hấn phỏng đoán, thích khách không thể nào trong thời gian ngắn như vậy biến mất tích, trừ phi...

Đôi mắt sắc bén của Mặc Thanh Vân ngắm nhìn bốn phía, bất kể là gió thổi cỏ lay, một viên gạch một mảnh ngói, dấu vết nào cũng không buông tha. Bỗng dưng, ánh mắt bắn ra mũi nhọn sắc bén, hấn nhìn chăm chú vào một mảnh ngói, tiến lên xem kỹ.

Trên ngói này có một giọt máu tươi, từ vị trí cùng hình dáng máu tươi nhỏ xuống, suy đoán ra phương hướng thích khách bỏ chạy.

Hấn ngẩng đầu lên, nhìn phủ đệ phía trước, không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn. Phủ đệ trước mắt hấn tuyệt không xa lạ, còn rất quen thuộc, bởi vì thích khách này, trốn vào đúng là phủ đệ Nghiêm gia của hấn.

Một bóng dáng từ trên trời rơi xuống, làm cho hộ vệ Nghiêm phủ lập tức cảnh giác.

“Người nào!” Một tên hộ vệ trong đó hét lớn, dẫn tới những hộ vệ khác rút đao phòng bị, nhìn chăm chăm vị nam tử thình lình từ trên trời nhảy xuống.

“Là ta.” Mặc Thanh Vân chậm rãi xoay người, mặt nhìn mọi người.

Mọi người vừa thấy là đại tổng quản Mặc Thanh Vân, lập tức thu hồi đao nhỏ, vội chấp tay tiếp đón.

“Nguyên lai là Mặc tổng quản.” Bọn họ vừa chào hỏi, vừa kinh ngạc nhìn Mặc tổng quản, không hiểu hấn vì sao không đi cửa chính, lại trèo tường đi vào, làm cho bọn họ lầm tưởng có kẻ trộm xông vào chứ?

“Truyền lệnh xuống, gọi mọi người cầm vũ khí lục soát người.”

“Ách? Mặc tổng quản? Ngài đây là...”

Về mặt Mặc Thanh Vân nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Ta hoài nghi có kẻ trộm xâm nhập, tránh được phòng tuyến của chúng ta, lẫn vào trong phủ.”

Bọn hộ vệ vừa nghe, lập tức biến sắc mặt, không nói hai lời lập tức truyền lệnh xuống, muốn tất cả hộ vệ tập hợp, không tới một lát sau, tất cả hộ vệ đều chạy tới.

Mặc Thanh Vân uy nghiêm mà ra lệnh. “Phát hiện bất kì phần tử khả nghi, nhất loạt bắt lấy, đừng làm cho đối phương chạy trốn.”

“Dạ!”

Bọn họ vệ lên tiếng tản ra, khẩn cấp đi xa, bọn họ hợp thành mấy tiểu đội, bắt đầu chia viện chia phòng lục soát.

Hộ vệ Nghiêm phủ đều trải qua chọn lựa kỹ càng, độ trung thành cực cao, tên thích khách này nơi nào không trốn, lại trốn vào Nghiêm phủ, chẳng khác gì là tự chui đầu vào lưới.

Đôi mắt Mặc Thanh Vân bắn ra tia sáng sắc bén, đợi sau khi bắt được tên thích khách này, hẳn nhất định phải xét hỏi thật tốt đối phương là ai phái tới? Vì sao phải hành thích Lưu Thủ Nhân?

Mọi hộ vệ Nghiêm phủ đều là người có năng lực, tin tưởng không bao lâu, liền có thể ép nòng hiệ thân.

Nhị tổng quản Lý Mộ Bạch nghe nói có kẻ trộm xâm nhập cũng vội vàng chạy tới, khi hắn nhìn thấy đại ca vốn là đang cùng Lưu đại nhân gặp mặt đột nhiên trở về trong phủ thì tiến lên hỏi nhỏ : “Đại ca, chuyện gì xảy ra?”

Mặc Thanh Vân dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được trả lời. “Có người muốn hành thích Lưu đại nhân.”

Lý Mộ Bạch trong bụng cả kinh, Lưu Thủ Nhân là tai mắt bọn họ xếp đặt bên cạnh Điền Quảng Đình, có người muốn hành thích hắn, chẳng lẽ là để lộ tin tức?

Mặc dù hắn cảm thấy khiếp sợ, nhưng trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh, cùng đại ca nhỏ giọng bàn bạc.

“Lưu đại nhân có bị thương?”

“Không có, bị ta đỡ được.”

Lý Mộ Bạch âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng sinh nghi. “Thân phận Lưu đại nhân bị vạch trần rồi?”

Đây chính là chuyện Mặc Thanh Vân lo lắng, hắn trầm giọng nói: “Chưa xác nhận, ta một đường đuổi bắt thích khách tới đây, bị nàng trốn vào trong phủ chúng ta.”

Lý Mộ Bạch lần nữa kinh ngạc, cũng lập tức hiểu được tại sao lúc này đại ca lại chạy về.

Lưu đại nhân là người của bọn họ ở trong triều đình, cũng là nguồn tin tức quan trọng của bọn họ, nhưng ngoài mặt, bọn họ cùng Lưu đại nhân chỉ là kết giao bình thường, hôm nay gặp gỡ, nhưng thật ra là lén lút ước hẹn, không có nhiều người biết, thích khách tìm tới cửa, có thể thấy đã theo dõi bọn họ rất lâu.

Từ trước đến giờ bọn họ làm việc luôn cẩn thận, như thế nào để lộ tin tức? Chuyện tình liên quan trọng đại, tuyệt đối không thể để tên thích khách này chạy thoát.

“Ta muốn nàng đi vào, ra không được.” Khuôn mặt nghiêm khắc của Mặc Thanh Vân hiện lên một chút thần sắc lạnh lẽo, ngay cả Lý Mộ Bạch cũng cảm nhận được tính nghiêm trọng của chuyện này.

“Ta hiểu.” Bản thân Lý Mộ Bạch là nhị tổng quản Nghiêm phủ, cũng gia nhập hành động lòng bất, mặt khác điều động hộ vệ bao vây tứ phía Nghiêm phủ, thích khách xông vào này có chạy đằng trời.

Bọn họ đem mỗi một gian sương phòng, từng cái viện đều cẩn thận lục soát qua, thậm chí từng ngọn cây cọng cỏ cũng không bỏ qua, làm thế nào cũng không tìm thấy tên thích khách này, giống như nàng chưa từng tới, nàng cứ như vậy biến mất không dấu vết.

Bọn họ vệ nhất nhất hồi báo, không tìm được bất kì dấu vết của kẻ khả nghi. Mặc Thanh Vân không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ hắn đoán sai lầm, thích khách cũng không có chạy trốn tới nơi này?

Hoặc là, bọn họ không tìm được người, là bởi vì người mai phục ở trong người của bọn họ? Cái ý nghĩ này khiến trong lòng Mặc Thanh Vân kinh hãi, lập tức đem nhị đệ cùng thủ lĩnh hộ vệ mời tới.

“Gần đây trong phủ có người mới tới?”

Lý Mộ Bạch lập tức hiểu ý tứ của đại ca, hồi đáp: “Một hai năm này chúng ta cũng không có người mới vào làm, cho dù có, cũng phải trải qua thẩm tra nghiêm ngặt, dùng đều là người trong nhà, tuyệt không có người ngoài.”

Thủ lĩnh hộ vệ cũng nói: “Đúng nha! Tổng quản, không phải người của mình, coi như là giới thiệu, chúng ta cũng sẽ không dùng, huống chi căn bản không có người mới tới, trừ thiếp Nghiêm gia mới nạp, ở đâu ra người mới?”

Vốn là tùy ý nói một chút, nêu một cái ví dụ thôi, nhưng lại nhắc nhở Mặc Thanh Vân, chuông báo động trong lòng hắn vừa vang lên.

Nếu không phải thủ lĩnh hộ vệ vô tình nói một câu, Mặc Thanh Vân gần như quên mất tiểu thiếp nạp vào một tháng trước, mà một tháng qua, hắn bận chuyện buôn bán, đã sớm quên chuyện có Ngũ di thái này.

Đột nhiên, hắn cho là mình cần phải đi xem vị Ngũ di thái này một chút, không phải muốn biết bộ dạng nàng thế nào, mà là hoài nghi giữa Ngũ di thái này và thích khách có liên hệ hay không.

Thấy vẻ mặt đại ca khác thường, trong lòng Lý Mộ Bạch có cảm giác dò hỏi. “Đại ca, chẳng lẽ cho là...”

Lời bên dưới còn chưa nói xong, hai huynh đệ đã trao đổi ánh mắt hiểu ý của nhau.

Mặc Thanh Vân phân phó thủ lĩnh hộ vệ. “Người mang mọi người tiếp tục tìm kiếm, không có sự cho phép của ta, bất luận kẻ nào cũng không cho phép ra khỏi cửa Nghiêm gia một bước.”

“Dạ, tổng quản.” Thủ lĩnh hộ vệ chấp tay lĩnh mệnh, sau khi chờ hắn dẫn người rời đi, Mặc Thanh Vân quay đầu nói chuyện với nhị đệ, nhưng ánh mắt là nhìn về phía mai viện.

“Ta đi gặp vị Ngũ di thái kia.” Nói xong tự mình sải bước đi về phía mai viện.

Qua một tháng, tân lang rốt cuộc muốn đi sửa chữa thiếp mới nạp rồi? Lý Mộ Bạch vội vàng đuổi theo bước chân đại ca: đại ca trước kia không đi gặp người ta, lúc này mới gặp, đây chính là lần đầu tiên hai vị tân nhân gặp nhau đi, hắn mang theo chút đùa giỡn nhỏ giọng hỏi: “Là thân phận trượng phu, hay vẫn là lấy thân phận tổng quản?”

Lời này rước lấy ánh mắt lạnh của Mặc Thanh Vân, thấp giọng nói: “Đương nhiên là thân phận tổng quản.” Bỏ lại lời nói phía sau, tiếp tục đi về phía mai viện. Đối với Mặc Thanh Vân mà nói, Ngũ di thái chẳng qua là nữ tử không liên quan tạm thời tiếp nhận ở tại mai viện, chỉ cần tìm được cơ hội thích hợp, đưa đi bất cứ lúc nào, hoàn toàn không coi đối phương trở thành thiếp của mình.

Đi theo sau hắn, Lý Mộ Bạch hé miệng cười trộm, kể từ sau khi đem vị Thi Thanh Nhi cô nương này vào cửa, không chỉ đại ca chưa từng thấy qua, hắn và các nghĩa đệ khác cũng chưa từng thấy vị Ngũ di thái này, tân lang hiện tại đi thu thập tin tức, không phải vì động phòng, lại là vì chuyện thích khách, nghĩ đến rất thú vị, hắn là nhị tổng quản, đương nhiên tò mò đi theo nhìn kết quả.

Mặc Thanh Vân vừa tiến vào mai viện, vú già vốn đang quét dọn vội tới đón tiếp.

“Mặc tổng quản.”

“Ngũ di thái đâu?”

“Ngũ di thái ở trong phòng, không biết tổng quản có chuyện gì quan trọng?”

“Xin phiền thông báo một tiếng, ta có việc cầu kiến.”

“Được, xin chờ một chút.” Vú già để cây chổi xuống, vội vã xoay người đi vào cửa, thông báo cho nha hoàn thân cận của Ngũ di thái. Một lát sau, nha hoàn Tiểu Song ra đón, khẽ thi lễ với tổng quản.

“Tổng quản, Ngũ di thái lệnh ta tới hỏi, tổng quản có chuyện gì quan trọng?”

5. Chương 5

Chương 5

Mặc Thanh Vân cảm thấy không kiên nhẫn. “Ta tới đương nhiên là có chuyện quan trọng, cần giáp mặt nói chuyện với Ngũ di thái.”

Từ trước đến nay Mặc tổng quản rất có uy nghiêm trong phủ, Tiểu Song không dám đối nghịch, vội vào cửa xin chỉ thị, một lát sau đi ra, bẩm báo trả lời của Ngũ di thái.

“Ngũ di thái nói hiện tại không tiện, có chuyện gì, nô tì chuyển lời giúp tổng quản.”

Mặc Thanh Vân nheo mắt lại. “Hừ, nàng mới vào cửa một tháng liền dám kiêu ngạo như vậy, ta là tổng quản, xử lý mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ, ta có chuyện quan trọng, phải giáp mặt nói chuyện với nàng.” Nói xong, trực tiếp lướt qua nha hoàn đẩy cửa đi vào.

Chuyện đột nhiên xảy ra, nha hoàn phản ứng không kịp, sợ tới mức nhỏ giọng hô. “Tổng quản, không được đâu, ngài không thể xông vào nha!”

Ngũ di thái là thiếp của chủ tử, nam nhân khác muốn gặp thiếp của chủ tử, mọi việc dù sao cũng phải có quy củ, nhưng Mặc tổng quản cứ như vậy xông thẳng vào phòng của di thái, còn thể thống gì?

Nếu rơi vào tai chủ tử biết được, nô tỳ các nàng làm sao có thể gánh vác được?

Mặc Thanh Vân đứng ở phòng khách, lớn tiếng nói với bên trong: “Mặc tổng quản có chuyện thỉnh giáo, xin Ngũ di thái ra ngoài gặp mặt.”

Một thiếp thân nha hoàn khác là Thanh Hà vội vã từ phòng trong vén rèm ra ngoài, nhìn thấy tổng quản trực tiếp xông tới, cũng không khỏi hoảng sợ.

“Tổng quản, ngài...Ngài không thể đi vào nha!”

Mặc Thanh Vân cho rằng Ngũ di thái này có vấn đề, một lòng chỉ muốn bắt được thích khách, làm sao bận tâm lễ giáo? Hắn bày ra thần sắc nghiêm nghị, “Thế nào? Chẳng lẽ ngay cả người cũng dám ra vẻ ta đây với ta?”

Khiếp sợ đe dọa của Mặc Thanh Vân, Thanh Hà sợ tới mức lắc đầu liên tục. “Tổng quản nói quá lời, Thanh Hà không dám.”

“Vây tránh ra!” Ý tứ rất rõ ràng, hắn muốn xông vào.

Thanh Hà vội ngăn ở trước mặt hắn. “Tổng quản, ngài không thể đi vào!”

“Tránh ra!”

Thanh Hà gấp đến độ sắp khóc. “Ta, ta _____”

Lúc này phía sau rèm truyền đến giọng nói ưu nhã của nữ tử, nhẹ nhàng mềm mại, êm tai như hoàng anh xuất cốc. “Tổng quản xin bớt giận, Thanh Hà chỉ là nghe ta ra lệnh mà thôi, xin tổng quản chớ giận lấy sang nàng.”

Ánh mắt Mặc Thanh Vân nhìn về phía bên trong, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng nữ tử thướt tha phía sau rèm, chính là vị Ngũ di thái kia, tránh ở bên trong trước sau không chịu gặp người, nhất định là có vấn đề.

“Xin Ngũ di thái ra ngoài gặp nhau, tại hạ có chuyện cần hỏi.” Giọng nói cứng rắn biểu lộ đây không phải là nhờ cậy, mà là mệnh lệnh không thể trái.

Phía sau rèm Liên Thủy Dao cũng không nghe hắn, thản nhiên nói: “Tổng quản thứ lỗi, thân thể ta bệnh nhẹ, không tiện gặp người.”

Không tiện? Có chuyện không thể cho ai biết? Mặc Thanh Vân cũng không dễ đuổi như vậy, hỏi ngược lại nàng. “Cả gan thỉnh giáo, Ngũ di thái không thoải mái chỗ nào?”

Lời hỏi này có phần đường đột, tất cả mọi người nghe được, thái độ tổng quản vô cùng không khách khí, cũng không tin tưởng Ngũ di thái trong người không thoải mái.

Người phía sau rèm cũng không chịu yếu thế trả lời: “Ta không thoải mái nơi nào, đây là chuyện riêng của nữ nhân, chỉ có phu quân của ta có tư cách hỏi ta, tổng quản muốn mạo phạm quyền lợi của Nghiêm gia sao?”

Lấy Nghiêm Phách Thiên tới dọa hấn?

Đáy mắt Mặc Thanh Vân lóe tia cười lạnh, phải biết rằng, Nghiêm Phách Thiên chính là hấn, hấn chính là Nghiêm Phách Thiên, chỉ là thường ngày hấn lấy thân phận tổng quản làm việc, nhưng đối với trả lời của tiểu thiếp này, hấn ngoài ý muốn chán ghét. Ngũ đệ rõ ràng nói Thi Thanh Nhi này cá tính nhu thuận mềm mại, nhưng vị Thi Thanh Nhi phía sau rèm này chẳng những nhanh mồm nhanh miệng, cũng rất có can đảm.

Rất tốt, hấn cũng muốn xem xem lá gan nàng lớn đến đâu?

“Tại hạ cũng không phải cố ý mạo phạm, chỉ là nếu Ngũ di thái không ra ngoài, tại hạ không có cách nào để cho người lục soát phòng.” Hấn cũng muốn nghe một chút, nữ nhân này sẽ trả lời hấn thế nào.

Phía sau rèm giọng nói không nhanh không chậm hỏi: “Tổng quản có gì nói ra lời ấy?”

“Một kẻ trộm chạy vào Nghiêm phủ ẩn náu, hiện tại mọi người đang toàn lực lục soát, ta nghi ngờ kẻ trộm trốn đến chỗ này.”

Đứng phía sau rèm Liên Thủy Dao thầm giật mình, nàng từ khe hở nhỏ của rèm len lén nhìn ra, như thế này quá nguy hiểm, nàng nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng kia.

Nam nhân đứng ở phòng khách, không phải là kẻ ngăn cản nàng hành thích Lưu Thủ Nhân sao? Hấn là tổng quản Nghiêm phủ Mặc Thanh Vân?

Liên Thủy Dao vốn đang có thể duy trì bình tĩnh, nhưng lần này khấn trương, nói gì cũng không thể ra ngoài, ngộ nhờ bị hấn phát hiện vết thương trên cánh tay mình, nhất định hấn sẽ đoán được nàng.

Trong lòng nàng nóng nảy, nhưng nghĩ sâu hơn một chút, mặc dù đối phương là tổng quản, thế thì như thế nào? Nói thế nào nàng cũng là Ngũ di thái, nơi này là gian phòng của nàng, cho dù Mặc Thanh Vân có gan lớn như trời cũng không dám tự tiện xông vào.

Nghĩ tới đây, nàng hồi phục trấn định, lá gan cũng lớn hơn, thông thả ung dung trả lời hấn. “Hóa ra là như vậy, tổng quản cứ việc yên tâm, ta bình yên vô sự, cũng không có người xông vào, tổng quản không cần phải lo lắng.”

Sắc mặt Mặc Thanh Vân càng thêm âm trầm, xem ra, nàng không chịu đi ra, nếu như cho là ỷ vào thân phận Ngũ di thái là có thể đuổi hấn, nàng liền sai lầm rồi, hấn sẽ làm cho nàng biết, ở trong Nghiêm phủ này, không ai có thể dưới mắt hấn muốn làm gì thì làm. “Nếu Ngũ di thái không chịu ra ngoài, thứ cho chức trách của tại hạ, thất lễ.” Nói xong liền muốn xông vào bên trong, khiến Liên Thủy Dao kinh hãi lên tiếng ngăn lại.

“Người dám?” Nàng giận dữ nhắc nhở hấn. “Một đại nam nhân như ngươi xông vào phòng của ta, còn ra thế thống gì, không sợ Nghiêm gia trách tội sao?”

Mặc Thanh Vân cười lạnh. “Nếu Nghiêm gia trách tội, ta nhất định gánh vác, nhưng nếu thật sự có kẻ trộm núp trong phòng, nguy hiểm cho tính mạng của Ngũ di thái, tại hạ mới thật gánh vác không nổi.” Hấn không hề cùng nàng nói nhảm nữa, nói nhiều hơn nữa cũng không thể ngăn cản quyết tâm vào bên trong lục soát của hấn.

Hấn bước nhanh đến phía trước, thô lỗ vén rèm xông vào phòng trong, khi trông thấy mỹ nhân trước mắt thì xinh đẹp bày ra kia rung động hấn.

Hấn cũng không quan tâm diện mạo tiểu thiếp mới nạp như thế nào, bởi vì ngay từ đầu, nạp thiếp không phải là chủ ý của hấn, hấn nhận định đây chỉ là ngộ biến tòng quyền (kẻ tạm thời) mà thôi.

Nhưng khi nhìn thấy cặp thủy mâu trong suốt kia thì hấn giật mình, không thể tin được vào mắt.

Dung nhan tuyệt sắc này cũng một đôi mắt to trong suốt kiêu mi, hấn cũng không dự liệu được sẽ nhìn thấy mỹ nhân trước mắt tựa như một gốc hoa thủy tiên bên bờ hồ, như Nhất Chi Mai nở trong tuyết, thoang thoảng thanh nhã, thoát tục tuyệt trần, khí chất xuất chúng làm ánh mắt người ta không khỏi sáng lên.

Hấn thu lại bên trong con ngươi đen, có sừng sờ cùng kinh diễm.

Liên Thủy Dao kinh tâm táng đảm (ờ, là sợ đến tim đập dữ dội á. Tội nghiệp, chàng nhìn muốn ngừng thở còn nàng thì nhìn muốn đau tim luôn =]])) nhìn Mặc Thanh Vân. Lúc trước từ trong miệng nha hoàn cùng Khương đại nương nàng nghe được sự tích của vị Mặc tổng quản này, chỉ biết hắn là một người nghiêm khắc lại kỹ lưỡng tỉ mỉ, cũng là người Nghiêm Phách Thiên vô cùng nể trọng, nghĩ đến mình vừa mới giao thủ với hắn, vết thương bị hắn chém lên vẫn còn đau đớn, mặc dù vội vàng dùng băng vải bao lại không để máu chảy ra, nhưng không biết có thể duy trì bao lâu, cho nên nàng vẫn không chịu ra ngoài gặp hắn. Mà bây giờ hắn xông thẳng vào, chứng minh người này không dễ chọc đến bao nhiêu.

Sau khi trốn về mai viện, nàng liền vội vàng cởi trang phục, giả vờ chính mình một mực ngủ trưa, chưa bao giờ ra khỏi mai viện, giờ này Mặc Thanh Vân xông vào, nhìn thấy nàng mặc áo tơ thanh nhã tư thái mê người.

Nàng không có chú ý dung mạo mình mang cho hắn kinh ngạc cùng rung động, chỉ hi vọng máu ở cánh tay mình không chảy ra, đầu óc nàng chuyển thật nhanh, cố gắng suy nghĩ nên lựa chọn phương thế nào mới phải?

Nàng và hắn, cứ nhìn lẫn nhau như vậy.

Một lát sau, Mặc Thanh Vân trấn định đề xuống nội tâm kinh ngạc, dời đi ánh mắt từ trên người nàng, nhìn khắp bốn phía, tuần tra tất cả những nơi có thể giấu người.

Hắn liếc một lần, không phát hiện bất kỳ điều gì khác thường, cũng không tìm được có người ẩn náu, nha hoàn thiếp thân Thanh Hà vội vàng hộ chủ, không nhịn được giọng mang oán giận nói với tổng quản: “Phòng của Ngũ di thái mới không thể nào giấu người đâu, tổng quản cũng nhìn qua một lần rồi, có thể an tâm hay không?”

Mặc dù hai người bọn họ mới hầu hạ Ngũ di thái một tháng, nhưng là thật sự yêu thích vị Ngũ di thái mỹ lệ lại có khí chất xuất chúng này, hơn nữa Ngũ di thái đối xử vô cùng tốt với các nàng, mặc dù Mặc tổng quản làm người ta kính sợ, nhưng bọn họ nóng nảy hộ chủ, không nhịn được tức giận việc Mặc tổng quản quá bá đạo này.

Nha hoàn Tiểu Song cũng lớn gan phụ họa nói: “Coi như là chức trách, cũng không thể tự tiện xông vào phòng của Ngũ di thái nha, tự thân tổng quản không thêm để ý, nhưng danh tiết Ngũ di thái quan trọng, ngộ nhờ Nghiêm gia trách tội xuống làm sao bây giờ?”

“Tiểu Song, đừng nói nữa.” Liên Thủy Dao nhẹ nhàng lắc đầu với nàng.

“Nhưng là _____” Tiểu Song muốn phản bác, bị nàng lần nữa ngăn lại.

“Ta nghe nói Nghiêm gia rất tín nhiệm tổng quản, đem chuyện lớn nhỏ ở Nghiêm phủ đều giao cho hắn, tổng quản vội vã xông tới lục soát, chắc hẳn nhất định là liên quan đến chuyện quan trọng mới có thể như vậy, không được vô lễ với tổng quản.” Liên Thủy Dao nhẹ giọng chỉ trích, ra vẻ độ lượng.

Tiểu Song cắn răng, nuốt lời nói trở về. “Phải...Ngũ di thái.”

Liên Thủy Dao đi lên trước, nhẹ nhàng thi lễ với Mặc tổng quản, giọng nói không kiêu ngạo không siểm nịnh thỉnh cầu. “Xin Tổng quản đừng trách tội Tiểu Song và Thanh Hà, các nàng chịu mệnh lệnh của Nghiêm gia chăm sóc ta, mong rằng Mặc tổng quản đại nhân đại lượng, chớ chấp nhặt với các nàng.”

Nàng giống như một đại gia khuê tú, cử chỉ lễ độ, nói chuyện thỏa đáng, rất tự nhiên tản ra một cỗ phong thái tao nhã cao quý, mặc dù là thiếp, nhưng đáng vẻ cử chỉ lại hiển hiện phong phạm đương gia phu nhân, điều này có liên quan đến xuất thân của nàng, không tự giác mà biểu lộ ra, ngay cả nàng cũng không biết chính mình làm cho người ta có loại cảm giác này. Mặc Thanh Vân thu hồi ánh nhìn sắc bén trong mắt, thay vào đó là nghi ngờ.

Thu vào đáy mắt khí chất bất phàm cùng dáng vẻ của nàng, trông mắt đen lộ ra một cỗ khác thường, từ trước đến nay hắn luôn bí hiểm, không dễ dàng thể hiện ra ý nghĩ, vì vậy che dấu ánh mắt nghi hoặc, lại khôi phục lạnh lùng.

“Vì chức trách, có nhiều mạo phạm, xin Ngũ di thái chớ trách tội.” Hắn xoay người thối lui khỏi phòng trong, giống như lúc hắn tới nhanh như vậy, lúc đi cũng không dài dòng dây dưa.

Lý Mộ Bạch ở phòng khách chờ đợi thấy đại ca ra ngoài, vội vàng tiến đến hỏi: “Như thế nào?”

Mặc Thanh Vân không nói hai lời, bỏ lại mệnh lệnh. “Đi.”

“A? Cứ như vậy?” Lý Mộ Bạch ngạc nhiên một chút, người khác ở phòng khách, không biết được ở bên trong đại ca xảy ra chuyện gì? Cũng không thấy đại ca để cho người đi vào lục soát, ngược lại lui ra ngoài.

Không phải cẩn thận điều tra sao? Nói như thế nào đi liền đi?

Đại ca ra lệnh không thể làm trái, bắt đắc dĩ, Lý Mộ Bạch cũng đành hậm hực như vậy mà đi, hần đi theo sau lưng đại ca, nhỏ giọng hỏi: “Đại ca, chuyện gì xảy ra?”

Mặc Thanh Vân cho hần đáp án nhưng là ý vị sâu xa.

“Nhìn rồi, không có giấu người.”

“Không phải Đại ca hoài nghi thiếp mới nạp này có vấn đề sao? Chúng ta trừ kiểm tra phòng, cũng là muốn tra xét nàng _____”

“Nàng không thành vấn đề.” Không ngờ được đại ca nhanh như vậy liền cho đáp án khẳng định, Lý Mộ Bạch vẫn còn nghi hoặc. “A? Phải không?”

“Phải.”

Mặc Thanh Vân cảm nhận được ánh mắt dò hỏi của nhị đệ, cũng khó trách nhị đệ cảm thấy kì quái, vừa mới đi vào liền ra, khó trách khỏi làm người ta khó bề tưởng tượng.

Sở dĩ hần không tiếp tục làm khó Ngũ di thái, là bởi vì hần thay đổi chủ ý.

Nhìn thấy dung nhan kia trong nháy mắt, hần thật sự giật mình, không ngờ gặp được một khuôn mặt long lanh thanh lệ, khí chất xuất chúng, dung mạo kia đậm đậm như thế, mà đôi mắt mờ trong suốt như vậy, dường như ẩn giấu rất nhiều bí mật không muốn người biết.

Hần nên tra xét nàng, thế nhưng lập tức lại quyết định thôi lui, là bởi vì không muốn chúng làm nhục nhã nàng, trong lòng hần kinh ngạc phát hiện, hần vô cùng không hi vọng nàng là thích khách, đây cũng là vì sao hần không tra hỏi xuất thân của nàng, mà là lựa chọn thôi lui khỏi gian phòng. (Xong, ca đã chính thức “hi sinh” =)))

Vì không để cho nhị đệ nghĩ quá nhiều, hai mắt hần ác liệt càn quét ánh mắt dò hỏi của nhị đệ, đe dọa nhìn hần.

“Chấn chỉnh lại hộ vệ, hiện tại quy định, tất cả muốn ra khỏi cửa, đều cần phải được cho phép.”

Lý Mộ Bạch đón nhận cái nhìn chăm chăm sắc bén của đại ca, vội thức thời cúi đầu. “Vâng.” Là hần đa nghi sao? Dường như đại ca có chuyện giấu diếm? Mới vừa rồi ở bên trong phòng trong, rốt cuộc xảy ra chuyện gì giữa đại ca với Ngũ di thái kia?

Mặc dù Lý Mộ Bạch thật tò mò, nhưng hần hiểu được cách nhìn sắc mặt mà nói chuyện lại là người biết tùy cơ ứng biến, hần cũng không muốn chọc đại ca tức giận lúc này.

Đợi sau khi nhị đệ đi rồi, Mặc Thanh Vân nhìn về phía mai viện: trong lòng hiện lên dung nhan thanh lệ thoát tục kia.

Một tiểu mỹ nhân, hần chưa từng nghĩ tới thiếp nạp vào lại xinh đẹp như vậy, kém xa vạn dặm với hình dung thanh tú của ngũ đệ, nàng một chút cũng không thanh tú, mà là đẹp kinh người.

Bất tri bất giác Mặc Thanh Vân lâm vào trầm tư, lập tức dùng sức nhắc nhở chính mình, Mặc Thanh Vân thở dài, người ở đây tưởng nhớ cái gì? Đi khắp đại giang nam bắc, cũng không phải là chưa từng thấy qua nữ nhân xinh đẹp, thế nào chỉ nhìn người ta một cái liền mất hồn? Nạp thiếp chỉ là kế tạm thời, cũng không phải là thật sự muốn thu người ta làm thiếp của mình...

Thiếp? Ý tưởng này nhắc nhở hần, một diệu kế nhanh chóng hiện lên trong đầu.

Khi hần là Mặc Thanh Vân, đứng là không thể tra xét nàng, chỉ có điều nếu hần là Nghiêm Phách Thiên, là có thể quang minh chính đại tra hỏi nàng.

Ánh mắt hắn khôi phục bén nhọn, thật vất vả dựng lên Nghiêm phủ, là hắn cùng rất nhiều huynh đệ khổ cực gây dựng, trong lúc này liên lụy tới tính mạng quá nhiều người, hắn thân là đại ca, sao có thể không để ý? Nếu như mỹ nhân này là cạm bẫy người khác thiết kế, nạp thiếp tương đương với dẫn sói vào nhà, hắn tuyệt đối không để đối phương được như ý.

Ánh mắt chim ưng dừng ở trên một đóa mẫu đơn xinh đẹp ở bên cạnh, hắn đưa bàn tay khê vuốt ve cánh hoa, trong lòng nghĩ ngợi, nếu mỹ nhân này mà nguy hiểm cho tính mạng trên dưới cả Nghiêm phủ, cho dù là đóa hoa xinh đẹp đi nữa, hắn cũng chỉ có thể không chút lưu tình diệt trừ nàng.

6. Chương 6

Chương 6

Bàn tay vừa thu lại, mẫu đơn bị vẽ thành mảnh vụn, rơi xuống đất.

Liên Thủy Dao ngồi trước bàn trang điểm, để cho hai nha hoàn chải đầu thay y phục cho nàng, còn có rửa sạch, băng bó vết thương trên tay nàng.

Nhìn thấy trên cánh tay trắng nõn ngọc ngà lại có thêm một vết thương, khiến Tiểu Song không nhịn được đau lòng trách móc.

“Ngũ di thái, người thật sự không cẩn thận quá rồi, làm sao lại để bị thương đây?”

Liên Thủy Dao nói nhỏ: “Không có gì đáng ngại.”

Thanh Hà cũng không nhịn được nhỏ giọng khiển trách. “Ai, sao lại không có gì đáng ngại, nếu như để lại sẹo trên da thịt xinh đẹp này, hai chúng ta làm sao đảm đương nổi nha.”

Liên Thủy Dao khê cười nói: “Chính là sợ các người đảm đương không nổi, mới bảo các người đừng để lộ ra ngoài, nếu để cho người khác biết, ta sợ các người bị trách phạt chứ sao.”

Nàng nhìn vết đao trên cánh tay mình, trừ hai thiếp thân nha hoàn không gạt được, nàng chưa cho bất kỳ kẻ nào biết, cũng hiểu được Tiểu Song cùng Thanh Hà là quan tâm nàng, thật may là ngày thường nàng dụng tâm đối đãi hai nha hoàn, thu phục tâm của các nàng, mới có thể tin các nàng giữ mồm giữ miệng chuyện mình bị thương.

Vì không để cho Tiểu Song cùng Thanh Hà biết đây là vết đao, nàng đã sớm nghĩ xong lý do.

Đầu tiên, nàng cố ý đụng ngã bình hoa, phát ra tiếng vỡ vụn, tiếp đó lại cố ý ngã trên mặt đất, chờ bọn họ nghe tiếng chạy tới, sau khi hai nha hoàn đi vào, nhìn thấy ống tay áo trên cánh tay nàng dính máu, lại gặp được mảnh vụn bình hoa đầy đất, đương nhiên cho là nàng bị mảnh vụn bình hoa cắt bị thương.

Nếu như nàng bị thương, bọn nha hoàn sợ bị trách phạt, ngoan ngoãn không dám lộ ra, theo nàng phân phó, bôi thuốc băng bó cho nàng.

“Phu nhân, người...Thật sự không mời đại phu đến xem?”

“Như vậy là được rồi, không có gì đáng ngại.”

Tiểu Song cùng Thanh Hà vẫn thấp thỏm lo âu.

“Nhưng là...Ngộ nhỡ xử lý không tốt, lưu lại sẹo, bị Nghiêm gia biết_____”

Nàng lập tức đánh gãy lời của các nàng. “Vậy càng không thể nói.”

“Tại sao?” Tiểu Song cùng Thanh Hà vẻ mặt không hiểu nhìn nàng.

Trong lòng Liên Thủy Dao biết tuyệt không thể để chuyện mình bị thương truyền đi, nếu như là việc đó truyền tới tai Mặc tổng quản khó dây dưa kia, nhất định sẽ nghĩ đến nàng chính là thích khách hành thích

Lưu đại nhân. Vì thế, nàng nhất định phải chặn lại cái miệng hai nha hoàn này, mà đe dọa là hữu hiệu nhất.

“Các người nghĩ lại xem, sở dĩ Nghiêm gia nạp ta làm thiếp, chính là coi trọng xinh đẹp của ta, nữ nhân xinh đẹp cũng giống như bình hoa, hẳn trả một số lượng lớn bạc mua ta, bình hoa này hẳn còn chưa có dùng qua, lại phát hiện bên trên có tỳ vết nào, hẳn có thể không tức giận sao?”

“Vậy...” Tiểu Song cùng Thanh Hà tâm thần thấp thỏm bất an liếc nhìn nhau một cái.

Trước tiên là uy hiếp, trở lại là trấn an, giọng nói của nàng thả mềm, tiếp tục nói: “Tự ta không cẩn thận, sao nhần tâm hại các người cùng chịu phạt chứ, cho nên ngàn vạn đừng để cho Nghiêm gia biết chuyện này, nếu hẳn biết, nhất định sẽ trách tội các người, hiểu chưa?”

Hai nha hoàn nghe xong bưng bình tĩnh ngộ: trong lòng vừa sợ hãi vừa cảm động.

“Ngũ di thái, người đối xử với chúng ta thật tốt.”

Nàng nhẹ nhàng cầm tay các nàng, mỉm cười nói: “Ta vào Nghiêm phủ làm thiếp, không nơi nương tựa, có các người làm bạn, có thể làm cho ta quên đi nỗi khổ tưởng niệm cha mẹ cùng huynh đệ tỷ muội, hai người là tỷ muội tốt của ta, chăm sóc các người cũng là việc nên làm.”

Tiểu Song vỗ ngực nói: “Người yên tâm, chúng ta nhất định sẽ hầu hạ người thật tốt, nhưng mà thương thế kia...”

Liên Thủy Dao quay đầu nhìn chằm chằm cánh tay mình, đối với vết thương này tuyệt không để ý. “Cũng chỉ là bị thương da thịt, sẽ rất nhanh tốt lên, cho dù lưu lại sẹo cũng không sao cả, đến lúc đó ta chỉ phải nói, vết thương kia là có trước khi đến Nghiêm phủ, các người không nói, ta không nói, người nào biết?”

Thanh Hà vẫn rất lo lắng, hỏi: “Nhưng ngộ nhờ Nghiêm gia đột nhiên tới, nhìn thấy vết thương mới này, vậy giải thích thế nào nha?”

Liên Thủy Dao khẽ cười một tiếng. “Vậy càng không sợ, ta tới đây cũng đã một tháng, ngay cả mặt Nghiêm gia còn chưa từng thấy qua, theo ta thấy, hẳn là bị bốn vị di thái khác quán lấy, sớm quên có nạp tiểu thiếp ta đây.”

Hai nha hoàn cảm thấy nàng nói rất có đạo lý, cũng bị nàng thuyết phục, bỏ đi ý niệm đi mời đại phu chữa thương cho Ngũ di thái.

Tiểu Song vuốt ngực, giọng mang theo khẩn cầu nhờ cậy. “Ngũ di thái, nhưng là người ngàn vạn cẩn thận nha, đừng có sơ xuất nữa.”

Liên Thủy Dao cười gật đầu. “Yên tâm đi, sẽ không có lần sau.”

Có thể thuyết phục được hai nha hoàn, làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm, chuyện nàng bị thương cuối cùng cũng đề xuống được, thật may là hai nha hoàn này nhu thuận, cũng dễ đối phó, mới có thể giải quyết chuyện này.

Nàng để cho hai nha hoàn tiếp tục chải đầu thay y phục cho nàng, rửa mặt rửa chân, chuẩn bị đi ngủ: trong lòng không khỏi hiện lên gương mặt cương lĩnh uy nghiêm kia.

Khá lắm Mặc Thanh Vân khó dây dưa, thật may là ban ngày cuối cùng cũng lừa gạt được, lúc ấy thật là hữu kinh vô hiểm (kinh sợ nhưng không có nguy hiểm), nàng vừa trốn về Mai viện, liền lập tức cởi xuống một thân trang phục, thay y phục trắng trong thuần khiết, hơn nữa tạm thời dùng băng vải bao lại che dấu vết thương trên cánh tay, nhưng nếu nam nhân kia thật sự vào phòng lục soát kỹ lưỡng, tất nhiên sẽ tìm được trang phục dính máu nàng giấu dưới chăn bông, đến lúc đó nàng hết đường chối cãi, thậm chí có thể sẽ nguy hiểm tính mạng mình, bây giờ nghĩ lại vẫn không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Thật may là, Mặc Thanh Vân chỉ là nhìn qua một lần, cũng không có cẩn thận lục soát, làm nàng tránh được một kiếp.

Lần này hành thích thất bại, chỉ có thể nói vận khí chính mình không tốt, thì ra là Lưu đại nhân này có giao tình với Nghiêm gia. Thật là thất sách, chuyện hành thích Lưu đại nhân, đành phải bàn bạc kỹ hơn rồi.

Lúc này tiếng đập cửa vang lên, làm ọi người kì quái, đã trễ thế này, còn ai đến?

“Là ai?” Nàng hỏi.

“Ta đi xem một chút.” Tiểu Song lập tức đến phía trước phòng khách nhìn cửa, bên ngoài trời tối, nàng cầm lên ngọn đèn dầu trên bàn phòng khách, đi tới cạnh cửa. “Người nào a?” Nàng tò mò hỏi.

Ngoài cửa truyền đến một giọng nói uy nghiêm. “Mở cửa.”

Nghe được giọng nói này, Tiểu Song lập tức sợ tới hoa dung thất sắc, liền lùi vài bước, vội vàng chạy vào phòng trong.

“Không, không xong!” Liên Thủy Dao cùng Thanh Hà quay đầu lại nhìn thấy sắc mặt Tiểu Song tái nhợt, ngăn ra.

Thanh Hà vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Ai tới hả?”

Giọng nói của Tiểu Song run rẩy trả lời. “Nghiêm gia tới.”

“Ngăn người cái gì? Còn không mở cửa.” Mệnh lệnh từ ngoài cửa uy nghiêm hữu lực, đem thần trí nàng từ trong kinh hãi trở về, Tiểu Song cuống quýt chạy ra phòng khách mở cửa, cung nghênh chủ tử.

“Nghiêm gia.” Tiểu Song vội vàng phúc thân, một lòng bất ổn.

Mặc Thanh Vân_____không, hắn bây giờ là Nghiêm Phách Thiên mới đúng, chính hắn giả trang thành Nghiêm Phách Thiên, mặc trang phục quân nhân, trên mặt có vài vết sẹo, một con mắt mang bột mắt, trên đầu búi kiểu tóc đại hiệp, hoàn toàn là hình tượng điển hình của Nghiêm Phách Thiên, cùng Mặc Thanh Vân giả dạng chênh lệch kém xa, hơn nữa có ngọn đèn dầu chiếu xuống, hắn cao lớn khỏe mạnh cường tráng càng lộ vẻ thần bí uy vũ, xem khí thế kia, khiến người khác kính sợ không dám ngẩng đầu lên nhìn thẳng hắn.

“Ái thiếp của ta ở đâu?” Giọng nói đều đều và giọng điệu cũng trở nên lưu manh.

“Ồ...Ồ bên trong.” Nha hoàn Tiểu Song bị dọa sợ tới mức ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, nói chuyện lấp bấp.

Mặc Thanh Vân gật đầu một cái, sải bước vào phòng trong. Vừa vào phòng trong, một nha hoàn khác sớm bị dọa hỏng là Thanh Hà cũng vội vàng phúc thân.

“Nghiêm...Nghiêm gia...” Giọng nói cũng run rẩy như vậy.

Đứng ở sau lưng Thanh Hà, Liên Thủy Dao bị dọa đến mặt không còn chút máu, đừng nói Nghiêm Phách Thiên đột nhiên trở lại đã làm cho nàng sợ tới mức ứng phó không kịp, hắn hé ra khuôn mặt xấu xí dữ tợn, càng làm cho trong lòng nàng dâng lên cảm giác bài xích cực độ.

Trời ơi! Người này chính là Nghiêm Phách Thiên sao? Mặc dù nàng sớm chuẩn bị tâm lý, cho dù Nghiêm Phách Thiên này là lão đầu tử hay là bàn tử (ý chỉ người mập mạp), nàng cũng không sao cả, nhưng khi chính mắt thấy được hắn thì nàng mới phát hiện chính mình không khổng chế được nội tâm chán ghét.

Nam nhân này, chính là người từ nay về sau đồng sàng cộng chăn với mình sao?

Vóc người cường tráng kia, thoát nhìn giống như sẽ đè chết nàng, mà trên mặt hắn còn có vết sẹo hung ác làm người ta nhìn thấy ghê người, giống như con rết bò trên mặt.

Người này vừa nhìn đã biết là một mãng phu (người thô kệch, bạo lực), không hiểu được thương hoa tiếc ngọc, còn có ánh mắt của hắn, đang tham lam đánh giá nàng, chỉ là bị hắn nhìn chăm chăm như vậy, đã cảm thấy quần áo trên người mình đang bị lấy hết từng cái, từng cái một.

Khi bị hắn nhìn chăm chú dưới ánh mắt nhìn con mồi, nàng cảm thấy mình không có chỗ nào ẩn trốn, đêm nay khẳng định số kiếp đã định.

Không ai biết được Nghiêm Phách Thiên trước mắt là Mặc Thanh Vân giả trang, bọn người hầu cũng không biết, mọi người chỉ biết chủ tử Nghiêm Phách Thiên của họ có sẹo trên mặt, là một người chột mắt, hơn

nữa thường xuyên giao thiệp bên ngoài, rất ít có cơ hội nhìn thấy hần, cho dù nhìn thấy, cũng bình thường là ở ban đêm, giống như hiện tại.

Mặc Thanh Vân chậm rãi đi về phía Liên Thủy Dao, khóe miệng cố ý chứa nụ cười tà khí yếu ớt, thu khuôn mặt trái xoan hơi có vẻ tái nhợt nhưng không mất xinh đẹp của nàng vào đáy mắt, so với Mặc tổng quản, dường như nàng sợ hãi Nghiêm Phách Thiên nhiều hơn, là bởi vì bị dáng vẻ xấu xí hung ác của hần hù dọa? Hay là bởi vì sợ đêm động phòng hoa chúc tối nay?

Mặc Thanh Vân vung tay lên. “Các người cũng lui xuống đi, để tiểu thiếp mới nạp của ta đến hầu hạ phu quân ta đây.”

“Vâng...” Ngoài miệng các nha hoàn ngoài miệng nói vậy, nhưng lại do dự nhìn về phía Ngũ di thái, đừng nói các nàng không biết nên làm cái gì bây giờ, ngay cả Ngũ di thái cũng đứng tại chỗ ngây người, lộ ra lúng túng.

Mặc Thanh Vân trừng một mắt, lạnh lùng quát: “Thế nào, sao còn không lui xuống!”

Bọn nha hoàn nhất thời sợ tới mức cúi đầu. “Vâng, vâng.” Các nàng có lá gan lớn hơn nữa, cũng không dám không vâng lời Nghiêm gia, buộc lòng phải lui ra ngoài, trước khi đi còn lo âu nhìn về phía Ngũ di thái, tràn đầy đồng tình với nàng: trong bụng cảm thán, Ngũ di thái xinh đẹp thế này, tuy là nữ nhi nhà nghèo khổ, nhưng khí chất xuất chúng, làm chính thất cũng dư dả rồi, đáng tiếc lại để cho Nghiêm gia chà đạp, thật làm người ta tiếc hận.

Một đóa hoa thanh nhã xinh đẹp như vậy, tối nay sẽ bị Nghiêm Phách Thiên danh tiếng cực kém chà đạp, sao không làm người ta tiếc hận?

Nhìn Tiểu Song cùng Thanh Hà bắt đắc dĩ rời đi, Liên Thủy Dao hiểu được chính mình phải đổi mặt hết thấy, nàng đã sớm thông suốt không phải sao? Đây là lựa chọn của mình, chẳng trách được ai, nhưng vì sao đôi chân không nhúc nhích được, muốn nặn ra một cái nụ cười ghênh đón đối phương cũng không có biện pháp? Nét mặt nàng bây giờ nhất định rất khó coi, bởi vì Nghiêm Phách Thiên nhú mày.

Mặc Thanh Vân đưa tay nâng chiếc cằm trơn bóng của nàng lên, cổ tình không chút kiêng kỵ đánh giá nàng.

“Tiểu mỹ nhân, hiện giờ vì phu mới đến nhìn nàng, nàng sẽ không trách ta chứ?”

Cầm bị ngón tay hần thô bạo đụng chạm, nàng cố nén không kháng cự, bình tĩnh phun ra một chữ.

“Không.” Nàng nghĩ một đằng trả lời một nẻo, hận không thể cho hần vĩnh viễn đừng tới, nhưng trong lòng biết đây là không thể nào.

Hần nhướng nhướng mày. “Nếu không trách ta, làm sao lại là loại vẻ mặt này? Nàng thật giống như không hoan ghênh ta?”

Nàng rất nỗ lực nặn ra một nụ cười. “Sao...Làm sao thể chứ? Ta chỉ là...Không ngờ tối nay phu quân sẽ đến, có chút ngoài ý muốn thôi.”

Hơi thở nam nhân mãnh liệt của hần giống như bao trùm, áp bức nàng, làm nàng không tự chủ được muốn lui về phía sau, cặp mắt tham lam kia đem chính mình đánh giá từ đầu đến chân, tựa như ước lượng nữ nhân mình dùng tiền mua được có bao nhiêu giá trị.

Mặc Thanh Vân đột nhiên thu hồi tay nâng cằm nàng, xoay người đi tới trước giường, giang hai cánh tay ra lệnh cho nàng. “Đến đây đi, hầu hạ ta thay y phục.”

Hần dù bận vẫn ung dung chờ, làm cho nàng không có đường cự tuyệt. Sau khi nội tâm giãy dụa một phen, vô cùng không tình nguyện tiến đến, giống như các thiếp khác hầu hạ nam nhân của các nàng vậy, hờ hững tháo xuống đai lưng cho hần, áo, còn có quần dài.

Động tác của nàng có chút vụng về, rõ ràng không am hiểu chuyện hầu hạ nam nhân cởi áo, mang vào thế nào.

Nàng cố ý tránh ánh mắt của hần, nhưng có thể cảm giác được nam nhân này vẫn đang ngó chừng nàng, khóe miệng kia giương lên độ cong giống như là đắc ý, hoặc như giấu cột nàng vụng về, làm nàng càng khẩn trương hơn.

Khi nàng cởi áo cho hấn, cực lực xem nhẹ lồng ngực cỡ nào cường tráng rắn chắc giấu trong quần áo, cũng không chú ý cánh tay kia cỡ nào hữu lực.

Đem áo của hấn cởi xuống xong, hấn lộ ra lồng ngực trần trụi, mà nàng ngượng ngùng không dám nhìn tới, bởi vì khăn trương, ngay cả cánh môi mình bị cắn tới đỏ tươi cũng không cảm thấy, tiếp theo khúm núm ngồi xổm xuống, cởi giày còn có tất cho hấn, sau đó, nàng đứng dậy ngay người ở một bên, không biết kế tiếp nên làm thế nào cho phải.

Mặc Thanh Vân ngồi ở mép giường, thưởng thức nàng ngượng ngùng cùng vẻ mặt không được tự nhiên, có nhiều hứng thú hỏi: “Mẫu thân nàng không dạy nàng phục vụ nam nhân như thế nào sao?”

Nàng lại cắn môi cánh hoa, cúi đầu, mắt nhìn xuống đất trả lời. “Không có.”

“Bà cũng không nói cho nàng biết, trước khi hầu hạ nam nhân đi ngủ, phải chuẩn bị nước ấm giúp nam nhân rửa chân?”

Tâm nàng căng thẳng, hiểu ý tứ của hấn, lặng lẽ nắm chặt nắm đấm, đi ra ngoài phân phó nha hoàn chuẩn bị nước ấm cùng khăn vải.

Tiểu Song và Thanh Hà bưng hai chậu nước nóng vào, nàng nhận lấy khăn vải, tiếp tục vụng về hầu hạ phu quân.

Đời này Liên Thủy Dao chưa từng hầu hạ qua nam nhân, nhưng hôm nay nàng là thiếp của hấn, hấn kêu nàng làm cái gì, cho dù là quỳ xuống giúp hấn rửa chân, cũng không thể cự tuyệt.

Nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, cường chế nội tâm không muốn, ngượng ngùng bỏ hai chân của hấn vào trong nước ấm, dùng khăn vải ướt rửa sạch chân hấn, sau đó lau khô. Sau khi hoàn thành, nàng yên lặng đứng lên, ra lệnh nha hoàn đem chậu nước đi, kế tiếp, nàng cố ý đi sửa sang lại xiêm y hấn cởi xuống, đem chúng giắt trên bình phong.

Động tác của nàng rất chậm, Mặc Thanh Vân biết nàng cố ý trì hoãn thời gian lên giường hầu hạ hấn, nhất cử nhất động của nàng tràn đầy không tình nguyện cùng căng thẳng, hấn đều xem ở trong mắt.

7. Chương 7

Chương 7

Nếu ban ngày hấn không thể lấy thân phận đại tổng quản tới điều tra nàng, như vậy đến buổi tối, hấn liền lấy thân phận phu quân tới dò xét.

Nhìn nàng đem xiêm y treo tốt xong, lại ngồi trước gương đồng chải tóc, chải tới chải lui, chính là không chịu lên giường, trong lòng hấn không khỏi cảm thấy buồn cười.

Trừ phi cần thiết, năm huynh đệ bọn họ mới thay phiên giả trang thành Nghiêm Phách Thiên đi làm việc, hấn cho là mình vì tiếp cận nàng mới giả trang thành Nghiêm Phách Thiên, tuy rằng mục đích là tra xét ngọn nguồn của nàng, nhưng hấn cũng không bỏ qua cơ hội thưởng thức dáng vẻ nhu mì yếu điệu này, đây là quyền lợi đáp ứng sinh dục (hờ hờ ta nghĩ là xxx ấy) của phu quân nàng.

Nghe Khương đại nương nói, trong một tháng Ngũ di thái mới nạp vào này đều đợi trong mai viện, không đi đâu cả, coi như phu quân không cùng nàng động phòng, lạnh nhạt nàng, cũng chưa từng nghe nàng oán trách qua một câu. Ngoài ra, nàng đối với mỗi hạ nhân cùng nha hoàn cũng rất hòa thuận, châu báu hấn đưa cho nàng, toàn bộ nàng lấy ra thưởng cho hạ nhân.

Một nữ nhi nhà nghèo khổ, sẽ phải đem châu báu trân quý, không phải lưu lại cho chính mình, chính là tiếp tế cho nhà mẹ đẻ nghèo khó, sao có thể rộng lượng thưởng cho người khác như vậy?

Thấy nàng chậm chạp không chịu qua, nếu là hấn không mở miệng nhắc nhở, sợ rằng nàng có thể ngồi đến trời sáng.

Liên Thủy Dao chải tóc dài, trong lòng suy nghĩ biện pháp, có thể trì hoãn một khắc là một khắc, chỉ là nàng không ngờ tới Nghiêm Phách Thiên lại không kịp đợi, trực tiếp xuống giường bắt người.

“Nha!” Nàng kêu lên một tiếng, bởi vì Nghiêm Phách Thiên trực tiếp ôm lấy nàng trở về giường.

“Đợi...Đợi một chút...!”

“Còn chờ cái gì? Ta đã để cho ái thiếp của ta đợi một tháng, tại sao có thể kêu nàng chờ nữa.” Hắn đặt nàng ở trong giường, thân hình cao lớn vừa vặn ngăn trở bên ngoài, đẩy nàng vào góc chết. Lên giường, hắn giống như một đầu hổ báo, nhìn chằm tiều con mồi hoang mang sợ hãi này.

Liên Thủy Dao luống cuống tay chân, nàng nên dùng lý do gì tới ngăn cản hắn đây? Nàng là thiếp của hắn, không thể ngăn cản hắn viên phòng, nhưng là nàng không muốn để cho hắn nhìn thất vọng trên cánh tay nha, ngộ nhỡ hắn sinh nghi thì nguy.

Kinh hoảng hết sức, Nghiêm Phách Thiên đưa tay ôm lấy nàng.

“A, Nghiêm gia, không được đâu.” Nàng nhỏ giọng kêu, túm lấy bàn tay của hắn đang có ý đồ cởi quần áo lót mỏng manh của mình xuống.

Nghiêm Phách Thiên dừng tay, gương mi lên.

“Tại sao?”

Nàng đỏ mặt, ghé vào lỗ tai hắn nói một câu.

Đôi lông mày của Mặc Thanh Vân nhíu chặt về phía mi tâm.

“Nguyệt sự tới?”

Nàng khẩn cầu nói: “Xin gia tha lỗi, có thể chờ vài ngày rồi thiếp thân hầu hạ người hay không.” Đây là biện pháp nàng nghĩ ra dưới tình thế cấp bách, hi vọng có thể xoa tan ý niệm của hắn.

“Cái này kì quái, nguyệt sự của nàng mới chấm dứt mấy ngày trước, làm sao tới nay lại tới?”

Lòng nàng cả kinh. “Có...Có sao?” Không thể nào, ngay cả nguyệt sự của nàng hắn cũng biết?

Mặc Thanh Vân lộ ra nụ cười mê mẩn. “Mặc dù ta bận việc...thương vụ, nhưng là không quên quan tâm ái thiếp của ta, nhất là nàng mới vừa vào cửa một tháng trước, đương nhiên là ta muốn quan tâm nhiều hơn một chút so với người khác.”

Trong lòng Liên Thủy Dao kêu khổ, thầm nghĩ có thể là Khương đại nương báo cáo cho hắn, lần này tốt lắm, ngay cả lí do ngăn cản hắn nàng cũng mất rồi, phải làm thế nào mới tốt đây? Tối nay thế nào cũng phải đưa dê vào miệng cọp sao?

Mắt thấy bàn tay hắn với tới, sờ lên vạt áo của nàng, muốn cởi quần áo trong của nàng xuống, khi lòng bàn tay chạm vào da thịt nàng thì nàng không nhịn được ra sức đẩy tay hắn ra.

“Không!” Nàng bật thốt lên, khi nhìn thấy ánh mắt hắn ngăm nổi giận thì vội nói: “Có thể ... tắt đèn dầu đi hay không, ta...Ta sẽ xấu hổ.”

“Nàng là nữ nhân của ta, hết thảy của nàng chính là ta, không có gì phải xấu hổ.” Mặc Thanh Vân vừa nói, còn vừa cố ý ra vẻ sắc quỷ, giống như hình tượng háo sắc của Nghiêm Phách Thiên trong truyền thuyết. Ánh mắt kia, vẻ mặt kia, thật sự giống như là muốn đem nàng nuốt ăn vào bụng, bàn tay vuốt gờng mặt trơn mịn của nàng, do dự đi xuống đến cổ, sau đó kéo xuống phía dưới.

“Không!” Nàng lại đẩy tay hắn ra, nhưng lần này hắn cũng không thuận theo, bàn tay khê lượn, bắt được váy của nàng liền tháo ra. Cử động này, ép nàng đánh ra song chưởng. (hai tay)

Mặc Thanh Vân sớm có phòng bị, thân hình nhanh nhẹn ngăn trở tập kích của nàng.

“A? Thì ra tân nương tử của ta biết võ công?”

Nàng thầm kêu hồng bét, không nghĩ tới chính mình nhất thời không nhịn được liền ra tay.

“Không, ta không biết.” Nàng vội phủ nhận.

“Vậy sao?” Môi mỏng bật ra nụ cười tà khí, hai bàn tay lại vòng trở về, đem váy của nàng gạt ra hoàn toàn, làm nàng lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết trước ngực, cử chỉ thô lỗ này khiến nàng nổi giận, xấu hổ giận dữ lại đánh một quyền về phía hắn.

Hắn lấy tay đón đỡ, mày kiếm nhếch lên. “Không biết võ công? Một quyền này phải giải thích thế nào đây?”

Nàng cắn răng trả lời: “Chỉ là luyện qua chút quyền cước.” Nói xong lại ra một quyền, ý đồ đánh hắn bất tỉnh, như vậy nàng cũng không phải động phòng với hắn, không nghĩ tới một quyền này lại bị hắn tiếp tục ngăn cản.

“Hắc, thù hoa quyền của nàng luyện được không tệ.” Hắn toét ra nụ cười trên cây.

Lại dám giễu cợt quả đấm của nàng là thù hoa quyền, xem nàng không đánh hắn ngứa xiu mới là lạ! Song chưởng tiếp theo đều xuất hiện, khóa cổ họng, chọc vào mắt, đâm mi tâm, mọi thứ đều tới.

Mặc Thanh Vân vừa ngăn cản, vừa há miệng quở trách.

“Hắc, nàng nghĩ mưu sát phu quân sao?”

“Không dám!” Trên miệng nàng nói vậy, nhưng lại nhắm vào sinh mạng của hắn mà đá hắn một cước. (@@)

Mặc Thanh Vân quát lên: “Còn nói không dám, nàng rõ ràng muốn ta tuyệt tử tuyệt tôn!”

Vốn nên là một đêm tràn ngập cảnh tượng kiều diễm, nhưng lại là tay đấm chân đá, người ngoài cho rằng tân nhân hân là đang thân nhau, bọn họ quả thực cũng là thân nhau, chẳng qua là đánh thật.

Bàn tay của Mặc Thanh Vân giữ chặt cánh tay nàng, làm nàng kêu đau một tiếng. Tiếp đó xoay ngược nàng lại, trói chặt người nàng từ phía sau, một cánh tay tráng kiện vòng ra sau lưng, khóa cổ nàng lại, một bàn tay khác vững vàng kiềm giữ cánh tay của nàng, làm nàng không thể không dán vào lồng ngực của hắn, bị vây trong ngực hắn.

Nàng thở hổn hển, trên trán đổ vài giọt mồ hôi, khi hắn giữ chặt cánh tay nàng thì cũng xé rách miệng vết thương, máu tươi lập tức rỉ ra, nhuộm một mảng đỏ tươi trên tay áo. Mặc Thanh Vân trừng mắt nhìn máu đỏ trên cánh tay nàng, không nói hai lời tháo hoàn toàn quần áo trong của nàng xuống, lộ ra độc một cái yếm trên nửa người trên của nàng. Trên cánh tay trắng như tuyết có một vết thương, chỉ dùng một băng vải thô sơ quấn chặt, máu tươi thấm ướt cả băng vải.

Mặc Thanh Vân nhìn chằm chằm vết thương trên cánh tay nàng, không còn hứng thú chơi đùa, vẻ mặt trở nên nghiêm túc. Điều làm cho chân mày hắn nhíu chặt chính là, vết thương còn lớn hơn so với hắn tưởng tượng, hơn nữa cũng không được xử lý tốt.

Trong bụng Liên Thủy Dao kêu hồng hét, đúng là vẫn bị hắn phát hiện rồi, tâm tư nàng phiền loạn, nhất thời nửa khắc cũng không biết nên phản ứng thế nào.

“Vết thương kia làm sao có?” Hắn trầm giọng hỏi, hơi thở nóng rực lướt qua bên tai nàng.

Nàng cố gắng trấn định trả lời. “Hôm nay không cẩn thận đánh vỡ bình hoa, cắt bị thương.”

Đương nhiên hắn không tin lời thuyết phục này, mà muốn biết rõ chân tướng rất đơn giản, hắn lập tức duỗi tay tháo băng trên cánh tay nàng, quả nhiên như hắn đoán, đây là vết đao, hơn nữa còn là kiệt tác của hắn.

Chuyện rất rõ ràng, nữ nhân hiện đang trong ngực hắn chính là tên thích khách kia.

Dưới mũi truyền đến mùi thơm của nàng, cánh tay nhốt chặt chính là nhuyễn ngọc ôn hương, tiểu thiếp của hắn đúng là một thích khách, xử trí nàng rất dễ dàng, bàn tay nắm chặt cái cổ tinh tế của nàng chỉ cần dùng chút lực, là có thể làm cổ nàng vỡ vụn mà chết.

Nhưng là, hắn không muốn giết nàng.

Giật mình khi thấy mình có cái ý nghĩ này làm hắn cảm thấy ảo não, bởi vì hắn rất rõ ràng, mình nổi lên tình cảm thương hương tiếc ngọc với nữ nhân này.

Tuy nàng nhìn rất trấn định, nhưng trong mắt tràn đầy sợ hãi, còn có một chút tuyệt vọng, lúc trước thật sự hẳn có lòng đuối giết nàng, nhưng bây giờ nàng giống như một con thú bị thương bị vây hãm, nhưng vẫn hết sức đề nén sợ hãi. Giết một nữ nhân bị thương, dù sao cũng cảm thấy không đủ quang minh chính đại, trái với bản tính của hẳn, vì vậy làm cho hẳn bỏ đi sát ý.

Hắn nên xử lý nữ nhân này như thế nào đây?

Giết nàng, không nữa.

Không giết nàng, phải chăng sẽ phạm sai lầm lớn?

Khi hẳn còn đang suy tư thì Liên Thủy Dao đang trong tâm trạng thấp thỏm, nàng không biết Nghiêm Phách Thiên nghĩ như thế nào? Hẳn là hẳn cũng đã nghe chuyện thích khách từ chỗ Mặc tổng quản đi, sau khi phát hiện thương thế của nàng, có liên tưởng đến nàng chính là tên thích khách kia hay không?

Nếu nam nhân này muốn giết nàng, dễ như trở bàn tay, chẳng lẽ tối nay là lúc chết của nàng? Không, nàng không muốn, thù lớn chưa trả, làm sao nàng có thể chết?

Hắn đang suy nghĩ gì? Tại sao không nói lời nào? Là đang suy nghĩ giết nàng thế nào sao?

Cho dù nàng đoán thế nào, cũng không đoán được phản ứng của Nghiêm Phách Thiên như thế này.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Hơi thở nóng rực bên tai mang theo tia khê trách nhưng không mất quan tâm.

Trong lúc nàng chưa hiểu hàm ý trong lời nói của Nghiêm Phách Thiên thì sức lực chế ngự tay nàng đột nhiên buông ra, trước khi nàng kịp phản ứng, đã nghe Nghiêm Phách Thiên hô với bên ngoài: “Người đâu!”

Tiểu Song cùng Thanh Hà nghe chủ tử cho gọi, vội vàng vàng chạy tới.

“Nghiêm gia.”

“Tiểu Song, người đi tìm Khương đại nương, nói Ngũ di thái bị thương, đem Kim Sang được thượng hạng của ta tới đây; Thanh Hà, người đi bưng một chậu nước ấm lại đây, nhớ mang khăn vải.”

“Dạ, gia.” Hai nha hoàn được phân phó, liền vội vàng vàng đi ra ngoài. Trong lòng Liên Thủy Dao kinh ngạc, không ngờ được Nghiêm Phách Thiên chẳng những không trách cứ nàng, cũng không chất vấn, lại còn muốn chữa thương cho nàng.

Sau khi phân phó hai nha hoàn đi làm việc, hẳn quay đầu lại nhẹ nhàng trách nàng. “Bị thương sao lại xử lý qua loa như thế? Nếu lưu lại vết sẹo thì sao?” Một bên hẳn nói, còn vừa lau giọt máu chảy xuống cho nàng.

Thái độ nghi ngờ này của hẳn làm nàng ngoài ý muốn, rõ ràng người vừa mới rất thô lỗ, đột nhiên trở nên dịu dàng như thế, nhất thời làm nàng không cách nào thích ứng.

Hắn nên tức giận mới đúng nha, dù sao như vậy mới phù hợp với hình tượng của hẳn, mà không phải...giống như cẩn thận xem xét miệng vết thương như thế này.

Chỉ chốc lát sau, Khương đại nương nghe được thông báo của chủ tử giao phó xách theo cái hòm thuốc vội vã chạy tới, Tiểu Song đi theo phía sau nàng.

“Ai nha, làm sao bị thương?” Khương đại nương vừa tiến đến nhìn thấy máu trên cánh tay Liên Thủy Dao, không khỏi cả kinh thất sắc (cực kì hoảng sợ), vội vàng đem hòm thuốc lên, lúc này Thanh Hà cũng bước nhanh tới bưng nước nóng từ bên ngoài vào.

“Tối rồi tối rồi, nước ấm đến đây.” Thanh Hà đem chậu đầy tám phần nước ấm, bưng đến chỗ khay trà cạnh giường đã sớm bị chuyển đi.

Trước hết Mặc Thanh Vân khăn vải khô thấm ướt nước nóng, giúp nàng lau sạch sẽ vết thương. Sau đó mở hòm thuốc ra, chọn lấy một bình trong đó, bắt đầu bôi thuốc cho nàng, động tác của hẳn thuần thục, giống như là rất thành thạo xử lý loại vết thương như thế này.

Khi hấn rắc thuốc bột màu trắng lên vết thương của nàng thì nàng cảm thấy một trận đau nhói, tuy là chịu đựng nói không có gì, nhưng động tác nàng nhứ chặt chân mày cùng không tự chủ cắn môi thu hết trong mắt hấn, không bỏ sót chút nào.

“Đây là bạch dược Vân Nam, hiệu quả trị liệu rất tốt đối với loại vết thương này, sẽ có chút đau đớn, nhẫn nại một chút.” Chẳng những hấn giúp nàng chữa thương, còn giải thích cho nàng nghe, muốn nàng yên tâm.

Hấn không trách nàng bị thương đã làm cho nàng bất ngờ rồi, không nghĩ tới lại còn dịu dàng như thế, hoàn toàn khác biệt với bộ dáng mới gặp vừa rồi.

Hấn thô lỗ băng bó cho nàng, trong thô lỗ có tinh tế tỉ mỉ, kỹ xảo băng bó thật sự tốt hơn nhiều so với hai nha hoàn.

Đợi sau khi xử lý xong hết, Nghiêm Phách Thiên ra lệnh cho ba người Khương đại nương các nàng đem hòm thuốc cùng nước ấm đi, đồng thời lại thông báo cho Khương đại nương một chuyện.

Đến khi mọi người đi rồi, chỉ còn hai người bọn họ thì trong phòng lại khôi phục yên tĩnh.

Nhìn lên cánh tay mình mới được băng bó sạch sẽ kỹ càng, nàng nhẹ nhàng giương mắt lên nhìn cặp mắt đen kia, phát hiện Nghiêm Phách Thiên cũng đang nhìn nàng chăm chăm.

Đột nhiên nàng nghĩ đến lúc này trên người mình chỉ còn một cái yếm che thân, hai gò má không nhin được phấm hồng, xấu hổ nóng lên, mắt rũ xuống không dám nhìn hấn.

Nàng làm sao vậy? Phải sợ hấn, chán ghét hấn mới phải, làm sao không giải thích được cảm thấy e lệ đây?

Không hề báo trước, đột nhiên hấn vươn tay ra, ôm nàng vào trong lòng, để cho nàng ngồi trên đùi của hấn.

Nàng hô nhỏ một tiếng, bởi vì bất ngờ không kịp đề phòng, nàng chỉ có thể dùng đôi tay chống đỡ hấn, chạm vào lồng ngực cứng rắn chắc nịch.

Ngon đèn chiếu rọi bóng dáng hai người chồng lên nhau lên trên màn, hô hấp của nàng trở nên dồn dập, biết rõ cho dù mình không có bị thương cũng đánh không lại hấn, hơn nữa vết thương vừa mới băng bó kĩ, cũng không muốn sẽ lại bị kéo đau.

Nếu như đêm nay hấn muốn nàng, nàng chỉ có thể phục tùng, không thể cự tuyệt, nhưng nàng không muốn, toàn bộ uất ức viết ở giữa hai lông mày.

Mặc Thanh Vân lặng lẽ quan sát vẻ đẹp của nàng, trên ngọn đèn dầu chiếu xuống, những đường cong trên khuôn mặt nàng tạo thành cảnh tượng xinh đẹp, hơn nữa nàng lại bắt đầu cắn cắn môi rồi, sắc môi đỏ tươi như thể là sắc đẹp thay cơm, càng làm cho người ta muốn ăn nàng hơn.

Chỉ chốc lát sau, Khương đại nương bưng một chén canh đi vào trong phòng.

“Nghiêm gia, canh người dặn dò đã đưa tới.” Khương đại nương đi tới bên giường, cung kính đưa chén canh cho chủ tử.

Bàn tay Mặc Thanh Vân nhận lấy chén, chậm rãi đưa tới bên miệng nàng, làm nàng nghi ngờ ngẩng mặt lên.

“Đây là...”

“Canh an thần, cho nàng đỡ sợ.”

Liên Thủy Dao do dự nhìn chất lỏng màu đen trong chén, canh an thần này xem ra có vẻ như là rất khó uống.

“Thế nào? Giống như đứa trẻ ba tuổi, sợ canh đắng?”

8. Chương 8

Chương 8

Trong tươi cười của hắn rõ ràng xem thường nàng, làm cho nàng không phục mà cầm lấy chén, ừng ực uống sạch, canh này quả thật đắng, nhưng là trong đắng có mang theo ngọt, sau khi uống xong, ngược lại lại có cảm giác ngọt.

Mặc Thanh Vân hài lòng nhìn nàng uống đến không thừa một giọt, đưa chén lại cho Khương đại nương, phát phát tay, muốn bà lui ra.

Sau khi Khương đại nương thi lễ với hai vị chủ tử, liền lui xuống, hiện tại chỉ còn lại hai người bọn họ.

Bàn tay hắn đi tới sau đầu nàng, năm ngón tay đi sâu vào tóc đen, vuốt ve một đầu tóc đen như thác nước đổ xuống của nàng, uống xong canh an thần hai gò má nàng khẽ ửng hồng, càng lộ ra vẻ xinh đẹp mê người.

Gương mặt tuần lãng tiến tới gần, hơi thở nóng rực lướt trên mặt nàng, làm nàng hít sâu một hơi, mắt thấy môi của hắn sẽ lần tới, tới nay, nhất định nàng sẽ trở thành niềm vui thú của dục vọng nam nhân.

Nàng không nhịn được nhắm mắt lại, cả người căng thẳng, chấp nhận chịu đựng tất cả, chờ nam nhân này ăn nàng.

Chỉ là, cái nàng đợi được là lời nói nhỏ nhẹ khẽ nói bên tai.

“Yên tâm, tối nay ta không dự định chạm vào nàng, bởi vì nàng bị thương, ta không hi vọng làm vết thương của nàng chảy máu, động phòng này đành phải để sau rồi.”

Nàng mở mắt ra, không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm vào hắn, nhìn thấy trong một con mắt kia có ý cười.

Nụ cười này, dịu dàng như thế, làm cho nàng hoài nghi mình nhìn lầm rồi, muốn nhìn rõ ràng lại một chút, lại bị hắn ôm trong khuỷu tay, cùng nằm xuống một chỗ chuẩn bị đi ngủ. “Ngủ đi.” Hắn ra lệnh, nhắm mắt lại, chuẩn bị mộng Chu công, bên cạnh nàng bị ép phải gối lên cánh tay hắn.

“Ta ngủ không được.” Nàng khẽ dùng dằng, không muốn dựa quá gần vào hắn, tất cả xung quanh đều là hơi thở của hắn, nàng ngủ được mới là lạ

Đối với nàng mà nói, hắn là kẻ xa lạ, mà nàng cũng không cho là mình là thiếp của hắn, bởi vì nàng không phải Thi Thanh Nhi, nàng chỉ mượn danh nghĩa Thi Thanh Nhi tạm thời đợi ở chỗ này. Trong lòng nàng, nàng là Liên Thủy Dao.

Cổ nén cảm giác bất mãn bị nam nhân ôm vào trong ngực, còn tưởng rằng tối nay mình khó tránh một kiếp, thật may là Nghiêm Phách Thiên này không thích thấy nữ nhân bị thương cho nên bỏ qua cho nàng. Nhưng là nàng lại không nhịn được sợ hãi, nam nhân này nói không chạm vào nàng, ngộ nhờ ngủ thẳng đến nửa đêm khó nhịn lửa dục thì làm thế nào? Nói không chừng sẽ đánh lén nàng, cho nên nàng tuyệt không dám ngủ nha.

“Nàng sẽ ngủ, hơn nữa còn ngủ rất an ổn.” Trong giọng nói của hắn có kiên định làm nàng không hiểu được, đi ngủ cũng không phải là ăn cơm, nói ngủ là có thể ngủ sao? Nàng mới không tin.

Khi nàng cho là mình nhất định sẽ không ngủ được, thậm chí còn muốn phản bác hắn thì đột nhiên cảm thấy một cơn buồn ngủ nồng đậm kéo tới, mí mắt trở nên thật nặng.

Chuyện gì xảy ra? Nàng buồn ngủ quá, ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ...

Trong lúc nàng cảm thấy nghi ngờ thì đột nhiên bừng hiểu ra. “Canh an thần? Người...Người thả thêm cái gì trong canh?”

Mặc Thanh Vân nghiêng người nhìn nàng, bên môi chứa ý cười, dĩ nhiên trả lời nàng. “Đương nhiên là thuốc an thần, để nàng ngủ ngon một đêm, ngủ đến hừng sáng, ta không muốn nửa đêm bị nàng đánh lén, phải biết thất tiết là chuyện nhỏ, nhưng là tuyệt tử tuyệt tôn thì không được.”

“Người...” Nàng muốn mắng người, nhưng chỉ nói được một chữ, liền không nhin được mà nhắm mắt lại, mềm nhũn nằm ở trong ngực hắn mà ngủ.

Mặc Thanh Vân nhẹ nhàng kéo chặn cho nàng, vuốt ve mái tóc dài của nàng, ngón tay khẽ vuốt ngũ quan tinh tế mê người của nàng, ngắm nhìn vẻ mặt an tường ngủ của nàng.

Trên thực tế, trong lòng hắn có tính toán khác, tạm thời không muốn vạch trần nàng là thích khách.

Trước khi biết rõ ngọn nguồn của nàng, hắn dứt khoát tương kế tựu kế, để nàng tiếp tục làm Ngũ di thái, thả dây dài câu cá lớn, âm thầm điều tra rốt cuộc nàng có mục đích cùng mưu kế gì.

Nếu nàng thật sự là do đám người Điền Quảng Đình kia phái tới làm nội ứng, như vậy hắn có thể lợi dụng cơ hội này, chuẩn bị tốt cách đối phó trước đó.

Trong ngực hắn phủ lên hương thơm nhàn nhạt sau khi tắm của nàng, cánh tay vòng qua thắt lưng tinh tế mềm mại như thế, vừa rồi khi gỡ bỏ quần áo trong của nàng để kiểm tra vết thương thì hắn cũng không xem nhẹ da thịt tiểu mỹ nhân có bao nhiêu trắng nõn tinh tế.

Nữ nhân này là một báu vật, đem báu vật ôm vào ngực mà còn muốn trong lòng không loạn, đối với nam nhân mà nói là khiêu chiến cực độ, ôn hương nhiên ngọc của nàng nhắc nhở hắn, đã bao lâu mình không chạm vào nữ nhân.

Những năm gần đây, hắn bận lập nên giang sơn Nghiêm gia, bốn ba nam bắc, vẫn cho là nam nhi chí tại bốn phương, toàn bộ tinh lực dùng trên thương trường cùng độ sức với đối thủ cạnh tranh, mà nạp thiếp lần này, hắn cũng không coi là quan trọng, chỉ thuần túy là sử dụng kế tạm thời để vận chuyển lương thực.

Vốn là hắn tính toán qua một chút thời gian sẽ tìm phu quân khác tái giá cho nàng, nhưng ngay cả chính hắn cũng không nghĩ tới, đêm nay sẽ ôm nàng cùng ngủ. Tuy nói là hắn vì điều tra nàng mới tới, thậm chí cho là, cho dù nàng là nội ứng, hắn tương kế tựu kế động phòng cùng nàng cũng không sao cả, đưa tới cửa, không cần mới phí phạm. Nhưng khi nhìn thấy thương thế của nàng cùng vẻ mặt kinh hoàng thì hắn lại quân tử không có chạm vào nàng. Nghe tiếng hít thở đều đều của nàng, canh an thần làm cho nàng có thể nghỉ ngơi thật tốt, nhưng mình đâu? Hắn không nhin được cười khổ, sợ là cả đêm không có cách nào ngủ say rồi. “Nữ nhân kia là người nào?”

Mặc Thanh Vân lạnh lẽo hỏi người nhà Thi gia đang co quắp trên mặt đất, nếu thiếp hắn nạp là nữ nhi Thi gia, thì liền tra từ trên người Thi gia.

Một nhà bốn người sợ hãi ôm lẫn nhau, có chút uy hiếp liền bị dọa đến phát run, nhìn thế nào cũng giống như dân chúng bình thường, không nhìn ra bất kì chỗ khả nghi nào.

Mặc Thanh Vân cùng hai nghĩa đệ bao vây người nhà Thi gia ở giữa, trên mặt bọn họ đều bịt miếng vải đen, che kín khuôn mặt của mình, đóng giả giang hồ ác bá xông vào Thi gia, vung vẩy đại đao trên tay dọa bọn họ một chút, mục đích chính là muốn người nhà Thi gia nói thật.

Vợ chồng già Thi gia và một đôi trai gái mười tuổi cùng tám tuổi dựa thật chặt vào nhau, trong lòng run sợ nhìn những thổ phỉ cao lớn này, run giọng nói: “Các vị đại gia, nàng...Nàng thật sự là nữ nhi Thi Thanh Nhi của chúng ta.”

“Hừ! Ngũ đệ quơ quơ đại đao trong tay, lớn tiếng quát mắng. “Còn không nói thật! Nữ nhi của ngươi biết võ công sao!”

“Này...”

Tam đệ bảo vệ ở cửa cũng lớn tiếng uy hiếp. “Có phải ngươi tìm người giả mạo nữ nhi của ngươi đưa đến làm thiếp Nghiêm gia hay không?”

Để tra rõ lai lịch Thi Thanh Nhi, Mặc Thanh Vân mang theo tam đệ cùng ngũ đệ đường xá xa xôi mà đến, để lão nhị cùng lão tứ ở lại trấn giữ Nghiêm phủ, ba người bọn họ mặc áo đen, mặt che vải đen, cầm trong tay đại đao phá núi, nửa đêm xông vào Thi gia, cố gắng tra hỏi rõ ràng.

Trước khi cưới nữ nhi Thi gia này nhà chỉ có bốn bức tường, nghèo đến nỗi ngay cả cơm cũng không có mà ăn, mới phải bán nữ nhi đi làm thiếp. Nhưng hôm nay, bọn họ ở nơi ở rục rở, mặc y phục lộng lẫy, còn có

dư thừa bạc mà tiêu xài. Ban đầu lúc Nghiêm phủ nạp thiếp cũng cho Thi gia một khoản bạc, thế nhưng chút bạc này không đủ cung cấp cho cuộc sống của bọn họ xa hoa như vậy, nhất định là có người âm thầm dùng một số lượng lớn tiền bạc châu báu thu mua họ.

Lão ngũ Nhạc Tử Khiêm nói với Mặc Thanh Vân: “Lão đại, ta xem bọn họ là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Không cần theo chân bọn họ nói, để ta đem từng khối từng khối thịt của bọn họ chặt xuống!” Nói xong vung vẩy đại đao phá núi trong tay, ra vẻ muốn tiến lên động thủ, dọa bốn miệng Thi gia sợ đến mức kêu khóc.

“Không cần a! Ta nhận! Ta nhận!” Phụ thân Thi gia vội lớn tiếng cầu xin tha thứ liền khai ra.

Cũng quá nhanh đi. Hai mắt Mặc Thanh Vân lóe tinh quang, trầm giọng ra lệnh. “Nói.”

Phụ thân Thi gia hiểu rõ giấy không gói được lửa rồi, mặc dù bọn họ bị người ta dùng giá cao bịt miệng, thế nhưng khi sinh mạng bị uy hiếp thì bất chấp mọi thứ để bảo toàn tính mạng.

Thi cha dập đầu nói: “Đại gia, nàg...Nàng không phải nữ nhi của chúng ta, nữ nhi Thi Thanh Nhi của chúng ta đã bệnh chết rồi ba tháng trước.”

Đã chết?

Lão tam cùng lão ngũ kinh ngạc nhìn lẫn nhau, sau đó nhìn về phía đại ca, Mặc Thanh Vân cũng rất ngoài ý muốn khi nghe tin tức như vậy, không nghĩ tới Thi Thanh Nhi chân chính đã bệnh chết? Nhưng nếu đây là thật, thì Thi Thanh Nhi giả tới làm thiếp Nghiêm gia là ai?

“Nữ nhi người thật sự là bệnh chết?” Lão tam hỏi.

“Đúng vậy.” Nói đến nữ nhi hiếu thuận này của bọn họ, hai vợ chồng lại nước mắt lưng tròng, đem toàn bộ chuyện từ đầu đến đuôi kể ra...Nữ nhi nhà bọn họ bệnh chết khi nào, còn nữ nhân kia đột nhiên xuất hiện như thế nào toàn bộ nói ra.

Đối phương chẳng những cho Thi gia bọn họ ngân phiếu, còn nguyện ý thay nữ nhi bọn họ xuất giá làm thiếp, chỉ cần bọn họ chịu giữ bí mật, đối phương sẽ thực hiện lời hứa giúp bọn họ mở sổ ở ngân trang, mỗi tháng đưa bạc vào, để cho bốn người một nhà bọn họ một cuộc sống không lo nghĩ.

“Về phần nữ nhân kia là người phương nào, họ tên là gì, chúng ta cũng không biết !” Hai vợ chồng vừa nói vừa khóc.

Lão ngũ tiếp tục quơ quơ đại đao, lạnh lùng chất vấn: “Thật sự không biết?”

“Chúng ta thề với trời, chúng ta hoàn toàn không biết nữ nhân kia, nếu dám giấu diếm, bốn người một nhà cũng không được chết tử tế, xin các đại gia tha mạng.” Vợ chồng già Thi gia liên tục dập đầu, vừa khóc vừa cầu xin, chỉ kém không dập rách cái trán của mình, dọa khóc hai đứa bé cũng dập đầu theo cha mẹ.

Ba người bọn họ giả thành thổ phỉ xông vào Thi gia, cho dù nhìn ngang nhìn dọc, đều cảm thấy người nhà Thi gia này dễ đối phó giống như dân chúng bình thường, không nhìn ra bất kì điểm khả nghi nào.

Lão tam Vu Quần Ngọc khẽ nói với đại ca: “Lão đại, bọn họ cũng thề độc rồi, không giống như đang nói dối.”

Lão ngũ cũng thấp đầu qua nhỏ giọng nói: “Những người này không biết được lai lịch của nữ nhân kia, xem ra chỉ là con cờ bị lợi dụng thôi.”

Mặc Thanh Vân trầm ngâm, khi hắn trầm mặc không nói thì hai huynh đệ cũng giữ yên lặng, biết đại ca đang suy nghĩ sâu xa, kiên nhẫn chờ đợi đại ca ra lệnh sau.

Xem ra Thi gia chỉ là lấy tiền làm việc, không biết nhiều lắm, mà nữ tử mua được Thi gia cũng không phải là Thi Thanh Nhi, ngay cả người nhà Thi gia cũng không biết được thân phận đối phương.

Mặc Thanh Vân trầm tư một lát, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, mở miệng hỏi: “Nếu không ai biết nữ nhi các người đã qua đời, các người xử lý thi thể nàng thế nào?”

Vợ chồng gia Thi gia không dám giấu diếm, khai ra toàn bộ.

“Bẩm đại gia, tang sự của nữ nhi chúng ta là đối phương giúp một tay xử lý, bọn họ còn đắp mộ phần cho Thanh Nhi.”

Trong mắt Mặc Thanh Vân lóe tinh quang. “Ngôi mộ kia ở đâu?”

Sau khi người nhà Thi gia cho biết, Mặc Thanh Vân lệnh cho Thi cha lên đường trong đêm, đi tìm mộ Thi Thanh Nhi, mà lão tam cùng lão ngũ cũng không hiểu được dụng ý đại ca tìm mộ Thi Thanh Nhi để làm gì?

Một người đã chết, còn đi xem cái gì? Sẽ không đi đào mộ chứ? Nhưng mà đại ca làm việc luôn có đạo lý của huynh ấy, cho nên bọn họ đành nghe theo, đi theo Thi cha dẫn đường, đi tìm mộ của Thi Thanh Nhi.

Bọn họ cưỡi ngựa chạy suốt đêm, sau khi tới bãi tha ma thì trời đã sáng.

Thi cha dẫn ba vị đại gia đi tới mộ của nữ nhi, chỉ vào bia mộ của nữ nhi nói với bọn họ: “Đại gia, đây chính là mộ nữ nhi của ta.”

Đám người Mặc Thanh Vân nhìn theo phương hướng Thi cha chỉ, khi ba người nhìn thấy bia mộ đều sửng sốt.

Đây đúng là ngôi mộ, bia mộ cũng có, nhưng nói là mộ nữ nhi của hần thì có vấn đề, bọn họ nhìn chăm chăm bia mộ trước mắt, sau đó lại nhìn Thi cha.

Ánh mắt Thi lão đầu này đúng là mù rồi, hay là một chữ bẻ đôi cũng không biết? Trên bia mộ khắc rõ ràng là ba chữ Liên Thủy Dao, ở đâu ra Thi Thanh Nhi?

Lão ngũ cau mày nói: “Thi lão đầu, người xác định đây là mộ phần của nữ nhi người?”

Thi cha liền vội vàng gạt đầu, còn giơ tay lên thề. “Đương nhiên là thật, dù sao cũng là nữ nhi của ta nha, làm sao ta có thể ngay cả mộ phần của nữ nhi cũng nói dối, chôn dưới mộ này chính là nữ nhi của ta.”

Về mặt Thi lão đầu này vô cùng nghiêm túc, không nhìn ra một chút đáng vẻ đang nói dối, tuyệt đối không lừa được bọn họ.

Lão tam hỏi tiếp: “Thi lão đầu, người nó đây là bia mộ nữ nhi của người, vậy ta hỏi người, trên bia mộ khắc cái gì?”

Thi cha trả lời đương nhiên. “Tên nữ nhi của ta nha, Thi Thanh Nhi.” Giọng nói cực kì khẳng định.

Lão tam cùng lão ngũ liếc mắt nhìn lẫn nhau, nhìn lại đại ca trầm mặc từ đầu đến cuối, trên bia mộ này rõ ràng khắc một hàng chữ.

Trưởng nữ Hộ bộ thị lang Liên Thạc Vọng Liên Thủy Dao chi mộ.

Hai tay lão ngũ để ngang trước ngực, hỏi lại lần nữa. “Thi lão đầu, chỉ tên nữ nhi của người.”

Thi cha lập tức làm theo, dùng tay chỉ ba chữ Liên Thủy Dao, lớn tiếng đọc. “Thi, Thanh, Nhi.”

Hiện tại, ba người bọn họ rất cuộc hiểu rõ, thì ra Thi lão đầu này căn bản không biết chữ, người ta giúp hần chôn cất nữ nhi, nhưng trên bia mộ khắc là tên của người khác, đây là kế di hoa tiếp mộc, thì thế hạ táng là Thi Thanh Nhi, nhưng tên khắc lên là Liên Thủy Dao.

(Kế di hoa tiếp mộc là một trong 36 kế của người Trung Quốc, là thủ đoạn giả họa đẩy tội lỗi của người này sang cho người khác bằng cách tạo những bằng chứng giả, đánh lừa cơ quan pháp luật)

Chuyện thực rõ ràng, đây là muốn người khác cho rằng Liên Thủy Dao đã qua đời, nhưng điều khiến bọn họ kinh ngạc chính là mấy chữ “Hộ bộ thị lang Liên Thạc Vọng chi nữ” này.

Bọn họ cũng không có liên hệ với Hộ bộ thị lang, cũng không thù hận, nhưng nếu người nằm bên dưới là Thi Thanh Nhi chân chính, như vậy nữ nhân đến làm thiếp Nghiêm gia kia là ai? Vốn là mộ Thi Thanh Nhi, vì sao bia mộ khắc là tên Liên Thủy Dao?

Mặc Thanh Vân nhìn chăm chăm tên trên bia mộ, cảm thấy chuyện hần dự liệu chênh lệch rất nhiều, đột nhiên kéo ra một cái Hộ bộ thị lang hoàn toàn không liên quan, trong đó nhất định có nguyên nhân khác.

9. Chương 9

Chương 9

Nếu đã khẳng định người nhà Thi gia không có bất kì đáng nghi gì, cũng không có ý định sẽ làm khó bọn họ, ba người rất ăn ý không vạch trần tên trên bia mộ không đúng, quyết định để cho Thi lão đầu cho rằng đây là mộ nữ nhi của hắn, ít nhất bọn họ kiếm được một manh mối, chính là ba chữ Liên Thủy Dao.

Mặc Thanh Vân đột nhiên nhìn chăm chú vào Thi cha, ánh mắt sắc bén dọa Thi cha sợ đến mức vội vàng quỳ xuống.

“Đại gia! Ta, cái gì ta cũng nói cho các người biết, đừng giết ta!”

Hắn đứng trước mặt Thi cha, ánh mắt rét lạnh như kiếm, lạnh lùng mở miệng. “Cả nhà người nếu muốn sống, phải đáp ứng ta hai chuyện.”

Thi cha vội vàng trả lời. “Ta đáp ứng, đại gia ngài có gì phân phó, ta nhất định làm theo.”

“Thứ nhất, không được nói ra chuyện chúng ta hỏi, coi như là tất cả chưa từng xảy ra; thứ hai, cũng không được tiết lộ ra ngoài chuyện người khác giả mạo danh nghĩa nữ nhi người gã vào Nghiêm gia, coi như nữ nhi của người còn sống trên đời, hiểu chưa?”

Về mặt hoảng sợ của Thi cha hiện lên một tia nghi ngờ, chuyện thứ nhất không được nói, hắn có thể lí giải, nhưng chuyện thứ hai có chút kì quái, vốn tưởng rằng những người áo đen thần bí này là tới chất vấn thân phận chân thật của Thi Thanh Nhi, hơn nữa sẽ trách tội hắn, làm mình mắc tội tham tiền mạo danh thế thân, cầu xin đối phương nhưng sau đó chẳng những không trách tội, còn muốn hắn tiếp tục giữ bí mật.

Dùng vải đen che mặt chỉ lộ ra hai con mắt, Mặc Thanh Vân ác liệt trừng hai mắt. “Hiểu chưa!”

Thi cha bị hắn đe dọa, sợ tới mức liên tục dập đầu không ngừng. “Hiểu! Hiểu! Ta nhất định sẽ không nói, ta thề!”

Xác định đe dọa hữu hiệu, sau này Thi cha tuyệt không dám tiết lộ ra ngoài, Mặc Thanh Vân liền muốn lão Tam đưa người trở về, sau đó ra lệnh lão Ngũ điều tra chuyện của Hộ bộ thị lang Liên Thạc Vọng.

Sau khi giao phó nhiệm vụ cho hai nghĩa đệ chia nhau đi làm, trước tiên hắn cưỡi ngựa trở về Nghiêm phủ, dọc đường đi trong lòng suy nghĩ, như hắn đoán, thiếp mới nạp này cũng không phải là Thi Thanh Nhi thật sự, trong lòng hắn sớm hiểu rõ, cũng không ngoài ý muốn, không ngờ là thân phận của nàng vượt quá dự đoán của hắn, nếu nàng không phải Thi Thanh Nhi, chẳng lẽ là Liên Thủy Dao?

Thiên kim Liên gia?

Trong đầu Mặc Thanh Vân hiện lên khuôn mặt xinh đẹp kia, cùng với khí chất tao nhã không giống một cô nương bình thường, trên người nàng, hắn có thể cảm nhận được một cỗ khí chất kiên quyết quật cường, nhất cử nhất động, đều biểu hiện xuất thân của nàng tuyệt đối không tầm thường.

Hắn cơ hồ có thể đoán ra nàng chính là Liên Thủy Dao, nữ nhi của Hộ bộ thị lang, một thiên kim tiểu thư nhà quan.

Nếu nàng thật sự là Liên Thủy Dao nữ nhi của Liên đại nhân, đã rất ngoài dự đoán của hắn rồi.

Muốn tra chuyện của Liên đại nhân cũng không khó, có nhiều cách, ngũ đệ Nhạc Tử Khiêm giỏi khai thác tin tức, hôm sau liền mang đến tin tức về Liên gia.

“Hai năm trước Liên Thạc Vọng đại nhân này bởi vì lớn tuổi nên từ quan mang theo người nhà trở về quê cũ, hắn là người thanh liêm, cho dù từ quan, về đến cố hương cũng hứng thú với chuyện ở quê, rất được dân chúng kính yêu.” Ngũ đệ đem chuyện mình nghe được nói một lần với các nghĩa huynh.

“Ồ?” Mặc Thanh Vân cùng tất cả nghĩa đệ họp trong phòng nghị sự, nghe báo cáo Ngũ đệ điều tra được, hắn nhìn Ngũ đệ. “Nói như vậy, hắn là một vị quan tốt hiếm có?”

Nhạc Tử Khiêm giơ ngón tay cái lên, khen ngợi nói: “Đúng vậy, hần là quan tốt, tùy tiện tìm một kẻ làm quan ở địa phương hời, mỗi người cũng sẽ giơ ngón tay cái lên khen vị Liên đại nhân này không dứt miệng, hay bởi vì ngay thẳng, tính tình không sợ cường quyền, cho nên có chuyện bất bình, hần sẽ đứng ra, rất được lòng dân.” Nói đến đây, ánh mắt Nhạc Tử Khiêm buồn bã, giọng nói cũng chuyển thành tiếc nuối.

“Nhưng là vị quan tốt này kết quả cũng rất thê thảm, vì mắc tội danh mà toàn gia bị tịch thu gia sản, chém đầu thị chúng.” Tất cả huynh đệ Nghiêm gia đều cảm thấy ngoài ý muốn, Mặc Thanh Vân cũng lộ vẻ kinh ngạc.

“Cả nhà bị tịch thu gia sản, chém đầu thị chúng? Tội danh gì?” Nhạc Tử Khiêm trầm giọng nói: “Án văn tự.”

Vừa nghe đến ba chữ án văn tự, mọi người đều hơi biến sắc, bởi vì đó đã từng là ác mộng bọn họ không muốn nhớ lại, mười năm trước, gia tộc của mỗi người bọn họ đã từng trải qua kiếp nạn án văn tự.

Bọn họ không ngày nào quên trận án văn tự này mang đến đau khổ cùng sinh ly tử biệt, hiểu rõ hơn hơn hết những thống khổ trong đó không thể nào hình dung, bởi vì tất cả bọn họ đều là những người còn may mắn sống sót dưới án văn tự.

Ngũ đệ tiếp tục đem án văn tự nói từ đầu đến cuối cho bốn vị nghĩa huynh nghe, vị Liên đại nhân này cả đời vì triều đình tận trung, là người chính trực, cuối cùng nhưng bởi vì một cuộc án văn tự đem cả nhà Liên gia chém đầu tịch thu gia sản, một người cũng không bỏ qua cho, công lao cả đời hần, bù không được một câu khích bác ly gián của kẻ khác, cuối cùng không thể chết già. Những huynh đệ khác nghe xong không nhận được bất bình thay cho vị Liên đại nhân này, lòng đầy căm phẫn.

Về mặt của Mặc Thanh Vân nghiêm túc so với chúng huynh đệ càng cao thâm khó lường hơn, hần suy nghĩ sâu xa, cả nhà Liên gia đều bị tịch thu gia sản, chém đầu thị chúng, một người cũng không bỏ qua cho. Kể may mắn sống sót chỉ có thể mai danh ẩn tích, sống cuộc sống trốn chạy, tất cả ngũ huynh đệ bọn họ đều là trung lương, sau đó vì sống sót, mười năm nay bọn họ cách xa quê quán, khiêm tốn khắp nơi, còn sáng lập ra nhân vật Nghiêm Phách Thiên như vậy, làm bất cứ chuyện gì cũng dùng danh nghĩa Nghiêm Phách Thiên, chính là vì sợ bị người khác phát hiện thân thể của bọn họ.

“Đại ca, có chuyện huynh nhất định đoán không được, ban đầu là người nào thượng tấu triều đình, tố cáo Liên đại nhân, vu cho hần tội danh nhục mạ hoàng thượng.” Ngũ đệ nói.

Không chỉ Mặc Thanh Vân, ba huynh đệ khác cũng rất tò mò.

“Ngũ đệ, chớ thừa nước đục thả câu, nói mau là ai?” Lão Tam Vu Quần Ngọc không kịp đợi hỏi.

Ngũ đệ sắc mặt đột nhiên lạnh xuống, gằn từng chữ cẩn rằng công bố. “Điền, Quảng, Đình.” Nói đến Điền Quảng Đình, sắc mặt tất cả mọi người đều sầm xuống, đồng thời bừng tỉnh ngộ.

“Lại là tên tiểu nhân hèn hạ đó.” Lão Tam căm giận bất bình mắng.

“Không cần phải nói, đây nhất định là bị hãm hại.” Lão Nhị Lý Mộ Bạch cười lạnh, ánh mắt lại dấy lên lửa giận.

“.....” Lão Tứ Hưởng Bất Ngữ thủy chung trầm mặc không nói, nhưng gương mặt cũng là lạnh lẽo đến đáng sợ.

Nói đến Điền Quảng Đình, đây là kẻ cả đời Ngũ huynh đệ bọn họ thống hận nhất, cũng bởi vì Điền Quảng Đình, làm cho năm người bọn họ kết hợp với nhau, lập nên giang sơn Nghiêm gia, chính là vì muốn đối kháng đại gian thần này.

Về mặt của Mặc Thanh Vân cũng chuyển thành âm trầm lạnh lẽo, trong mắt bắn ra sát ý tán loạn. Bọn họ đều là hậu thế của trung lương, bị Điền Quảng Đình hãm hại, làm cho tan cửa nát nhà, trôi giạt khắp nơi, những năm gần đây, bọn họ chịu nhục, cố gắng thành lập được bá nghiệp Nghiêm gia, chính là vì muốn một ngày kia có thể báo thù rửa hận, an ủi gia tộc trên trời có linh thiêng.

Nhớ tới Liên Thủy Dao, hần trầm giọng hỏi Ngũ đệ. “Liên đại nhân có phải có một nữ nhi, gọi là Liên Thủy Dao?”

“Đúng vậy, đại ca.” Nhạc Tử Khiêm đem chuyện tra được nói rõ ràng cho Mặc Thanh Vân. “Liên đại nhân có có một nam một nữ, cả nhà bọn họ bốn miệng, trừ nữ nhi Liên Thủy Dao bệnh chết, những người khác đều bị chém đầu.”

Bệnh chết sao?

Trong lòng Mặc Thanh Vân hiểu ra, khoe môi hiện lên tiểu ý như có như không.

Cũng chỉ có bệnh chết, mới có thể tránh thoát danh sách quan binh tịch thu chém đầu, dù sao cũng đều là chết, quan gia phụ trách sẽ không so đo người chết thể nào, chỉ cần có thể thông báo đã đảm nhiệm tốt chức vụ.

Như vậy suy ra, khẳng định Liên Thủy Dao này cũng vì trốn tránh triều đình lòng bất, cho nên lập ra một ngôi mộ giả, để người khác tin rằng nhà đó đã không còn hậu thế, trên thực tế người chết là Thi Thanh Nhi, Liên Thủy Dao vẫn còn sống.

Ứng Mâu tỏa ra một chút ánh sáng, trong bụng không khỏi bội phục, chiều này inh.

Sau khi rõ ràng sự việc từ đầu đến cuối cùng những chi tiết nhỏ nhất, ước chừng cũng đã hiểu chuyện gì xảy ra, nếu như đã xác định được Thi Thanh Nhi không còn trên cõi đời này nữa, kế tiếp nên giải quyết vị Ngũ di thái này rồi.

“Đại ca, Ngũ di thái kia. . . .” Lời của ngũ đệ chưa hỏi xong đã bị Mặc Thanh Vân giơ tay ngăn lại.

“Đầu đuôi chuyện này trong lòng mọi người cũng đã rõ ràng, nhưng tạm thời mọi người làm không biết, nếu xác định nàng không phải kẻ thù phải tới, ta sẽ xử lý.” Mặc Thanh Vân chậm rãi nói.

Xử lý? Xử lý như thế nào?

Trông mắt bốn huynh đệ quay tới quay lui, trao đổi ánh mắt lẫn nhau, bọn họ cũng đoán ra Ngũ di thái kia tám phần chính là Liên Thủy Dao nữ nhi của Hộ bộ thị lang, đây chính là tiểu thư từ danh môn quan lại, làm chính thất cũng dư dả rồi, nay tự nguyện làm thiếp, chính là vì muốn nằm gai nếm mật, để có một ngày có thể báo thù rửa hận, nếu kẻ thù của mọi người là một, chính là đồng minh rồi, chỉ là lần trước nàng hành thích Lưu đại nhân chính là người bọn họ phái đi nằm vùng trong vây cánh của Điền Quảng Đình, cũng không thể để nàng giết lầm người tốt nha.

Loại chuyện như vậy, cho người đến nói chuyện với tiểu thư quan gia một chút, kêu nàng không cần làm loạn là được, nhưng đại ca lại ra lệnh cho bọn họ làm như không biết, còn nói hấn muốn tự mình xử lý, hai chữ xử lý này, sao lại giống như ẩn giấu ý định khác.

Ánh mắt điều tra của mọi người không nhìn được nhìn về phía đại ca, lại ánh mắt sắc bén của Mặc Thanh Vân trừng trở lại, làm mọi người sợ tới mức vội nhìn sang chỗ khác.

“Nếu đại ca đã quyết định, chúng ta liền theo đại ca phân phó thôi.” Lão Nhị luôn rất thức thời.

“Đúng nha, đại ca nhất định là có đạo lý của huynh ấy.” Lão tam nghĩ thầm cũng không phải là thiếp của mình, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

“Không phải gian tế kẻ địch phải tới là tốt rồi, may mắn là người mình.” Lão ngũ đầu óc động nhanh hơn: trong lòng biết rõ thái độ của đại ca đối với Ngũ di thái này rất đặc biệt, cho nên hấn cố ý dùng ba chữ “Người mình”.

“. . . .” Lão tứ vẫn tiếc chữ như vàng, lời nói để lại cho người khác nói đi. Mấy người rất có ăn ý người nói ba câu, ta đổi một câu, người nói về trên, ta đổi về dưới, không khó phát hiện đại ca tựa hồ cố ý bảo vệ Ngũ di thái này, không ai ngốc đến đi làm trái lại hoặc nhiều chuyện.

Đại trưởng phu phải làm chuyện đại sự, xử lý chuyện phiền toái của nữ nhân, liền giao cho đại ca anh minh thôi.

Bàn bạc xong, xác định không có chuyện quan trọng cần thảo luận, mọi người liền tìm lý do lui đi, từ xưa anh hùng luyện tiết mỹ nhân, bọn họ mau làm xong xuôi chuyện này, mới có thể về nhà thương yêu mỹ nhân trong nhà.

Sau khi bốn huynh đệ lui ra, trong phòng nghị sự chỉ còn một mình Mặc Thanh Vân, hần trầm tư, trong đầu không khỏi hiện lên dung nhan kiên nghị kia, với lại hần cũng không muốn ôm đồm chuyện của nàng, nói là để tự mình xử lý, không thể phủ nhận, hần đối với nàng xác thực có lòng muốn chăm sóc.

Liên Thủy Dao. Trong lòng hần tỉ mỉ nhớ tới ba chữ này, đây mới là tên thật của nàng.

Số mệnh thật là kỳ diệu, nàng giả ai không giả, lại cố tình giả mạo Thi Thanh Nhi, nhân duyên đi vào Nghiêm gia, thành thiếp của hần, mà kẻ thù của bọn họ đều là Điền Quảng Đình, trùng hợp như vậy khiến người khác ngoài ý muốn, giống như là ông trời cố ý an bài.

Khí chất cùng cử chỉ của nàng phù hợp thân phận đại tiểu thư nhà quan lại, nàng trải qua kiếp nạn, gặp biến cố, vì muốn sống, thà bị lựa chọn làm một thiếp, chỉ vì một ngày kia có thể báo thù cho người nhà.

Mặc Thanh Vân ngón trở gõ mặt bàn, suy tư một lát, liền đứng dậy đi ra khỏi phòng nghị sự đi tới Mai viện.

Lúc này mới dùng ngọc thiện xong, nha hoàn mai viện vừa thấy chủ tử, đầu tiên là mừng rỡ, sau đó vội vàng ngừng tay thì lễ với hần.

“Nghiêm gia.” Cũng khó trách những nô tỳ này kinh ngạc, bởi vì nhân vật hư cấu Nghiêm Phách Thiên này bình thường bận việc.. buôn bán, từ trước đến giờ rất ít xuất hiện vào ban ngày.

“Ngủ đi thái đâu?” Hần hỏi.

“Bẩm chủ tử, Ngủ đi thái đang nghỉ trưa.”

“Vậy sao?” Hần trầm ngâm một lát, liền hỏi: “Nàng đã ngủ bao lâu?”

“Đại khái ngủ nửa canh giờ.” Nha hoàn cung kính trả lời, không dám có một chút chậm trễ.

“Nàng bình thường đều có thói quen ngủ trưa?” Hần đột nhiên rất có hứng thú muốn biết mỹ thiếp này của hần ban ngày bận rộn cái gì.

“Đúng nha, phu nhân nói mỗi ngày nàng nhất định phải ngủ hai canh giờ, trước khi dùng bữa tối, không thể làm ồn nàng.”

Không thể làm ồn nàng? Mặc Thanh Vân trong lòng nghĩ, người khác có lẽ không thể làm ồn nàng, nhưng nếu là phu quân của nàng thì cũng không nằm trong số đó.

Hần tự nhiên đi vào phòng trong, bọn nha hoàn không dám cản hần, đành phải tránh qua một bên: nghĩ thầm chủ tử lạnh nhạt Ngủ đi thái lâu như vậy, rốt cuộc cũng quan tâm đến người ta.

Mặc Thanh Vân nhẹ nhàng vén rèm lên đi vào phòng trong, bước chân không tiếng động đến gần nhìn nàng, vốn là hần chỉ muốn xem xem mặt nàng khi ngủ, không có ý định âm ỉ nàng, nhưng khi vén màn trướng lên, lập tức phát hiện không đúng.

Hần không nói lời nào mà xốc chăn lên, quả nhiên bị hần đoán trúng, trong chăn nào có người, chỉ có gói đầu cùng tấm mỏng cuốn thành người giả, nàng sớm không thấy.

“Không tốt!” Mặc Thanh Vân tự trách mình khinh thường, không hề do dự, hần lập tức tông cửa xông ra.

Một bóng dáng anh tuấn chậm rãi đi đằng trước cỗ kiệu, vì che giấu tai mắt kẻ khác, hôm nay Liên Thủy Dao nữ giả nam trang.

Áp tải bốn phía kiệu của Lưu đại nhân đều có đại hán vạm vỡ đi theo, bám theo đoạn đường này, đã tiêu hao chừng một canh giờ, nhưng thủy chung không tìm được cơ hội xuống tay, làm nàng không khỏi nóng trong bụng.

Không biết có phải do hành thích lần trước hay không mà khiến Lưu đại nhân này trở nên cực kỳ cẩn thận, cỗ kiệu vòng trong thành hồi lâu, thủy chung không có dừng lại, nhìn như đang quan sát có người theo dõi hay không, cũng làm nàng không thể không cẩn thận thêm, miễn cho bị đối phương phát hiện.

Thật vất vả có tiến triển, cỗ kiệu dừng trước một tửu lâu, nàng lập tức tránh trong một hẻm nhỏ, lén nhìn thấy một tên bảo tiêu trong đó vén màn kiệu lên, chỉ thấy Lưu đại nhân sau khi xuống kiệu liền tiến vào

trong tử lâu, vì vậy nàng cũng lặng lẽ đi vào tử lâu, nhìn thấy Lưu đại nhân cùng bốn gã bảo tiêu lên một phòng trang nhã trên lầu hai, mình cũng theo sau đi lên lầu hai.

“Thật xin lỗi khách quan, lầu trên bị bao trọn rồi rồi.” Một tiểu nhị vội ngăn trở nàng, nói xin lỗi với nàng.

10. Chương 10

Chương 10:

Nàng âm thầm căn rặng, Lưu đại nhân này chẳng những tăng thêm thị vệ bên cạnh, ngay cả tử lâu cũng được dọn sẵn, mà bên ngoài tử lâu cũng có người của hắn dò xét bốn phía, muốn leo lên cửa sổ từ bên ngoài là không thể. Nàng đang nghĩ nên làm cái gì thì nhìn thấy một tiểu nhị khác bưng hai bàn đồ ăn đi lên, thị vệ canh giữ ở cầu thang chẳng những không ngăn cản mà dọc đường còn thông thoáng.

Điều này cho nàng một điểm mấu chốt, vì vậy nàng lập tức chạy vào phòng bếp, nhân thủ trong phòng bếp nhiều, nàng đánh hôn mê một tiểu nhị, sau đó thay quần áo tiểu nhị, bưng bầu rượu, cúi đầu đi lên lầu.

Lừa gạt được hai thị vệ canh giữ ở cửa cầu thang, nàng thuận lợi đi lên lầu hai. Trên lầu này đều là sương phòng, nàng chậm rãi đi trên hành lang, mặc dù thuận lợi lên lầu nhưng lại không biết gian sương phòng nào mới đúng.

Lúc này có người mở cửa ra ngoài, nàng bất ngờ đụng phải đối phương, khi nàng nhìn thấy mặt của đối phương thì không khỏi ngây dại.

Nam nhân trước mắt mặt chữ điền, mắt một mí, mắt như đồng kiềm, xem chừng năm mươi tuổi.

Đối phương nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng, hỏi: “Đưa rượu tới hay sao?”

“Vâng.” nàng cố ý hạ thấp giọng trả lời, nghĩ thầm người này có lẽ là đồng bọn của Lưu đại nhân.

Lúc này trong sương phòng lại đi ra một người, chính là Lưu đại nhân, Lưu đại nhân tiến lên khom người với nam tử trung niên này nói: “Điền Quảng Đình đại nhân, xin dừng bước.”

Ba chữ “Điền Quảng Đình” như một tiếng sét đánh từ trên trời xuống, làm thân hình nàng chấn động, cả người cứng lại.

Người nọ là Điền Quảng Đình? Là tên đầu sỏ hại nàng tan nhà nát cửa, tịch biên gia sản, chém đầu thị chúng? Là tên đại gian thần thượng tấu triều đình, thù dật tội danh, vu hại phụ thân đó sao?

Cho tới nay chỉ nghe nói chuyện về Điền Quảng Đình từ chỗ phụ thân, nàng chưa bao giờ có cơ hội nhìn thấy người này, người này rất ít lộ diện, thâm cư trong triều, muốn gặp hắn cũng không dễ dàng.

Nàng theo tôm nhỏ tìm đến, nhưng không ngờ lại nhìn thấy con cá lớn hơn. Điền Quảng Đình đang đứng ở trước mặt nàng, làm nàng chấn kinh đến ngây người tại chỗ.

Lưu đại nhân đang muốn nói chuyện với Điền đại nhân, lại phát hiện tiểu nhị bưng bầu rượu kia vẫn đứng bên cạnh, liền trách cứ: “Còn ngăn người cái gì, mau bưng vào đi!”

Liên Thủy Dao cảm thấy máu mình đang sôi lên, thân thể không tự chủ được phát run, cảnh tượng cả nhà bị tịch thu gia sản, chém đầu thị chúng như thủy triều đánh tới, rõ mồn một trước mắt, giống như là chuyện mới xảy ra hôm qua.

Cả đời phụ thân, đời trời đập đất, chưa bao giờ từng làm chuyện có lỗi với người khác; mẫu thân hiền thực dịu dàng; mềm lòng lương thiện — đại ca luôn lộ ra nụ cười sang sảng, rất thương yêu mọi tử như nàng, còn có bà vú, quần gia, gia nhân A Bảo, nha hoàn Thục Ngọc. Nhiều mạng người như vậy, chỉ vì sự ích kỷ của nam nhân này mà hủy đi cuộc đời của mọi người.

Điền Quảng Đình! Nàng muốn giết cái tên gian thần này!

Dao găm giấu trong tay áo trượt xuống tay, nhưng còn chưa kịp ra tay thì đột nhiên một cây phi tiêu xé gió mà tới, cắm vào trên ván cửa.

Phi tiêu đột nhiên bay tới làm kinh động mọi người, bao gồm cả Liên Thủy Dao cũng vì thế mà ngẩn ra.

Trong phút chốc, một lượng lớn nhân mã từ bốn phương tám hướng vọt ra, bao vây toàn bộ trên dưới khách điểm, tiếng đao kiếm ra khỏi vỏ vang lên lạch cạch leng keng.

Liên Thủy Dao bị cảnh tượng này làm chấn động, không ngờ khách điểm này có nhiều người mai phục đến vậy.

Tất cả những người này đều ăn mặc như dân chúng bình thường, bốn người ngồi một bàn, nhìn như đang uống rượu tán gẫu, thật ra thì đang chịu trách nhiệm bảo vệ, trên người mỗi người cũng giấu đao kiếm. Đây là minh, về phần ám, là trốn trên xà nhà trông chừng, vừa có động tĩnh, thì dốc ra toàn bộ lực lượng.

Nàng bị cảnh tượng này dọa cho ngây ngô, đồng thời ý thức được, thật may là nàng là giả trang thành tiểu nhị, tránh thoát ánh mắt của bọn hắc, nhưng nếu mới vừa rồi mình tùy tiện ra tay, liền giống như cá sa lưới, lọt vào cạm bẫy người ta bố trí.

Tưởng ám sát người ta, hóa ra lại biến thành cá nằm trên thớt của người khác. Tình cảnh trước mắt kéo lý trí bị báo thù làm cho văng đầu của nàng trở lại, không khỏi cảm thấy mồ hôi lạnh.

Nhân mã mai phục đem Điền Quảng Đình cùng Lưu đại nhân bảo vệ tầng tầng lớp lớp bên trong. Chỉ trong nháy mắt, khoảng cách giữa nàng với Điền Quảng Đình, cũng bởi vì tầng tầng lớp lớp bảo vệ này, mà từ mấy bước, biến thành xa ngàn dặm.

Đừng nói ám sát, ngay cả tiếp cận đối phương cũng không thể.

“Là kẻ nào to gan, dám bắt kính với Điền Quảng Đình đại nhân!” Lưu đại nhân nghiêm nghị quát hỏi, mọi người bao gồm Liên Thủy Dao đều đang tìm người bắn mũi tên.

Lúc này một tiếng cười có lực của nam nhân truyền đến, tiếng cười làm mọi người nhìn lên trên, chỉ thấy một tên nam tử từ trên nhảy xuống, chậm rãi đi tới chỗ bọn họ.

Đợi tới khi thấy rõ người tới, trong lòng Liên Thủy Dao lại lần nữa rung động, một mắt, mặt sẹo, cao lớn uy mãnh, đây không phải là Nghiêm Phách Thiên thì còn có thể là ai chứ?

Mặc dù bị nhiều đao kiếm như vậy chỉ vào, Mặc Thanh Vân vẫn không chút hoang mang, không kêu ngao không tự ti đi về phía đám người Điền Quảng Đình. Một con mắt bị che trên mặt hắc cùng vết sẹo chẳng chịt làm hắc nhìn vô cùng khủng khiếp, một thân khí phách tự nhiên mà có.

Một mắt, mặt sẹo, chính là đặc sắc lớn nhất của Nghiêm Phách Thiên. Không cần cho biết tên họ, Điền Quảng Đình cũng đoán được hắc là ai, hắc phát tay ý bảo toàn bộ đám thủ hạ không được phép vọng động, ánh mắt lấp lánh có hồn nhìn chăm chăm Nghiêm Phách Thiên.

“Nguyên lai là Nghiêm Đại Đường Gia, không biết Nghiêm huynh đây là ý gì?”

Mặc Thanh Vân giả trang thành Nghiêm Phách Thiên, dĩ nhiên cũng lấy giọng nói thô lỗ của Nghiêm Phách Thiên mà nói.

“Hừ! Nếu mũi tên vừa rồi của ta nhắm ngay Điền đại nhân, giờ phút này đại nhân đã đi đời nhà ma rồi, cho dù có nhiều hộ vệ hơn nữa thì có ích lợi gì!”

Ngụ ý rất rõ ràng, hắc làm như vậy chỉ là vừa vắn nhắc nhở Điền Quảng Đình, mai phục của hắc có chỗ sơ hở, cũng không có ác ý với hắc, mà là xuất phát từ ý tốt.

Một chiêu này chiếm được hảo cảm của Điền Quảng Đình, hắc sớm nghe nói võ công của Nghiêm Phách Thiên không kém, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Lưu Thủ Nhân bên cạnh nhìn sắc mặt mà nói chuyện, biết Điền Quảng Đình cũng không tức giận, lập tức tiến lên bồi thêm một câu.

“Nghiêm Đại Đường Gia nói rất đúng, chúng ta phải nhiều người bảo vệ như vậy, vốn tưởng rằng một giọt nước không lọt, lại không nghĩ rằng vẫn có sơ sót.” Lưu đại nhân nói xong lập tức mắng tất cả hộ vệ: “Nhìn

các người đi, phòng thủ thế nào mà thoảng cái đã để người khác phá được trận rồi.” Ông ta là nội ứng của Nghiêm Phách Thiên phái tới, vào lúc cần thiết tất nhiên trợ giúp hần một tay.

Bọn hộ vệ người nhìn ta, ta nhìn người, bị người khác phá mai phục, cảm giác vô cùng xấu hổ, không người nào dám nói chuyện.

Lưu đại nhân thừa cơ mắng: “Còn không mau thu đao kiếm lại, Nghiêm đại gia là người mình!” Quát tháo ra lệnh rồi lúc này bọn hộ vệ mới vội vàng bỏ từng cái đao kiếm vào vỏ.

Điền Quảng Đình quan sát người trước mắt này, cười nói: “Thì ra vị này chính là Nghiêm Đại Đường Gia đại danh鼎鼎, ngưỡng mộ đã lâu.”

Nghiêm Phách Thiên chấp tay thi lễ. “Không dám, tại hạ gặp qua Điền Quảng Đình đại nhân, mới vừa rồi đã đắc tội nhiều, kính xin đại nhân đừng trách.”

Điền Quảng Đình hiển nhiên cảm thấy rất hứng thú với vị Nghiêm Phách Thiên này, tuyệt không trách tội đối phương. “Lưu đại nhân nhiều lần đề cập tới người với ta, thật cao hứng hôm nay có may mắn gặp mặt một lần.”

Nghiêm Phách Thiên cũng cười ha ha nói: “Không dám, yến tiệc hôm nay ta mời. Nào, xin mời ngồi.” Nói xong tiện đường lấy khay rượu trong tay Liên Thủy Dao ra, đồng thời ra lệnh cho nàng: “Người có thể lui xuống.” Hần cố ý ra hiệu cho nàng lui xuống, dụng ý chính là muốn cứu nàng. Khi hần phát hiện nàng không có ở trong phòng, lại chuồn êm xuất phủ rồi, liền lập tức biết nàng lại muốn ám sát Lưu đại nhân, nhưng lần này cũng không đơn giản như lần trước.

Hôm nay Lưu đại nhân muốn gặp mặt Điền Quảng Đình ở đây, bốn phía khẳng định đầy hộ vệ để ngừa vạn nhất. Nếu nàng ra tay, thì chỉ có một con đường chết, cho nên hần mới sẽ hết sức khẩn cấp chạy tới, xuất hiềm chiêu trước khi nàng ra tay, bắn ra một mũi tên, ép tất cả hộ vệ hiện thân, chính là muốn để cho nàng biết, nàng đang tự tìm đường chết.

Liên Thủy Dao bị lấy đi bầu rượu, mặc dù rất muốn báo thù, nhưng đã mất lý do lưu lại, đành phải yên lặng xoay người lui ra.

“Chậm đã.” Điền Quảng Đình đột nhiên mở miệng, làm thân hình nàng cứng đờ, cũng làm cho trong lòng Nghiêm Phách Thiên thất kinh, chẳng lẽ Điền Quảng Đình đã sinh nghi rồi sao?

Điền Quảng Đình ra lệnh cho tiểu nhị giả là nàng: “Tới đây rót rượu hầu các lão gia.” Nói xong liền giơ tay ra hiệu với Nghiêm Phách Thiên.

Thì ra là muốn nàng giúp rót rượu hầu hạ mọi người. Nhưng Liên Thủy Dao không vui chút nào, nàng hận không thể lập tức rời đi, bởi vì nàng sợ mình không cách nào nhận được ham muốn giết Điền Quảng Đình.

Ngay lúc này trong ngực nàng giống như đang có cây kim đang cắm, như sóng to mãnh liệt ập vào. Nàng giả vờ như không nghe thấy, nhưng một tên hộ vệ khác chặn lại đường của nàng, đồng thời thúc giục nàng.

“Này! Người không nghe thấy Điền đại nhân ra lệnh sao? Đi rót rượu cho các lão gia đi!”

Liên Thủy Dao âm thầm nắm chặt quả đấm, vẫn luôn cúi đầu, bất đắc dĩ bị buộc đi theo vào sương phòng, nàng đóng giả tiểu nhị vốn là vì ám sát Lưu đại nhân, lại không ngờ tới bốn phía nơi này đầy thủ hạ của Điền Quảng Đình, nhưng nếu mình lộ ra bất kỳ sơ hở nào, thì khó thoát khỏi cái chết. Nhưng muốn nàng rót rượu cho đám ác nhân này, nghĩ đến đã cảm thấy ghê tởm rồi.

Sau khi Lưu đại nhân kêu hai vị ngồi xuống thì chính mình cũng an vị, ra lệnh cho nàng: “Đến, rót rượu cho hai vị lão gia trước.”

Nàng chậm rãi tiến đến cầm bầu rượu lên, đổ rượu vào trong ly rượu của Điền Quảng Đình. Bởi vì tràn ngập hận ý không chỗ phát, lại còn phải cố gắng chịu đựng, cộng thêm rung động khi kẻ thù làm Liên gia nhà nàng bị tịch thu tài sản, chém đầu thị chúng đang ở trước mắt, làm tay nàng không tự chủ được run rẩy, nên không cẩn thận rót rượu rơi ra ngoài cái chén.

Điền Quảng Đình thấy tiểu nhị này run tay thì nhú mào, ánh mắt sắc bén cũng chậm rãi nhìn chăm chú về phía nàng.

Lưu đại nhân thấy tiểu nhị này chân tay vụng về, không khỏi quở trách. “Ngay cả rượu cũng rót không xong, người mới tới à?”

Mặc Thanh vân không để lại dấu vết mà nhìn tất cả ở đáy mắt, mở miệng nói: “Còn không phải là bởi vì Điền Quảng Đình đại nhân uy danh lan xa, tiểu dân bình thường đương nhiên sẽ sợ hãi.”

Lời này khiến Điền Quảng Đình nghe đến tương đối cao hứng, được người khác khen ngợi thì luôn không ngại nhiều, vì vậy cũng không so đo tiểu nhị này có thể rót rượu hay không.

Liên Thủy Dao rót rượu cho Điền Quảng Đình cùng Nghiêm Phách Thiên xong thì lại rót rượu cho Lưu đại nhân, tâm trạng nàng phập phồng, trong đầu nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Coi như hộ vệ nhiều thì có liên quan gì chứ, tên gian thần Điền Quảng Đình đang ở trước mắt nàng, hơn nữa không hề phòng bị, đây chính là thật là cơ hội tốt ngàn năm có một, nàng chỉ cần đâm xuống cái gáy của hắn là có thể báo thù.

Hình ảnh cha mẹ cùng đại ca tuyệt vọng và giãy giụa trước khi chết ở trong đầu nàng không xua đi được, hận ý của nàng càng ngày càng mạnh, quyết tâm liều chết cũng càng ngày càng cao.

“Nào, ta mời hai vị.” Điền Quảng Đình nâng chén hướng về hai người mời rượu.

Liên Thủy Dao nhìn chăm chăm Điền Quảng Đình, lửa hận trong mắt nàng bùng cháy, cơ hội như vậy không có lần sau rồi, nàng quyết định bằng bất cứ giá nào, cho dù bỏ ra tánh mạng mình cũng nguyện ý, nàng muốn cho tên gian thần này phun máu tại đây.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, đang muốn nhất cổ tác khí chém Gian Thần này thì tay của nàng đột nhiên bị một bàn tay cầm lấy, làm trong lòng nàng kinh hãi.

Nghiêm Phách Thiên một tay nâng chén, một tay kia vững vàng bắt lấy cánh tay giấu chủy thủ của nàng, không cho phép nàng lỡ mào.

Tình huống đột phát này làm nàng ứng phó không kịp, kinh hãi nhìn chăm chăm Nghiêm Phách Thiên, ngoài mặt hắn bình tĩnh vô ba, nhưng bàn tay nắm lấy tay nàng lại âm thầm dùng sức.

Nàng muốn tránh thoát, nhưng cảm thấy lực lượng khiếp người kia nắm tay nàng thật chặt, làm nàng rất cuộc đau đến không địch lại, buông chủy thủ ra rơi vào trong bàn tay Nghiêm Phách Thiên, cứ như vậy bị hắn không tiếng động đoạt đi.

Mà tất cả chỉ xảy ra trong thời gian uống một ly rượu, mặc dù ở dưới mắt Điền Quảng Đình và Lưu đại nhân, nhưng khi bọn họ uống rượu, vừa lúc che kín tầm mắt, cũng không phát hiện bất kỳ khác thường gì.

Liên Thủy Dao khiếp sợ khi ý đồ của mình bị Nghiêm Phách Thiên đoán được, nhưng làm nàng càng kinh ngạc hơn là Nghiêm Phách Thiên cư nhiên không có vạch trần nàng, mà chỉ là đoạt đi chủy thủ của nàng rồi tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra vẫn cười nói với hai vị đại nhân.

Tại sao?

Trong lòng nàng vừa sợ hãi vừa kinh ngạc, bởi vì cử chỉ của Nghiêm Phách Thiên ngoài dự đoán nên tạm thời đè xuống hận ý trong lòng và thay vào đó là một bụng nghi ngờ.

“Thực không dám đầu điểm, lần này ta tới gặp Điền đại nhân, là có chuyện muốn thương lượng với đại nhân.” Nghiêm Phách Thiên mở miệng nói.

“À? Nghiêm Đại Đường Gia tìm Bổn quan có chuyện gì quan trọng?” Lực chú ý của Điền Quảng Đình bị Mặc Thanh Vân dời đi, không còn để ý tí nào tới người đứng ở sau lưng hắn, muốn giết hắn là Liên Thủy Dao.

Trước khi mở miệng, Nghiêm Phách Thiên ra lệnh cho nàng đang đứng bên cạnh. “Người có thể đi xuống.”

Ngụ ý là hắn muốn nói chuyện, không cho phép có người ngoài ở bên cạnh. Trên thực tế là hắn mượn dịp để cho nàng lui ra, nếu nàng thông minh thì sẽ hiểu hắn đang lưu lại một con đường sống cho nàng, tốt nhất là thừa dịp lúc không ai sinh nghi thì đi nhanh một chút.

Khi bốn mắt bọn họ giao nhau thì nàng nhìn thấy ánh mắt Nghiêm Phách Thiên nhìn chăm chăm nàng, hắn đang cảnh cáo nàng, phải nghe theo mệnh lệnh của hắn, không thể trái lại.

Liên Thủy Dao bị khí thế vô hình của hắn bức cho phải cúi đầu, lui ra ngoài. Sau đó nàng len lén đổi lại quần áo với tiểu nhị, ra khỏi khách điểm rồi, nàng ra sức chạy trốn, giống như muốn đem nội tâm chất chứa cảm xúc bộc phát hung hăng xả ra ngoài, cho nên nàng vẫn chạy mãi, cho đến khi cách quán rượu đủ xa, rốt cuộc nàng mới dừng bước lại.

Nàng há to miệng thở hổn hển, dựa lưng vào tường gạch hai chân như nhũn ra mà ngồi xuống, tinh thần giống như vừa mới từ trên chín tầng mây nhẹ nhàng trở lại, vuốt ve nhịp tim kịch liệt của mình, cảm thấy mình còn sống.

Nghĩ đến mình vừa mới đến gần Điền Quảng Đình trong gang tấc, nhưng ngay cả cơ hội xuống tay cũng không có, nàng thật hận, quả đấm ra sức đánh trên đất, ngay cả cảm giác đau cũng không để ý.

Nàng cứ ngồi dưới đất như vậy, để cho tâm tình kích động từ từ bình phục lại, cho đến khi rốt cuộc tỉnh táo, mới có thể suy nghĩ lại chuyện này thật tốt.

11. Chương 11

Trong lòng nàng tràn đầy kinh ngạc và hoài nghi, kinh ngạc là Nghiêm Phách Thiên cứu nàng, hoài nghi là tại sao hắn lại không vạch trần nàng.

Nghiêm Phách Thiên này rốt cuộc là địch hay bạn?

Vì sao hắn phải cứu nàng?

Không biết thế nào, thật sự rất kì quái, e rằng chỉ có Nghiêm Phách Thiên mới biết được đáp án.

Trở lại Mai viện, dùng bữa tối, để cho tiểu Song và Thanh Hà hầu hạ tắm rửa xong, Liên Thủy Dao ngồi trước gương đồng.

Để cho các nha hoàn chải đầu cho nàng, chuyện ban ngày xảy ra ở quán rượu vẫn luôn quanh quẩn không đi trong đầu nàng.

Đối với Nghiêm Phách Thiên, trong lòng nàng tràn đầy nghi hoặc. Từ khi vào Nghiêm phủ, nàng chưa bao giờ thăm dò hạ nhân tất cả về Nghiêm Phách Thiên. Nhưng hôm nay thì khác, nàng tò mò hỏi nha hoàn. “Tiểu Song, Nghiêm gia là người như thế nào?”

Tiểu Song dừng động tác chải đầu lại, suy nghĩ một chút rồi trả lời Ngũ di thái.

“Nghiêm gia ạ, đối với thuộc hạ rất nghiêm khắc, tất cả mọi người cực kì kính sợ hắn. Chẳng qua là chỉ cần không phạm sai lầm, hắn cũng sẽ không tùy tiện trách phạt.”

Liên Thủy Dao nhớ đến lời đồn lẩn trước nàng nghe được ở trà lâu, ngờ vực hỏi: “Nhưng mà ta nghe nói, Nghiêm gia là người tàn nhẫn, tính tình lại thô bạo.”

Thanh Hà ở bên cạnh xử lý y phục cũng quay qua trò chuyện góp vui. “Đúng vậy, ta cũng nghe nói như thế.”

“Nghe nói?” Nàng không tin được nhìn về phía Thanh Hà. “Người ở Nghiêm gia bao nhiêu năm rồi, Nghiêm gia là người như thế nào chẳng lẽ người không rõ chút nào sao?”

“Tuy rằng nô tỳ mười hai tuổi đã đến Nghiêm gia, nhưng thật sự rất ít cơ hội nhìn thấy Nghiêm gia. Bởi vì phần lớn thời gian Nghiêm gia đều ở bên ngoài buôn bán, những lúc ở trong Nghiêm phủ rất ít. Chỉ khi Nghiêm phủ có khách quý hoặc nạp thiếp thì Nghiêm gia mới ở lại trong phủ.”

“Phải không?” Liên Thủy Dao thầm nghĩ, ngay cả hạ nhân ở Nghiêm phủ cũng rất ít khi nhìn thấy Nghiêm Phách Thiên, xem ra Nghiêm Phách Thiên này thật thần bí.

Thanh Hà tiếp tục nói: “Mà không chỉ nô tỳ, phần lớn các hạ nhân trong phủ cũng chưa từng có dịp nhìn thấy Nghiêm gia kia.”

Liên Thủy Dao vô cùng buồn bực, nếu như người trong phủ rất ít khi nhìn thấy Nghiêm Phách Thiên thì những lời đồn thể kia từ đâu truyền ra chứ?

Theo lời đồn, Nghiêm Phách Thiên háo sắc lại thô bạo. Nhưng từ khi nàng gả đến Nghiêm gia, cho tới giờ vẫn chưa động phòng. Mà lần duy nhất chung giường gối với Nghiêm Phách Thiên, ngay từ đầu nàng đã bị Nghiêm Phách Thiên giả vờ háo sắc hù dọa, nhưng hắn vẫn chưa hề chạm vào nàng.

Nghĩ lại lần bị thương đó, cảnh tượng Nghiêm Phách Thiên chữa thương cho nàng, còn có hắn cho nàng uống canh an thần, để cho nàng ngủ một mạch đến sáng, Nghiêm Phách Thiên cũng không hề chạm vào nàng. Chờ tới khi nàng tỉnh lại thì Nghiêm Phách Thiên đã đi rồi. Phong thái như vậy hoàn toàn không giống như lời đồn. Lúc đó nàng cũng không có suy nghĩ nhiều, nhưng giờ cẩn thận suy nghĩ lại, càng nghĩ càng thấy khó hiểu.

Lần ám sát đầu tiên, nàng bị Mặc Thanh Vân cản trở. Lần ám sát thứ hai, lại bị Nghiêm Phách Thiên ngăn cản. Chẳng biết thế nào, khi nghĩ đến Nghiêm Phách Thiên thì trong đầu cũng không tự chủ hiện lên hình bóng của Mặc Thanh Vân.

Có phải thân phận của nàng bị hoài nghi rồi hay không? Nếu như thế, thì tại sao lại không thấy bất kỳ ai tới vạch trần nàng?

Ngày hôm qua ở trong tửu lâu, dường như Nghiêm Phách Thiên biết được mục đích của nàng, chẳng lẽ mũi tên kia là hấn cố tình bắn, mục đích là nhắc nhở nàng xung quanh có người mai phục?

Nàng càng nghĩ càng mơ hồ, Nghiêm gia nhìn như có quen biết với Lưu đại nhân, hoặc như đã nhìn thấu thân phận của nàng, vì sao lại vẫn còn giấu diếm giúp nàng?

Trừ phi.... Trong lòng nàng cả kinh, trừ phi Nghiêm Phách Thiên sợ bị liên lụy, bởi vì nàng là thiếp của hắn. Thiếp của hắn lại muốn ám sát Điền Quảng Đình và Lưu đại nhân, như vậy thì thượng phụ như hắn cũng khó thoát khỏi liên quan.

Về mặt nàng lạnh lẽo, đúng rồi, nhất định là như vậy, đây chính là lý do vì sao Nghiêm Phách Thiên lại không vạch trần nàng tại chỗ, hắn cũng không phải là đang cứu nàng, mà là vì cứu chính bản thân hắn, miễn việc bị nàng liên lụy. Điều này giải thích được nguyên nhân hắn ngăn cản nàng lúc đó rồi.

“A, Nghiêm gia.”

Chẳng biết từ lúc nào, Nghiêm Phách Thiên đã xuất hiện ở bên cạnh rèm cửa, Tiểu Song và Thanh Hà vội rút phách thân hành lễ với Nghiêm gia.

Liên Thủy Dao ngồi trước gương đồng hồi hồn lại, trái tim như rút xuống, từ trong gương nhìn thấy thân hình cao to mạnh mẽ, đúng là Nghiêm Phách Thiên, hắn đang đứng ở đó.

Khi hắn dùng một con mắt duy nhất nhìn chằm chằm nàng, nàng cảm thấy đứng ngồi không yên, nhưng vẫn bình tĩnh đứng dậy, chuyển tâm mắt qua nghênh đón Nghiêm Phách Thiên.

Hai người không nói lời nào mà chỉ nhìn lẫn nhau, nàng cũng không tiến lên thi lễ mà đứng thẳng tắp ở đó nhìn vào mắt hắn, đôi mắt đẹp lộ ra phòng bị lạnh lẽo.

Mặc Thanh Vân để toàn bộ dung nhan mỹ lệ yếu ớt lạnh lẽo cùng với ánh mắt tràn đầy phòng bị của nàng vào trong mắt.

Tiểu Song và Thanh Hà đứng ở giữa quay qua quay lại nhìn hai vị chủ tử, cảm thấy bầu không khí không bình thường, cũng không hiểu tại sao bọn họ lại không nói gì, chỉ là nhìn chăm chú vào nhau, giữa hai người nồng nặc mùi thuốc súng.

Mặc Thanh Vân phá vỡ trầm mặc trước tiên, trầm giọng nói: “Nhìn thấy phu quân tới, nàng không hầu hạ sao?”

Sắc mặt Liên Thủy Dao không sợ hãi ra lệnh cho Tiểu Song và Thanh Hà.

“Hai người các người đi chuẩn bị nước ấm cho lão gia rửa mặt rửa chân.” Tiểu Song và Thanh Hà vội vàng lên tiếng trả lời.

“Vâng.” Hai người vội vàng đi chuẩn bị nước ấm cho lão gia.

Sau khi nha hoàn lui ra, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, vẫn như cũ tiếp tục giằng co.

Mặc Thanh Vân ra lệnh. “Mau tới hầu hạ phu quân của nàng thay y phục đi chứ.”

Liên Thủy Dao hí mắt, giọng điệu lạnh nhạt. “Phu quân có lệnh, thiếp thân hầu hạ phu quân thay y phục.” Nàng chậm rãi đi lên phía trước, nhìn như bình thường nhưng kì thật đang ngầm vận lực, mỗi một bước đều ngầm có thể tấn công cục diện bất cứ lúc nào.

Mặc Thanh Vân không dấu vết quan sát bước chân của nàng, ngoài mặt hắn nhìn như ung dung nhưng thực tế hai tay ở sau lưng cũng đã ngầm vận lực, dự định bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp chiêu. (hai anh chị này đúng là 49 gặp 50 mà)

Liên Thủy Dao tiến đến, ngón tay như ngọc xanh mượt lần lên vạt áo của hắn, nhẹ nhàng cởi áo ra cho hắn. Khi nàng cởi áo khoác ngoài ra thì cặp mắt sáng ngời khí phách kia vẫn luôn khóa chặt dung mạo của nàng, nhìn chăm chăm đến chớp cũng không chớp. Còn nàng thì mặt không có biểu tình gì cởi áo của hắn ra, sao đó chậm rãi vòng ra phía sau hắn, cởi ống tay áo từ trên cánh tay hắn xuống.

Nàng cố tình cởi hai tay áo có một nửa, biết thời cơ không thể để mất, đột nhiên thu lại, dùng hai ống tay áo trói chặt cánh tay của hắn, đồng thời dùng một tay đè một thanh chủy thủ (dao găm nhỏ) lên cổ hắn.

Mặc Thanh Vân cũng chẳng hoảng hốt chút nào với việc bị tập kích, trái lại vẫn bình tĩnh như núi, nhượng mi, chậm rãi quay đầu lại nhìn thấy Liên Thủy Dao kề dao lên cổ hắn, bộ dạng như nắm được hắn trong tay rồi.

Hắn làm bộ mơ hồ hỏi: “Phu nhân không phải là giúp ta thay y phục sao? Làm sao lại dùng dao đùa với phu quân đây?”

Nàng quắc mắt trừng hắn: “Ta có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi, chỉ cần ngươi trả lời thành thật, ta sẽ không dùng dao đùa với ngươi.” Khóe môi Mặc Thanh Vân thoáng cười, đột nhiên dùng sức, quần áo vốn đang trói hai cánh tay hắn theo tiếng mà vỡ vụn, túm một cái, tay trái chế trụ cổ tay cầm dao của nàng, tay phải túm lấy cánh tay kia của nàng, kéo nàng về phía trước. Bởi vậy, hai người lại lần nữa mặt đối mặt, ngực đối ngực.

Nàng hoảng hốt muốn lùi về phía sau, hắn không cho phép, gương mặt của hai người sát vào nhau, gần như là mũi chạm mũi.

“Chẳng qua là hỏi một chuyện, có cần phải thô lỗ xé rách y phục của phu quân thật không?” Giọng điệu hắn khiêu khích cười hỏi.

Nàng âm thầm nghĩ rằng, không chịu thua kém hắn, thoáng tươi cười nũng nịu: “Y phục hư thì may cái mới được rồi.” Dứt lời, bất ngờ đá chân, bức hắn lùi ra một chút, nhân cơ hội giãy ra hai tay bị kìm chế, dao nhỏ trong tay quét về phía hắn.

Mặc Thanh Vân tránh lưỡi dao sắc nhọn của nàng, lắc lắc đầu: “Muốn cởi y phục của ta thì nói một tiếng là được, đừng dăm man như vậy chứ.”

“Hừ! Miệng lưỡi trơn tru!” Nàng không khách khí lại đâm vài dao về phía hắn. Mặc Thanh Vân chỉ né chứ không đỡ, nhìn như yếu thế nhưng kì thật tất cả đều nằm trong khống chế của hắn.

Cuối cùng, hắn bị buộc vào đường cùng, dao trong tay nàng lại kề lên cổ hắn lần nữa. Nàng dương dương tự đắc rút cuộc mình cũng chế phục được hắn.

“Xem ngươi còn dám huyền thuyên nữa không!”

Mặc Thanh Vân dang hai tay ra, ra vẻ đầu hàng. “Kỳ thật, chỉ cần nàng nói một tiếng, ta sẽ cởi sạch y phục ra ngay.”

“Ngươi còn dám_____” Mới nói được ba chữ, nàng bỗng ngậy người, thoáng thấy cái gì rơi xuống, nhìn lên nhìn xuống thấy quần của hắn đã rớt, bên trong trần như nhộng, cái gì cũng thấy hết trơn rồi.

Liên Thủy Dao xanh mặt sợ hãi kêu lên một tiếng, sợ tới mức nhảy ra vài bước, vội vã lấy tay che mắt, xấu hổ và giận dữ mắng: “Ngươi, ngươi làm gì mà cởi quần ra! Không biết xấu hổ!”

“Rõ ràng là nàng dùng dao cắt đứt quần với áo của ta mà, vừa ăn cướp lại vừa la làng.” Hắn vừa nói lại vừa đi về phía nàng.

Liên Thủy Dao hoảng hốt chạy đi. “Ngươi đừng qua đây!”

“Không phải là nàng có điều muốn hỏi ta sao? Đừng chạy nha.” Mặc Thanh Vân chẳng hề để ý chuyện nửa người dưới của mình không mảnh vải che thân, nàng chạy hướng đông, hắn chạy hướng đông, nàng đi hướng tây, hắn cũng đi hướng tây. Liên Thủy Dao bị hắn làm cho xấu hổ, giận dữ và lẫn lộn, trốn hắn còn không kịp, khí thế vừa nãy đã sớm bay đâu mất rồi.

Hắn là một kẻ dã man! Thật là thô bỉ! Không biết xấu hổ!

Mặc Thanh Vân là cố tình, hắn rất ít khi đùa với nữ nhân như vậy, càng nhiều hứng thú đùa giỡn nàng, khoe miệng lộ ra một chút tươi cười xấu xa.

Tiểu Song và Thanh Hà chia nhau bưng nước ấm vào, vừa vào cửa thì đụng phải Ngũ di thái, cả chậu nước ấm bắn tung tóe lên người Ngũ di thái.

“A! Ngũ di thái, thật xin lỗi!” Tiểu Song biết đã gây họa, vội vã nhận tội. Thanh Hà bưng chậu nước ấm phía sau thấy Tiểu Song đụng phải Ngũ di thái cũng rất sửng sốt.

Liên Thủy Dao không nói hai lời, đoạt lấy chậu nước trong tay Thanh Hà, quay lại hắt vào Nghiêm Phách Thiên đang đuổi theo.

Tiểu Song và Thanh Hà nhìn thấy cảnh này thì đều choáng váng, hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Mặc Thanh Vân bị tạt thẳng vào mặt, ướt từ đầu đến chân, gương mặt ướt đẫm cuối cùng sụp xuống, được lắm, nữ nhân này càng ngày càng can đảm rồi, dám dùng nước nóng hắt phụ quân, hắn không dạy cho nàng một bài học thì không được.

Phẫn nộ sao? Không, hắn chẳng những không hề trừng mắt lại mà ngược lại càng cười sâu hơn, hai mắt sáng lấp lánh có khí phách nhìn chằm chằm nàng.

Thấy hắn đến gần, Liên Thủy Dao xoay người muốn bỏ chạy, chẳng qua nếu hắn có ý định muốn bắt nàng thì đúng là nàng trốn thoát, thân hình nhanh nhẹn của hắn nhào lên phía trước, lập tức bắt được nàng.

“A! Buông tay ra!” Nàng thét chói tai.

“Có gan hắt nước lên người ta lại không có gan đối mặt với ta sao?” Hơi thở nóng rực của Mặc Thanh Vân phả bên tai nàng, giữ chặt nàng.

Hai nha hoàn nhìn thấy cảnh này đều ngậy người, trở mắt nhìn Nghiêm gia quần áo rách nát chạy tới, ngay cả quần cũng không mặc. Tuy chéo áo rách rưới có che đậy những chỗ quan trọng, nhưng chợt nổi giận dùng dùng chạy đến như vậy cũng đủ dọa người rồi, giống như là nổi thú tính lên bắt nữ nhân vậy.

Mặc Thanh Vân khiêng Liên Thủy Dao lên vai, đồng thời ra lệnh cho Tiểu Song và Thanh Hà. “Các người lui ra, nói cho những người khác, đêm nay không cho phép bắt kì kẻ nào vào đây, có nghe không!”

Đối mặt với khí thế dọa người của Nghiêm gia, hai nha hoàn nào dám không nghe.

“Dạ, dạ!” Các nàng đành phải vội vàng lui ra, đóng cửa lại, cho dù trong phòng truyền đến tiếng thét chói tai của Ngũ di thái, các nàng cũng chỉ có thể ở bên ngoài lo lắng không thôi, không giúp được gì cả.

“Tiểu Song, làm sao bây giờ?” Thanh Hà lo lắng hỏi.

“Người hỏi ta, làm sao ta biết đây?” Tiểu Song cũng đã sớm hoảng đến tay chân luống cuống rồi.

Quả thật, có thể làm gì chứ? Các nàng chẳng qua chỉ là hạ nhân, chẳng lẽ có khả năng cản trở chủ tử động phòng sao?

“Nghiêm gia thật đáng sợ, Ngũ di thái thật đáng thương.” Tiểu Song không nhịn được rưng rưng hai mắt muốn khóc.

“Nghiêm gia quá tàn nhẫn, không hiểu được phải thương hoa tiếc ngọc, hi vọng Ngũ di thái có thể sống qua được.” Thanh Hà cũng lo lắng đến đỏ vành mắt, mũi cũng cay cay.

Chủ tử Nghiêm Phách Thiên vừa thô lỗ lại bá đạo, nghe thấy tiếng thét chói tai của Ngũ di thái là có thể tưởng tượng được chủ tử tàn nhẫn biến thái đến thế nào, thảo nào không có ai có can đảm cho nữ nhi của mình làm chính thất Nghiêm gia. Dưới vuốt sói của nam nhân, nữ nhân không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng mà thôi.

Hu hu hu....Ngũ di thái đáng thương, điều các nàng có thể làm ngoại trừ đồng cảm cũng chỉ có thể cầu khẩn phù hộ Ngũ di thái sống qua tối nay thôi.

Ngày mai, đầu đường cuối phố sẽ lại truyền ra lời đồn Nghiêm Phách Thiên ngược đãi tiểu thiếp.

Liên Thủy Dao ngồi ở ghế tựa bên cửa sổ, hoàn toàn đề phòng trừng mắt Nghiêm Phách Thiên.

Nàng hắt Nghiêm Phách Thiên ướt sũng cả người thì chính mình cũng không tốt hơn chỗ nào, tên đáng giận kia cố tình dùng thân thể ướt đầm ôm nàng, làm nàng cũng bị ướt, hại nàng bây giờ chật vật cả người.

Lúc này Nghiêm Phách Thiên đang ngồi ở mép giường, dùng khăn vải to lau thân thể và tóc của mình, nửa người trên cường tráng để trần, nửa người dưới chỉ dùng khăn vải lớn che đậy vị trí trọng điểm.

Trong phòng hỗn loạn, đồ vật xiêu vẹo, tất cả đều là do Ngũ di thái gian xảo này ban tặng.

Hắn vừa lau khô thân thể mình, vừa cười như không cười trừng mắt ngắm nàng, lấy một khăn vải lớn sạch sẽ ném cho nàng.

“Nàng cũng lau đi.” Ban đêm, nhiệt độ có vẻ lạnh, thân thể hắn cường tráng không sợ lạnh nhưng không nhất định là nàng có thể sao?

Liên Thủy Dao nổi giận trừng hắn. Tuy rằng không muốn nhận ý tốt của hắn nhưng mặc y phục ẩm ướt, thân mình không nhịn được lạnh run, lại còn uất ức bản thân không có chỗ lợi nào, nên nàng cũng dùng khăn to lau khô chính mình.

“Hắt xì!” Nàng không nhịn được hắt hơi một cái, gương mặt nhìn hắn chỉ thấy khóe miệng hắn cong lên cười tà, đang cười nàng chứ đâu, làm cho trong lòng nàng càng giận hơn.

Có gì buồn cười chứ? Nhìn thật khiến người ta lửa giận đầy bụng, nàng quay mặt đi chỗ khác, dứt khoát không nhìn hắn.

“Ta đề nghị nàng tốt nhất cởi y phục ẩm ướt ra, tránh bị cảm lạnh.” Hắn có lòng tốt ra đề nghị.

12. Chương 12

Liên Thủy Dao quay đầu lại trừng hắn, kêu nàng cởi áo trước mặt hắn? Tưởng tốt đẹp sao! Nàng không tin hắn chút nào, cũng không nghĩ lại xem là ai làm nàng thành ra thế này.

Mặc Thanh Vân cười nhìn bộ dạng nàng quắc mắt, vật nhỏ này tức giận rồi, cũng có một phen phong tình đầy chữ, xem ánh mắt của nàng, bộ dạng sợ hãi nổi thú tính lên ăn nàng kia. Như vậy cũng khó trách, tính tình Nghiêm Phách Thiên háo sắc, trong mắt thể nhân, cũng không phải quân tử gì. Chỉ có thể nói, năm huynh đệ bọn họ đã thành công phá hư thanh danh của Nghiêm Phách Thiên rồi.

Chẳng qua, hắn cũng không hy vọng tiểu thiếp của hắn nhiễm phong hàn đầu.

“Yên tâm đi, nếu thật sự ta muốn ăn nàng, cho dù nàng mặc thiết giáp đồng y ta cũng hủy nó (giáp sắt, áo bằng đồng < ý= ” nói= ” áo= ” cở= ” nào= ” anh= ” cũng= ” cởi= ” được= ”),= ” với= ” lại,= ” đáng= ” về= ” ả= ” ướ= ” ngược= ” ngừng= ” này= ” của= ” nàng= ” càng= ” làm= ” người= ” khác= ” tưởng= ” tượng= ” ra= ” nhiều= ” thứ= ” >

Bị hắn nói như thế, nàng vội cúi đầu kiểm tra y phục của mình, giật mình nhìn thấy y phục ả ướt như ả như hiện, sợ đến mức vội vàng dùng khăn vải to che ngực, gương mặt không biết là bởi vì xấu hổ hay tức giận mà trở nên đỏ bừng, làm cho Mặc Thanh Vân cười ha hả.

Nàng xấu hổ cùng giận dữ đan xen, hận bản thân đánh không lại hắn, thay vì để hắn chế giễu, không bằng nhanh thay một thân y phục ả ướt ra. Nàng đứng lên, muốn đi thay y phục nhưng phát hiện bình phong đã sớm bị trận hỗn loạn vừa rồi làm hư rồi, bất đắc dĩ, nàng đành phải giận dữ ra lệnh với hắn. “Người quay lưng lại đi.”

Mặc Thanh Vân nhướng mày, quay mặt qua một bên.

“Còn thân nữa, cả người người cũng quay đi.” Nàng yêu cầu.

Mặc Thanh Vân đành phải xoay người đi, đưa lưng về phía nàng.

Liên Thủy Dao vẫn không yên tâm, hung hăng uy hiếp hắn. “Ta cảnh cáo ngươi, không được nhìn lên. Nếu dám nhìn lên, ta sẽ không để yên cho ngươi đâu.”

Mặc Thanh Vân rất muốn cười, nếu như hắn thật sự muốn nhìn thì nàng cũng hết cách với hắn. Chẳng qua hắn là quân tử, nam tử hán đại trượng phu không đi làm cái loại chuyện xấu rình coi nữ nhân thay y phục.

“Được, ta không nhìn trộm, được chưa.” Giọng điệu của hắn mang theo ý cười trả lời.

Nàng do dự một chút, xác định hắn không có ý nhìn lên mới vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất cởi váy ả ướt xuống, thay y phục thường ngày.

Cuối cùng thoải mái hơn, nàng thở ra một hơi.

“Được không?” Hắn hỏi.

Trả lời hắn là một bộ y phục ném tới, rơi trên vai hắn. Hắn nhướng mi nhìn thấy đúng là một cái quần nam nhân, bèn quay đầu lại nhìn nàng.

“Mặc vào.” Nàng ra lệnh, không cho phép hắn tiếp tục trần truồng trước mặt nàng, khi nói chuyện phải nhìn đi chỗ khác, tránh nhìn thấy “thứ không sạch sẽ gì đó”.

Khóe môi Mặc Thanh Vân từ đầu đến cuối vẫn nhếch lên, cực kỳ hợp tác mặc quần vào, sau đó nói với nàng: “Như vậy được chưa?”

Hắn tuyệt không để ý thái độ bất tuân của nàng, thậm chí là dung túng. Kỳ thật lúc trước nàng to gan hất nước lên người hắn, hắn cũng không có thật sự giận nàng. Ngoài mặt tức giận chẳng qua là để cho bọn hạ nhân thấy mà thôi. Dù sao, ở trước mặt hạ nhân, hắn cũng phải giữ được uy nghiêm của Nghiêm Phách Thiên.

Tuy rằng hắn bắt nàng trở về phòng, nhưng căn bản không có làm chuyện gì tổn hại đến nàng. Ngược lại, nàng kích động vừa đánh vừa đá, lại còn cầm đồ đạc ném hắn. May mà hắn da thô thịt dày, chịu được thù hoa quyền cùng phù dung cước của nàng, ngay cả trên vai của hắn cũng đã lưu lại mấy dấu răng của nàng rồi.

Trên thực tế, hắn hoàn toàn không làm thương tổn nàng, lại còn nhường nàng khắp nơi. Nếu không thì nàng làm gì có cơ hội biến cái phòng này trở nên lộn xộn như vậy được.

Bởi vì đã tính nhường nàng nên nàng kêu hấn xoay người đi, hấn liền xoay người, nàng kêu hấn mặc quần, hấn sẽ mặc quần.

Xem nàng còn đang thở hổn hển, sức lực chắc cũng gần phục hồi, có vẻ sẽ tỉnh táo lại, lúc này hấn mới ung dung mở miệng. “Được rồi, nàng muốn hỏi cái gì thì hỏi đi.”

Hấn biết rõ trong lòng nàng nhất định có rất nhiều nghi vấn, mà tối nay hấn vô phòng là để trả lời vấn đề của nàng.

Liên Thủy Dao nghi nghi ngờ ngờ trừng mắt hấn, hồi lâu mới mở miệng chất vấn. “Người có quan hệ gì với Điền Quảng Đình?”

“Kẻ thù.”

Đoán không được hấn trả lời thẳng thắn như thế, mà nội dung còn làm người ta ngoài ý muốn khiến nàng hết sức kinh ngạc.

“Kẻ thù?”

“Ừ.”

Nàng ngơ ngác trừng mắt hấn, tiếp tục chất vấn. “Người có thù gì với hấn?”

Ánh mắt của Mặc Thanh Vân buồn bã, chậm rãi trả lời. “Thù diệt tộc.”

Diệt tộc? Đây chính là huyết hải thâm thù nha!

Nàng ngây người thật lâu, cảm thấy cần phải làm rõ ràng, chỉ sợ bản thân nghe nhầm, thật cẩn thận hỏi lại lần nữa.

“Hấn là kẻ thù diệt tộc của người?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng người lại còn xưng huynh gọi đệ với hấn?”

“Đúng thế.”

“Lại còn nâng cốc nói cười với hấn?”

“Đúng như vậy.”

Nàng liên tục hỏi ba lần, hấn cũng trả lời cực kì chắc chắn ba lần, không hề do dự, làm nàng kinh ngạc đến nghẹn lời, nhưng chỉ chốc lát sau lại cảm thấy tức giận vô cùng.

“Người hù ai hả! Ta mới không tin! Không nhìn ra các người là kẻ thù chút nào!” Nói là bạn rượu cũng không sai lắm, nàng cho là hấn nói hươu nói vượn, ai lại cùng kẻ thù của mình uống rượu mua vui, lại còn trò chuyện thật vui vẻ nữa chứ.

Mặc Thanh Vân sớm biết nàng có phản ứng thế, thái độ điềm tĩnh, vẻ mặt bất động như núi nói: “Là kẻ thù, không nhất định phải cho đối phương biết, trong lòng có hận không nhất định phải biểu hiện trên mặt. Quân tử báo thù, mười năm không muộn, chờ đợi thời cơ, nhất định phải nhẫn nại.”

Hai mắt hấn sáng như đuốc, nhìn thẳng vào mắt nàng, nói thật nghiêm nghị, cũng biểu lộ ý đồ của hấn, nếu nàng là người thông minh, nên biết rõ đạo lý này.

Liên Thủy Dao rất ngoài ý muốn khi nghe những lời này, nàng đúng là tức giận, không sai, nhưng không hề hồ đồ. Từ lời nói của hấn đã biết được hấn đã phải chịu đựng mọi gian khổ, cùng có kẻ thù là Điền Quảng Đình, cùng có huyết hải thâm thù như nhau nhưng hấn lựa chọn giữ gìn thực lực, giấu kín đi, làm cho trong lòng nàng kinh ngạc không thôi.

Nam nhân này đã có kế hoạch từ trước.

“Ta nói xong rồi, đến lượt nàng.” Hấn đột ngột chuyển đề tài, chìa mũi nhọn về phía nàng.

Nàng sững sốt. “Ta?” Ánh mắt của hắn đột nhiên trở nên sắc nhọn, trầm giọng chất vấn. “Nàng cũng biết hôm nay nàng kích động như thế nào, thiếu chút nữa hi sinh vô ích rồi.”

Bị ánh mắt sắc nhọn như vậy trừng mình, làm nàng không khỏi tim đập lỡ một nhịp, vẻ mặt uy nghiêm cùng giọng điệu của hắn rõ ràng trách móc nàng không sáng suốt, đã làm sai chuyện, chờ nàng sám hối.

Sự bướng bỉnh của nàng không cho phép nàng cúi đầu, cảm giận phản bác lại. “Thì sao chứ? Nói cho người biết, Điền Quảng Đình cũng là kẻ thù của ta, ta hận không thể băm thây hắn vạn đoạn, nếu không phải người ra tay ngăn cản, ta đã sớm giết tên gian thần kia rồi.”

“Nàng không thể giết hắn.”

“Vì sao?”

Nàng không phục hỏi lại hắn, chỉ cho chính mình mà không cho nàng đi giết Điền Quảng Đình, đây là cái đạo lý gì? Nàng cũng muốn nghe lý do của hắn một chút.

Mặc Thanh Vân đứng lên, chậm rãi đi về phía nàng, mỗi một bước nói một câu. “Giết hắn, chẳng qua là một mạng đổi một mạng, những sinh mạng bị hắn hãm hại đến mấy trăm người, người chết không thể sống lại, có thể để họ thật sự an nghỉ là thay bọn họ rửa nỗi oan khuất, lấy lại công đạo, như vậy, mới có thể an ủi vong linh trên trời của những người đã khuất, nàng nói như vậy có phải không?” Nói xong câu cuối cùng, hắn đã đi tới trước mặt nàng, từ trên cao nhìn thẳng xuống nàng.

“Chuyện này...” Nàng nhất thời nghẹn họng. Từ sau khi tan cửa nát nhà, nàng một lòng muốn báo thù, chưa hề nghĩ sâu xa như vậy, lời của hắn nói rõ ràng đâu ra đấy làm nàng không cách nào phản bác lại, không tự chủ cắn môi, cúi đầu, không nghĩ ra lý do gì tốt hơn đến phản bác hắn.

Thấy nàng không nói ra lời, hắn xem như nàng nghe hiểu, giọng điệu cũng mềm lại. “Giao Điền Quảng Đình cho ta, thù của chúng ta sẽ cùng trả, nàng không được tự ý hành động nữa, hiểu chưa?”

Nàng giương mắt trừng hắn. “Vì sao ta phải nghe người?”

“Bởi vì ta không hy vọng nàng có bất cứ sơ xuất gì, Thủy Dao.” Khi hắn dịu dàng gọi tên thật của nàng thì cả người nàng chấn động, kinh ngạc đến mức lại giương mắt lên lần nữa.

Hắn...Hắn gọi nàng là gì? Thủy Dao? Làm sao hắn biết được thân phận thật của nàng?

Từ vẻ mặt khiếp sợ của nàng, Mặc Thanh Vân dễ dàng biết được phán đoán của mình không sai, nàng chính là Liên Thủy Dao.

“Hộ bộ thị lang Liên Thạc Vọng là phụ thân nàng, nàng là thiên kim của Liên đại nhân, những thứ này ta đều biết hết rồi.” Hắn nói rõ từng chữ cho nàng, hắn chẳng những biết rõ nàng là ai, còn điều tra rõ ràng gia thế và cả chuyện phụ thân nàng làm quan gì nữa.

Thì ra hắn đã sớm biết thân phận của mình, lại còn biết rõ ràng như thế, một khi đã như vậy, nàng cũng không cần phải giấu diếm nữa.

Nàng hít sâu một hơi, thản nhiên trả lời. “Không sai, ta là Liên Thủy Dao, không phải là Thi Thanh Nhi. Thật xin lỗi đã lừa người, thực tế Thi Thanh Nhi chân chính đã bệnh chết rồi.”

Vốn tưởng rằng hắn nghe xong sẽ có phản ứng sững sốt, không ngờ hắn chỉ nhẹ nhàng trả lời.

“Ta biết.” Nàng lại kinh ngạc lần nữa.

“Ngay cả chuyện này người cũng biết?”

Hắn thoáng cười. “Đúng vậy.”

Nàng càng lúc càng không hiểu nổi Nghiêm Phách Thiên này, hắn làm nàng quá ngoài ý muốn. Người này không phải là một tên thô kệch, mà kỳ thật ra là một người sâu xa khó hiểu, đã sớm biết thân phận của nàng lại không hề có phản ứng gì, tâm tư kín đáo khó đoán. May mà hắn không phải là người của Điền Quảng Đình, nếu không thì sẽ là một đối thủ đáng sợ.

Liên Thủy Dao áp chế kinh ngạc trong lòng xuống, hoàn hồn. Đối với nam nhân này, trong lòng càng không tin hơn, nghi ngờ hỏi hần. “Người đã biết rõ, vì sao không tìm ta chất vấn?”

“Một người bệnh chết rồi, thì hỏi được gì chứ?” Hần quăng ra một câu như thế rồi xoay người trở về ngồi xuống bên giường, mà nàng không nhận được đuổi theo hỏi.

“Nàng mới là thiếp người muốn nạp mà, chẳng lẽ người không quan tâm nàng chút nào sao?”

“Không.” Trả lời rất kiên quyết.

Nàng chưa từ bỏ ý định, hỏi lại: “Tại sao? Chẳng lẽ người không có cảm tình với nàng chút nào sao?” Chẳng lẽ nam nhân này vô tình đúng như lời đồn? Sâu trong nội tâm nàng dù sao vẫn không tin những cái tin vệt kia, bởi vì nàng cảm giác được, Nghiêm Phách Thiên dường như không phải là người lạnh lùng.

“Ta chỉ biết, người ngồi kiệu hoa vào Nghiêm phủ, là nàng.” Vừa nói, con người sâu không thấy đáy vừa nhìn thẳng vào mắt nàng.

Lời này làm nàng ngơ ngẩn, đoán không ra hần sẽ nói như vậy. Khi cảm thấy ánh mắt của hần trở nên sâu thẳm thì lòng của nàng không hiểu được đập nhanh hơn, nhìn thấy rõ trong đáy mắt của hần dấy lên dục vọng thì cả kinh, không tự chủ được lui về sau. Nhưng nàng vừa có động tác thì Nghiêm Phách Thiên đã vươn tay ra vòng chặt eo nàng, kéo nàng vào trong lòng.

Nàng tâm ý hoảng loạn, hai đám mây hồng hiện lên trên má, đôi tay để trước bờ ngực rắn chắc của hần, hoảng hốt lại e lệ trừng hần. (lạ, có một tối mà chị trừng hoài, mắt muốn hư luôn =)))

Trời! Hần muốn viên phòng với nàng sao? Nàng chưa chuẩn bị tâm lý chút nào cả. Tuy rằng nói nàng ngồi kiệu hoa vào Nghiêm phủ của hần là không sai, nhưng nàng không phải là Thi Thanh Nhi.

“Người không thể như vậy, ta không phải là Thi Thanh Nhi.” Nàng bối rối nhắc nhở hần, thấy hần chẳng những không ngừng tay, bắt đầu cởi bỏ vạt áo của nàng, coi như điếc với lời nói của nàng khiến nàng càng nóng nảy hơn, chỉ có thể nghĩ tất cả biện pháp thuyết phục hần. “Người đã biết ta là nữ nhi của Hộ bộ thị lang đại nhân, cũng biết được ta là phạm nhân, là trọng phạm của triều đình, thì không nên thu ta làm thiếp, không bằng người thả ta đi.” Giọng điệu của nàng có thể nói là cầu xin rồi.

“Đừng động dấy.” Hần đột nhiên ra lệnh, làm nàng ngơ ngẩn, người cũng ngoan ngoãn không động dấy nữa.

Thấy nàng không vùng vẫy nữa, hần mới từ tốn nói. “Để ta nhìn xem thương thể của nàng có tốt hơn không.”

Thì ra hần cởi áo của nàng là muốn kiểm tra vết dao trên cánh tay nàng, không phải sắc tâm nổi lên muốn ăn nàng như nàng tưởng tượng.

Hành động của hần hại nàng đoán không ra, càng không biết được rốt cuộc hần đang nghĩ cái gì, đành phải đỏ mặt, tùy ý hần cởi áo ngoài của mình ra, lộ ra cánh tay trắng hồng mềm mại, để hần xem xét cánh tay bị thương của nàng.

Hần trắng trợn nhìn thân thể của nàng như vậy làm nàng cực kỳ thẹn thùng.

Ánh mắt nghiêm túc chuyển đến gương mặt nàng. “Có thay thuốc đúng hạn không?”

Nàng khẽ cắn môi dưới, trả lời. “Thanh Hà các nàng mỗi ngày đều thay thuốc đúng hạn cho ta.”

Nhìn bộ dạng nhú mày của hần, sợ là không hài lòng mức độ khép miệng vết thương của nàng rồi. Chẳng qua là một vết đao, không có thương tổn gân cốt, có cần phải nhìn lâu như vậy sao? Nàng cảm thấy gương mặt của mình nóng quá.

Mặc Thanh Vân xem kĩ miệng vết thương rồi mới mở miệng. “Hôm qua có một lượng dược liệu mới đến, phần lớn là vận chuyển đường biển từ miền nam tới, nghe nói hiệu quả trị liệu vết thương rất tốt, có thể nhanh khép miệng vết thương, không lưu lại sẹo. Ngày mai ta kêu các nàng đổi dược mới thử xem.”

Lại nữa rồi, hần rõ ràng là nên cực kì thô lỗ ngang ngược mới phải, lại đột nhiên trở nên dịu dàng như vậy khiến nàng vô cùng không quen____cũng không phải nàng ưa thích hần thô lỗ mà là trong thâm tâm nàng

cảm thấy hấn dụn dần như vậy càng làm người khác không biết đầu mà lần, mị lực không cách nào chống lại được.

“Để lại sẹo cũng không có gì đáng ngại, không cần phải phiền phức như thế.” Nàng không nhin được nói. Bởi vì không muốn thiếu nợ hấn, cũng không cần hấn dụn dần với mình như vậy, như thế sẽ làm cho nàng cảm thấy khốn đốn, cũng chán ghét bản thân cảm thấy như nai con đập loạn với hấn, nên cố tình giận dỗi nói ra những lời này.

Bọn họ còn chẳng quan tâm tính mạng của mình, thì làm sao để ý trên người mình có vài vết sẹo khó coi chứ?

“Nhưng ta để ý.” Hấn nói.

Lời này làm nàng tự nhiên tức giận, thì ra hấn không chấp nhận được nữ nhân trên người có sẹo, nhìn chường mắt phải không?

“Nếu đã để ý, thì sao không hừ ta đi.” Nàng khiêu khích lại hấn, quả nhiên làm hấn trừng mắt, vẻ mặt không vui, gương mặt chậm rãi tới gần bí mật uy hiếp.

13. Chương 13

Không sai, nàng là muốn chọc giận hấn, bởi vì nàng không muốn hấn tỏ ra hư tình giả ý, thà đối mặt với lửa giận của hấn còn hơn trong lòng mình bị khuấy đến hỗn loạn.

Mặc Thanh Vân đem vẻ mặt căm ghét thể tục của nàng thu vào trong mắt, hấn hiểu rõ ánh mắt này, nàng là một nữ nhân quật cường, sau khi nhà tan cửa nát, nàng trở nên không dễ dàng tin tưởng bất kì kẻ nào, thà tự đứng lên bày ra tư thế đối nghịch với mọi người chứ không chịu để lộ nội tâm yếu đuối.

Hấn hiểu, bởi vì hấn cũng là người từng trải qua. Chỉ có sau khi trải qua cảm giác thật sự mất đi tất cả mới hiểu được sự đau khổ tuyệt vọng này, giống như vạn tiễn xuyên tâm, giống như ngực bị người ta dùng dao khoét đi từng miếng từng miếng thành một cái lỗ, kêu gào khản giọng nhưng không ai nghe thấy, cảm giác đau đớn này, hấn hiểu được.

Hấn sẽ không dùng vũ lực cưỡng ép nàng, chỉ thẳng thắn nói cho nàng biết.

“Ta quan tâm, là vì ta không bảo vệ tốt nữ nhân của mình. Ta thà người thương tổn là ta cũng tuyệt đối không để nữ nhân của mình phải chịu một chút xú thương tổn nào.”

Lời nói thành thật đến thản nhiên này làm nàng ngẩn ngơ. Ánh mắt của nàng cùng hấn giằng co, không dời mắt được, nhất thời sơ sẩy, nàng bảo vệ tâm không kĩ, không cẩn thận rung động với hấn rồi.

Hấn nhận thấy cơ hội, không do dự cúi mặt xuống, chiếm lấy môi của nàng.

Nàng chấn động, kinh hoảng đẩy hấn ra. “Không!” Nàng cự tuyệt.

Hấn không chết tâm, lại lần nữa khi dễ lên môi.

Nàng xoay mặt đi, ý đồ tránh nộ hôn của hấn. Nhưng ngay sau đó, một bàn tay to quay mặt nàng lại, kiên định muốn nàng đối mặt với hấn, quyết tâm trong đôi mắt đen không nghi ngờ gì được, sau đó môi của hấn lại lần nữa đến gần, biểu hiện rất rõ ràng, hấn muốn hôn nàng, hơn nữa là quang minh chính đại hôn.

Ngực nàng điên cuồng đập theo môi mỏng của hấn đến gần. Khí phách vô hình chấn trụ nàng, làm nàng cự tuyệt được lần đầu tiên nhưng không cự tuyệt được lần thứ hai, còn đang do dự trong đầu thì môi nóng của mình đã bị dán lên rồi.

Mặc Thanh Vân hôn cái miệng nhỏ của nàng, cương quyết nhưng không nóng vội, khí phách mà vô cùng ôn nhu, dụ dỗ nàng mở môi thơm tiếp nhận thẩm dò của hấn.

Hắn đã coi nàng là nữ nhân của mình, tất cả mọi thứ có liên quan đến nàng đều là trách nhiệm của hắn, bao gồm mạng của nàng, cừu hận của nàng, hỉ nộ ái ố của nàng đều có quan hệ mật thiết với hắn, bởi vì, hắn muốn nàng.

Hai tay nhanh chóng mở ra rồi chậm rãi thu hồi lại, kéo tiểu nữ nhân bàng hoàng mà quật cường này vào trong ngực, nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước cũng dần dần nặng hơn, lưỡi nóng không hề báo trước thăm dò vào môi thơm, làm cho nàng kinh ngạc vùng vẫy thử gấp.

Hắn đương nhiên không để nàng có cơ hội chạy trốn, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nàng, ý đồ trấn an căng thẳng của nàng, để nàng dán sát vào hắn, nụ hôn khiêu khích ý đồ làm cho nàng không thể suy nghĩ, từng bước một muốn nàng tháo dỡ phòng bị mà tiếp nhận hắn.

Liên Thủy Dao cảm thấy thật rối loạn, nàng đã không còn cách nào có thể suy nghĩ rồi.

Người này thật gian trá, hắn làm sao có thể sau khi biết nàng không phải là Thi Thanh Nhi mà vẫn còn kiên quyết muốn nàng, hơn nữa còn đối xử bao dung và dịu dàng như vậy. Nàng không muốn chịu thua, không muốn bị nụ hôn của hắn chinh phục, lại càng không hiểu nổi tại sao bản thân lại tránh không thoát ôm ấp của hắn.

Nàng không tự giác chảy nước mắt, được bàn tay to của hắn dịu dàng lau đi, nụ hôn của hắn như một dòng nước ấm, từng chút, từng chút công chiếm trái tim nàng.

Nàng hắn là bài xích hắn mới phải, làm sao có thể bị hắn hôn, cả người liền trở nên không giống chính mình nữa, thậm chí có cảm giác xúc động muốn ghé vào ngực hắn khóc lớn.

Khi hắn cởi ra bí mật trong lòng nàng thì giống như cởi bỏ xiềng xích trong lòng nàng vậy, làm nàng rốt cuộc không cách nào chống cự hắn, rốt cuộc thần phục dưới thân người nóng ấm của hắn, sưởi ấm sự yếu đuối, tịch mình của bản thân.

Tối nay, tân lang rốt cuộc viên phòng, cho tân nương của hắn một đêm đặc biệt khó quên.

Buổi sáng hôm sau, Tiểu Song và Thanh Hà mới sáng sớm liền bắt an chờ đợi ở phòng khách, nhưng vẫn không thấy Ngũ di thái thúc dậy cho gọi bọn họ.

Bình thường thì giờ này Ngũ di thái đã rời giường từ lâu, nhưng giờ đã sắp tới trưa rồi mà vẫn không nghe thấy bên trong có động tĩnh. Nếu không phải Nghiêm gia đã dặn trừ phi Ngũ di thái tự tỉnh dậy thì các nàng không được tự ý quấy rầy, chứ không hai nàng đã sớm khấn cấp đi vào trong nhìn thế nào rồi.

“Nhất định là hôm qua bị Nghiêm gia tàn phá thân thể nên mới có thể đến giờ vẫn không dậy nổi.” Tiểu Song khó chịu một đêm, vành mắt bây giờ vẫn còn phồng lên, trong lòng vô cùng không muốn.

Thanh Hà cũng một đêm mệt mỏi ngủ không ngon, trong lòng chua xót uất ức vì Ngũ di thái. “Thân thể Ngũ di thái mảnh mai làm sao chịu được Nghiêm gia giày vò cả đêm, nhất định là khó chịu đựng nổi.” Vừa nói vừa dùng cổ tay áo khẽ lau nước mắt.

Hai thiếp thân nha hoàn nhận định là Nghiêm gia vừa thô lỗ vừa bá đạo nhất định đêm qua giày vò Ngũ di thái không ra hình người nữa, nên bây giờ vẫn còn không xuống giường được.

Đóa hoa mảnh mai làm sao chịu nổi cuồng phong tàn phá? Các nàng đều bệnh vực Ngũ di thái, nhưng thân phận chỉ là hạ nhân nhỏ bé, các nàng có thể nói gì đây?

Từ xưa đến nay, hồng nhau thì bạc mệnh, nữ nhân một khi gả cho nam nhân thì cũng chỉ có thể theo nam nhân, tất cả đều là số mệnh, không có chút nào do con người cả.

Các nàng cho rằng đêm qua Ngũ di thái bị Nghiêm gia hà hiếp, nào đâu biết rằng chủ tử Liên Thủy Dao sở dĩ dậy muộn là vì Nghiêm Phách Thiên làm cho Liên Thủy Dao triệt để hưởng thụ sủng ái và đối xử mà nữ nhân nên có, nàng mới có thể mệt mỏi, tham ngủ đến bây giờ.

Lúc này, nàng chậm rãi tỉnh lại, cũng bởi vì mây mưa vu sơn đêm qua mà cảm thấy ngượng ngùng không thôi.

Liên Thủy Dao nửa ngồi dậy, cảm thấy toàn thân đau đớn chua xót. Nàng ngồi ở trên giường, trên người che một cái chăn che đi hạ thân không mảnh vải, trên da thịt tuyết trắng in dấu nhiều vết hôn gần.

Nàng cùng Nghiêm Phách Thiên viên phòng rồi, lạc hồng trên đệm giường nhắc nhở bản thân đã là nữ nhân của hắn, trên hai gò má của nàng nhiễm một chút đỏ bừng.

Không ngờ hắn ôn nhu như thế, khi hắn muốn nàng, đặc biệt lưu ý không làm đau vết thương của nàng. Kì thật vết thương trên cánh tay nàng đã kết vảy rồi, căn bản không có gì đáng ngại. Nhưng bởi vì hắn thật cẩn thận làm đêm đầu tiên của nàng cực kì suôn sẻ, không có đau đớn như tưởng tượng mà ngược lại chỉ có một chút buồn rùn mà thôi.

Nghiêm Phách Thiên vui vẻ hành hạ tiểu thiếp, mượn việc đó để phát tiết dục vọng? Nàng cảm thấy dở khóc dở cười, nhin không được phì cười lắc đầu, rốt cuộc là cái tin vệt này được tung ra từ đâu? Biểu hiện của hắn đêm qua đúng là dịu dàng đến chết người ấy chứ.

Bây giờ là lúc nào rồi?

“Tiểu Song, Thanh Hà.” Nàng quay đầu ra ngoài gọi.

Vừa nghe tiếng gọi to của nàng, hai nha hoàn lập tức cấp tốc trình diện chủ tử. Các nàng đúng là đợi đến trắng cả tóc, một người hai tay bưng chậu nước, một người cầm khăn vải trong tay, chỉ là nước cho chủ tử rửa mặt vì lạnh đi mà phải thay đến ba lần rồi.

“Ngũ di thái, người ngủ dậy rồi.”

“Ngũ di thái, người, người có khỏe không?” Tiểu Song và Thanh Hà vừa vào liền vội vã hỏi, vẻ mặt đầy lo lắng.

Liên Thủy Dao bởi vì mới từ thiếu nữ lột xác thành nữ nhân nên cũng có một chút xấu hổ, khẽ lắc đầu.

“Giúp ta trang điểm, thay y phục đi.” Nàng bỏ chăn xuống, định bụng xuống giường.

“Trời ơi!” Tiểu Song sợ hãi kêu lên một tiếng, làm cho Liên Thủy Dao kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng.

“A!” Thanh Hà cũng kêu lên một tiếng.

“Làm sao vậy?” Nàng khó hiểu quay qua quay lại nhìn hai người, xảy ra chuyện gì sao?

Sở dĩ Tiểu Song và Thanh Hà bị dọa sợ là bởi vì nhìn thấy rất nhiều dấu vết xanh xanh tím tím trên da thịt tuyết trắng của Ngũ di thái.

Liên Thủy Dao theo tầm mắt của hai người nhìn xuống thân thể mình, chợt bừng tỉnh, cực kì thẹn thùng cúi mặt xuống, nàng cũng không hiểu được tại sao trên người mình lại có nhiều dấu hôn như vậy.

Nghiêm Phách Thiên ghé tởm, để lại những dấu hôn như vậy, hại nàng làm sao gặp người khác đây...Vẻ mặt của nàng là xấu hổ nhưng trong mắt của hai nha hoàn lại bị đọc thành đáng vẻ chịu ủy khuất, mà những dấu hôn đó đương nhiên thành chứng cứ “hành hung” của Nghiêm gia.

“Nghiêm gia quả thật quá tàn nhẫn!” Tiểu Song tức giận mắng.

“Nhất định là như thế!” Thanh Hà cũng vô cùng tức giận hòa theo.

Hả? Liên Thủy Dao ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Tiểu Song và Thanh Hà vẻ mặt đầy căm phẫn.

“Cũng không nghĩ xem Ngũ di thái người mảnh mai bao nhiêu, lại có thể xuống tay nặng như vậy!” Tiểu Song tiếp tục căm giận bên vực kẻ yếu.

“Hắn....” Liên Thủy Dao còn chưa kịp hỏi, lại bị các nàng liên tiếp mắng chửi cắt ngang.

“Khi dễ nữ nhân như thế, ai mà chịu được!”

“Đúng vậy!”

“Hắn căn bản không phải nam nhân.”

“Đúng thế!”

“Là cầm thú!”

“Nhất định là như vậy.”

Về mặt của Liên Thủy Dao vốn đang mờ mịt và kì quái, không hiểu tại sao các nàng lại kích động như vậy, nhưng rất nhanh biết được nguyên nhân các nàng tức giận, thì ra họ cho hiểu lầm những vết xanh xanh tím tím trên người nàng là dấu vết Nghiêm Phách Thiên khi dễ nàng, không khỏi phì cười một tiếng.

“Ồ? Ngũ di thái, người... sao người lại cười?” Hắn là phải khóc mới phải chứ? Về mặt của Tiểu Song và Thanh Hà nghi hoặc nhìn chằm chằm Ngũ di thái.

Liên Thủy Dao đương nhiên cảm thấy tức cười rồi. Bởi vì trước đó nàng cũng giống như hai nha hoàn, cho rằng Nghiêm Phách Thiên là một nam nhân dã man không hiểu thương hoa tiếc ngọc. Nhưng sau một đêm triền miên, suy nghĩ của nàng không giống như trước nữa rồi.

Nghiêm Phách Thiên đúng là có khi dễ nàng thật, nhưng hần khi dễ nàng rất dịu dàng, khi dễ rất xót xa triền miên, từ đầu đến chân, mỗi một tác da thịt đều triệt để khi dễ.

Nàng muốn giải thích với các nàng ấy là sự việc không bị phẩm như họ tưởng tượng nhưng chuyện giường chiếu sao lại không biết xấu hổ mà nói với người ngoài chứ?

Tiểu Song và Thanh Hà dù sao vẫn là thiếu nữ chưa biết mùi đời, nhìn thấy vết xanh xanh tím tím trên thân nàng cộng với lời đồn đãi Nghiêm Phách Thiên tàn bạo thì hiểu lầm cũng là đương nhiên.

Thấy các nàng vẫn còn buồn bực nhìn mình, nàng đành phải miêu tả sơ qua.

“Yên tâm đi, hần đối với ta rất tốt.”

“Tốt?” Tiểu Song không phục kháng nghị. “Cái này gọi là tốt sao? Nhìn xem hần đã dày vò người ra thế nào rồi đi? Ngũ di thái, tấm lòng của người thật tốt quá, đối với người như thế, căn bản là không phải nói đỡ dùm hần.”

“Đúng vậy đó!” Thanh Hà cũng ra sức phụ họa.

Hai nàng vừa hầu hạ Ngũ di thái chải tóc thay y phục, vừa kể lể những lỗi của Nghiêm Phách Thiên. Mà Liên Thủy Dao nghe thì thứ nhất lại không đành lòng thấy các nàng lo lắng, thứ hai là không nhịn được giữ trong sạch cho Nghiêm Phách Thiên.

“Kì thực....Hần ta cũng không xấu.”

Tiểu Song lớn tiếng nói: “Sao lại không xấu? Nhìn xem hần đã biến người thành như thế này đi, hần thật sự là cực kỳ đáng giận!”

“Không, hần không có, hai người hiểu lầm hần rồi, hần thật sự là người tốt.” Nàng buột miệng.

Tiểu Song cùng Thanh Hà trừng to mắt Ngũ di thái.

“Ngũ di thái, người làm sao vậy? Có phải là đêm qua bị hù sợ rồi không? Lại còn nói tốt cho hần? Người không lên cơn sốt đó chứ?” Tiểu Song sờ sờ trán Liên Thủy Dao, còn Thanh Hà lấy tay quạt quạt trước mặt nàng, hỏi nàng là mấy ngón tay, nhìn xem Ngũ di thái có phải là bị dọa đến choáng váng hay không, nói không chừng là phải tìm người đến làm cho Ngũ di thái bớt sợ hãi đi.

Liên Thủy Dao tức giận bắt lấy ngón tay đưa qua đưa lại của Thanh Hà, nói với hai người: “Ta không sao.”

“Nếu như không sao, làm sao người lại nói tốt cho Nghiêm gia chứ? Không phải là người thích Nghiêm gia đó chứ?” Tiểu Song tò mò hỏi.

“Đúng nha.” Thanh Hà hỏi theo.

“Sao mà mới qua một buổi tối liền thích người ta được cơ chứ?”

Liên Thủy Dao vội vàng phủ nhận. “Ai nói ta thích hần hả? Ta chỉ là_____ chỉ là_____”

“Chỉ là cái gì?” Hai nha hoàn giương bốn con mắt hiếu kỳ đồng loạt hỏi nàng.

Liên Thủy Dao phát hiện bản thân cũng không thể trả lời, thậm chí có chút chột dạ, ngay cả nàng cũng không hiểu tại sao bản thân lại muốn nói tốt cho Nghiêm Phách Thiên, nàng chẳng qua là không muốn có người hiểu lầm hần mà thôi.

Đang lúc nàng đang cố gắng thanh lọc suy nghĩ hỗn loạn của mình thì màn cửa phát ra tiếng động thu hút sự chú ý của các nàng. Ba người đồng thời ngẩng đầu lên thấy người đến đúng là Nghiêm Phách Thiên rất ít khi xuất hiện vào ban ngày.

Ban ngày ban mặt Nghiêm Phách Thiên không vội đi việc buôn bán mà đi tới Mai viện, quả thật làm người ta ngoài ý muốn.

Nàng mới vừa viên phòng với hắn, không nhin được nảy sinh xấu hổ của tân nương, trái tim không tự chủ đập loạn lên. Vốn tưởng hắn đi vắng, bản thân có thể thở phào một hơi nhưng không ngờ bây giờ hắn lại trở lại.

Hai nha hoàn Tiểu Song và Thanh Hà đều sợ hãi, bởi vì các nàng vừa mắg chữ lỗi của chủ tử, ý vào chủ tử đi vắng, Ngũ di thái thì rất dễ nói chuyện, nên cũng không kiêng kị gì cả.

Ai biết được Nghiêm gia lại đột nhiên xuất hiện, các nàng sợ tới mức tứ chi cứng ngắc, đứng ngây ra, vẻ mặt như người chết, ngay cả thính an như thế nào cũng quên mất.

Ánh mắt sắc bén của Nghiêm Phách Thiên liếc qua tóc mai của hai nha hoàn một cái, ánh mắt kia bức người đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nhưng hắn chỉ nhìn một cái, rồi lại chuyển ánh mắt đến trên người Liên Thủy Dao.

Khi hai người bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt của Liên Thủy Dao ít đi phòng bị thường ngày lại nhiều hơn phần thẹn thùng làm ánh mắt hắn sáng ngời.

Nàng cũng sẽ xấu hổ với hắn sao? Đây chính là hiện tượng tốt.

Cái thân phận Nghiêm Phách Thiên chỉ khi cần thiết mới hiện thân, bình thường hắn vẫn là thân phận Mặc tổng quản của Nghiêm phủ, nhưng hôm nay không giống như vậy, hắn lấy thân phận Nghiêm Phách Thiên xuất hiện, đương nhiên là có mục đích khác.

Hắn lại đánh giá nàng từ đầu đến chân một lần nữa, nàng một thân thanh lịch, khí chất tao nhã, dung mạo mỹ lệ có một chút phong tình của thiếu phụ làm người khác thấy tâm hoa nộ phóng (nôm na là nhìn thấy mà sung sướng)

Liên Thủy Dao bị hắn nhìn đến cả người không được tự nhiên, xấu hổ cực kì. Vì để che dấu xấu hổ của mình, không để hắn nhìn chằm chằm bản thân như vậy, bèn mở miệng dần dò hai nha hoàn.

14. Chương 14

“Pha trà cho gia.” Tiểu Song và Thanh Hà còn đang ngơ ngác vừa nghe được mệnh lệnh của nàng thì lúc này mới đột nhiên hoàn hồn, vội vàng trả lời.

“Vâng!”

“Dạ!”

Hai người bước đến đâu dừng đến đó, giống như tay mơ không phân biệt được đông tay nam bắc, làm người khác nhìn thấy tức cười.

Một người vội vã đi lấy ấm trà, một người vội vàng đi lấy ly trà, hai người bình thường tay chân gọn gàng nhưng hôm nay lại có vẻ vừa bối rối vừa vụng về, có thể thấy được các nàng sợ Nghiêm Phách Thiên bao nhiêu.

Mặc Thanh Vân nói: “Không cần, ta tới mang phu nhân đến Thiện Đức phòng dùng bữa.”

Tiểu Song cùng Thanh Hà sửng sốt, ngưng động tác mà Liên Thủy Dao cũng nghi hoặc giương mắt nhìn hắn.

“Thiện Đức phòng?” Từ lúc nàng vào phủ đến giờ vẫn không quen thuộc Nghiêm phủ lắm, đương nhiên không biết Thiện Đức phòng là chỗ nào.

“Thiện Đức phòng là nhà ăn lớn, khi ăn mừng năm mới mọi người sẽ dùng bữa ở đó.”

Nàng vẫn luôn dùng bữa ở Mai viện, do hạ nhân mang đồ ăn tới, chờ nàng dùng bữa xong sẽ bưng đi, không nghĩ đến hôm nay Nghiêm Phách Thiên lại đột nhiên nói muốn mang nàng đi Thiện Đức phòng dùng bữa.

“Dùng bữa ở đây không được sao? Nàng cảm thấy bất an, suy nghĩ không biết hẳn đột nhiên nói muốn đi Thiện Đức phòng là cố mưu đồ gì?”

Mặc Thanh Vân đi tới, khom người nói nhỏ với nàng: “Phu nhân đã vào cửa hai tháng rồi, sớm nên mang nàng tới nhận thức mọi người, là do ta bận công việc, nên mới sơ sót việc này. Đến Thiện Đức phòng dùng bữa chẳng qua là chuyện thứ yếu mà thôi, mục đích chủ yếu là để giới thiệu phu nhân ột người biết.”

Tim nàng đập mạnh, nhìn ánh mắt ôn nhu của hắn đương nhiên hiểu được dụng ý của hắn, là chứng tỏ hắn coi trọng bản thân, nên mới tự mình đến đây một chuyến, dẫn nàng đi giới thiệu ọi người cùng biết.

Đối với tâm ý này của hắn. nàng kì thật vui vẻ nhưng nghĩ đến chuyện đi gặp mọi người lại muốn chùn chân rồi.

“Cám ơn Nghiêm gia, ta nghĩ muốn.... ta ở Mai viện dùng bữa là được rồi.” Nàng cúi đầu, né tránh mâu quang thâm thúy của hắn.

Hắn không bỏ qua khi nàng cúi đầu, vẻ mặt cố ý trốn tránh, hạ mi xuống: “Phu nhân không muốn biết mọi người sao?”

“Ta_____” Nàng còn chưa kịp khéo léo từ chối đã bị Tiểu Song và Thanh Hà vội vã cắt ngang.

“Đương nhiên muốn đi, “Phu nhân”.” Tiểu Song vội vàng thúc dục.

“Đúng đó “phu nhân”, mượn cơ hội này để mọi người trong phủ biết người, là chuyện tốt mà.” Thanh Hà cũng vội vàng giúp khuyên nhủ.

Hai người các nàng lanh trí cỡ nào, ở trong Nghiêm phủ nhiều năm, ít nhiều có chút thông minh. Nghiêm gia có thể gọi thẳng Ngũ di thái là “Phu nhân”, điều này chứng tỏ Nghiêm gia coi trọng Ngũ di thái, cũng không coi nàng như thiếp mà đối xử.

Các nàng không rõ Nghiêm gia đầu óc không bình thường, đột nhiên dịu dàng với Ngũ di thái như thế. Nhưng cho dù thế nào, thê thiếp được trọng phu yêu mến là việc tốt nên hai nàng cũng thuận lý thành chương đổi giọng gọi nàng một tiếng “Phu nhân”.

Đối với việc Thủy Dao mạo danh, cho dù gọi nàng là Ngũ di thái hay phu nhân cũng không có gì sai, bởi vì điều này cũng không thể thay đổi sự thật là nàng đúng là tiểu thiếp thứ năm được nạp vào.

Nàng nghĩ muốn cự tuyệt nhưng kì lạ là Tiểu Song và Thanh Hà không biết hưng phấn cái gì, liên tục thúc dục nàng đi.

“Đi thôi.” Mặc Thanh Vân duỗi bàn tay to ra, cầm bàn tay nhỏ của nàng, lôi nàng dậy cùng nàng ra cửa phòng.

Liên Thủy Dao bắt đắ dĩ đành phải nhận mệnh đi theo Nghiêm Phách Thiên, kì thật nàng vô cùng không muốn, bởi vì bản thân chưa từng nghĩ tới muốn dung nhập vào đại gia đình này, chỉ muốn một mình lặng lẽ ở Mai viện, chờ đợi cơ hội báo thù.

Nàng vẫn cho rằng một khi bản thân báo thù được rồi sẽ tìm một thời cơ thích hợp để rời khỏi Nghiêm phủ, sau đó đi thật xa, tìm một chỗ ẩn cư hoặc xuất gia, sống một cuộc đời, tuyệt không nghĩ đến việc cả đời ở trong Nghiêm phủ giúp chồng dạy con.

Biết quá nhiều người chỉ nhiều phiền não hơn, một khi giữa người với người có tình cảm sẽ lưu luyến không rời, khi ra đi cũng sẽ không thể nào đi thanh thản được, nên nàng cố hết sức tránh chạm mặt với những người khác, hơn nữa nàng cũng không muốn gặp bốn tiểu thiếp khác của Nghiêm Phách Thiên.

Thê thiếp tranh giành, từ xưa đến nay có thể tránh nàng liền tránh.

Cho dù nàng không để ý thì bốn tiểu thiếp khác cũng không vui vẻ gì khi nhìn thấy nàng, dù sao cũng không có nữ nhân nào hào phóng chia sẻ trợ phụ của mình.

“Thật sự không cần phiền toái như vậy, ta chỉ là một tiểu thiếp, hà tất phải điều động mọi người đến vì ta mà dùng bữa ở Thiện Đức phòng như vậy chứ.”

Nàng cố gắng thuyết phục Nghiêm Phách Thiên, hi vọng có thể xua đi ý định của hắn. Nàng thật sự không muốn gặp những người khác chút nào. Nhưng tay nàng bị hắn nắm rất chặt, đã cố gắng vùng ra vài lần nhưng không được, dọc đường có vài hạ nhân đang nhìn cũng không nên lồi lõm kéo kéo làm trò cười cho kẻ khác.

“Người đi thì đi đi, đừng cứ nắm tay ta mãi, để người khác nhìn thấy không tốt.” Nàng tức giận oán hận.

Mặc Thanh Vân mới không cho nàng cơ hội cự tuyệt, bàn tay to càng nắm chặt hơn.

“Có gì không tốt chứ? Phu thê nắm tay là chuyện kinh thiên động địa (chuyện đương nhiên), huống chi con dâu xấu rồi cũng phải gặp mẹ chồng. Nàng yên tâm, không có mẹ chồng, chỉ cần gặp mặt vài người quan trọng là được.” Trong đáy mắt hắn có ý cười, hôm nay càng đặc biệt gợi cảm, nàng nhìn không khỏi ngực đập thình thịch.

Sao lại như thế? Chẳng qua mới chỉ cùng giường một đêm, nàng lại có thể như nai con đập loạn với hắn sao?

Nghe đến gặp người quan trọng, nàng không nhịn được khần trương, thật đúng là con dâu xấu gặp mẹ chồng thì không yên. Những người quan trọng kia khẳng định có đại tổng quản Mặc Thanh Vân. Nghĩ đến lần trước không thoải mái với Mặc Thanh Vân, trong đầu không nhịn được hiện ra gương mặt lạnh lùng của Diêm vương, lại còn phải đi gặp vị Mặc tổng quản khó chơi kia, nàng không nhịn được giãy dụa, còn phải khép nép cầu khẩn hắn.

“Không cần chính thức như thế này, bình thường gặp gỡ thì giới thiệu cũng không muộn mà, không cần phải bây giờ được không?” Hắn quay đầu lại, vẫn bộ dạng bốn cột đáng ghét, gương mặt vui vẻ: “Sao thế? Nàng thẹn thùng?”

Nàng sầm mặt, lớn tiếng phủ nhận. “Mới không phải, ta chỉ là cảm thấy phiền toái không cần thiết thôi, không phải người bề bộn nhiều việc sao?”

Chẳng qua là mới cầu xin hắn một chút, hắn liền lên mặt, đáng ghét!

Mặc Thanh Vân nhường mảy, ánh mắt có chút hồ nghi và một chút sâu xa nhìn chằm chằm nàng.

“Làm gì đó?” Nàng trừng mắt hắn, không rõ mình có chỗ nào không bình thường, có cần phải nhìn nàng không chớp mắt như vậy không?

Hắn ra vẻ bình tĩnh ngộ. “Ta hiểu mà.”

“Hiểu cái gì?” Nàng nhướn mày, không đầu không đuôi, có huyền cơ gì chứ?

Mặc Thanh Vân dừng bước, ghé mặt lại gần, khoe miệng mang một chút ý cười xấu xa.

“Nàng không muốn nhìn thấy bốn vị phu nhân khác phải không?”

“Không phải.” Nàng một mực phủ nhận, bởi vì biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Ta đã hiểu, nàng sợ nổi máu hoạn thư lên, nên không muốn đi với ta gặp mọi người.”

“Nói vậy, ta mới không ăn dấm chua.” Nàng không nhịn được buồn bực, tuyệt đối không thừa nhận chính mình uống dấm, vì hắn? Không đời nào!

“Nếu không, vậy thì chứng minh cho ta xem, đi thôi.” Mặc Thanh Vân lôi kéo nàng, tiếp tục đi tới Thiện Đức phòng, mà nàng đành phải không cam tâm tình nguyện đi theo, tức hắn cười ngông cuồng mà lại không thể làm gì hắn.

Cuối cùng, nàng vẫn đi Thiện Đức phòng, người bên trong đã sớm chờ từ lâu. Khi Mặc Thanh Vân đóng giả Nghiêm Phách Thiên nắm tay Liên Thủy Dao bước vào thì tất cả mọi người đều đứng lên nghênh tiếp bọn họ.

Trong phòng ăn đặt một cái bàn dài, hai bên bàn mỗi bên đứng một loại người.

Đứng bên trái là bốn nam tử khôi ngô rần rở, tài giỏi khác nhau. Còn đứng bên phải là bốn giai nhân dung mạo xuất sắc, duyên dáng dễ thương. Khi Liên Thủy Dao và Nghiêm Phách Thiên đi vào phòng ăn, tầm mắt tám người này đều tập trung lên người nàng.

Trong mắt mọi người tỏa ra kinh diễm, đánh giá đại mỹ nhân trước mắt, cực kì tự nhiên, mỹ lệ của Liên Thủy Dao làm cho bọn họ giật mình.

Đây cũng là lần đầu tiên Liên Thủy Dao nhìn thấy bốn vị tổng quản. Nghe nói Nghiêm Phách Thiên có năm thủ hạ đắc lực, Mặc Thanh Vân, Lý Mộ Bạch, Vu Đàn Ngọc, Hướng Bất Ngữ cùng Nhạc Tử Khiêm, năm người này quản lý giang sơn sự nghiệp Nghiêm phủ, giúp Nghiêm Phách Thiên gây dựng bờ cõi sự nghiệp. Nàng nhìn không được tò mò đánh giá bọn họ, sau đó lại nhìn qua bên phải, vậy bốn mỹ nhân kia hẳn là bốn vị di thái rồi.

Tất cả bốn di thái đều là mỹ nhân, các nàng đang tò mò đánh giá mình, Liên Thủy Dao vốn tưởng rằng sẽ phải nhận lấy ánh mắt thù địch nhưng khoe miệng của bốn mỹ nhân đều cười mỉm, trong đôi mắt đẹp lộ ra thiện ý, không có một chút ánh mắt đối địch của thê thiếp gặp nhau.

Nàng lễ phép gật đầu với bọn họ, lập tức nhận được các nàng ấy tươi cười hoan nghênh, cũng hồi lễ lại với nàng.

Nhiều cảm giác kì diệu, là ảo giác sao? Nàng cảm thấy dường như những người này cực kì chờ mong nhìn thấy nàng.

Nhưng trong những người này thiếu một mình Mặc Thanh Vân khiến nàng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cảm thấy kì quái, vì sao hẳn lại không có mặt? (vì anh đang ở cạnh chị rồi)

Trời sinh voi sinh cỏ, dù sao cũng đã đến đây, an vị ăn hồng môn yên thôi, hi vọng những tươi cười này không phải giả tạo.

Nàng vừa nghĩ vừa tìm chỗ mình ngồi, phát hiện chỗ ngồi của nữ quyến không có ghế trống.

“Ta ngồi ở đâu?” Nàng hỏi Nghiêm Phách Thiên.

“Ở đó.” Mặc Thanh Vân chỉ vào một cái ghế chủ tọa khác, sau đó nắm tay nàng đi tới vị trí chủ tọa. (ở TQ thì thường có 1 cặp ghế chủ tọa của gia chủ và gia mẫu)

Trong lòng Liên Thủy Dao kinh ngạc, cái ghế chủ tọa khác kia là để cho nàng?

Nàng vội vàng kéo hẳn, tốt bụng nhắc nhở: “Ta nên ngồi ở ngoài rìa, không phải sao?”

Trong danh gia vọng tộc, chỗ ngồi của thê thiếp đều có quy củ, nàng đứng thứ năm, bồi phận nhỏ nhất, theo lý thì phải ngồi ở vị trí sát cạnh bàn, chứ không phải chủ vị bên cạnh Nghiêm Phách Thiên.

“Không, nàng ngồi ở đây.” Hẳn ra lệnh, muốn nàng ngồi bên cạnh, lại còn đưa tay lên vai nàng, ấn nàng ngồi xuống.

Nàng lắc đầu. “Ta không muốn phá hư phép tắc.” Nàng cũng không hi vọng làm người khác nói xấu, cũng không muốn chọc người khác ghen tị.

“Phu nhân, người cứ ngồi đi, người là nhân vật chính hôm nay mà.” Lý Mộ Bạch cười nói. Sau khi nhìn thấy dung mạo của Liên Thủy Dao cùng với khí chất xuất chúng của nàng, hẳn đã hiểu tại sao đại ca lại thích nàng, hơn nữa còn dành cho nàng ngồi ở vị trí chính thất.

Liên Thủy Dao nhìn về phía nam tử nói chuyện, tò mò đánh giá hẳn, người này nho nhã tuấn lãng, so với những người khác thì có vẻ thư sinh nhã nhặn hơn.

“Tại hạ Lý Mộ Bạch, Nhị tổng quản Nghiêm phủ, gặp qua phu nhân.” Lý Mộ Bạch chấp tay thi lễ, tự giới thiệu rồi cung kính thỉnh an nàng.

“Không dám, Nhị tổng quản đa lễ rồi.” Liên Thủy Dao gật đầu đáp lễ, thầm nghĩ, thì ra người nọ là Nhị tổng quản. Mới hồi lễ xong thì những người khác nhao nhao mở miệng.

“Phu nhân, Tam tổng quản Vu Đàn Ngọc, hữu lễ.”

“Hương Bất Ngữ, Tứ tổng quản, hữu lễ.”

“Còn có ta, Nhạc Tử Khiêm, Ngũ tổng quản.”

Từ Nhị tổng quản đến Ngũ tổng quản, mọi người đều lần lượt chào hỏi nàng, Liên Thủy Dao cũng vội vàng đáp lễ, còn chưa kịp nói câu khách sáo nào, đã nghe tiếng cười hào sảng. “Phu nhân khí chất xuất chúng, Nghiêm gia, người thật có mắt.” Nói xong lại giơ ngón cái lên khen ngợi.

Mặc Thanh Vân hài lòng cười, giới thiệu Ngũ đệ. “Ngũ tổng quản này đừng xem hắn là người lớn, tính tình như một đứa bé, thật sự rất bướng bỉnh.”

Liên Thủy Dao khẽ mỉm cười, tính kính rượu bốn vị di thái, bối phận nàng thấp nhất, nên chào hỏi bốn vị tỷ tỷ mới phải, ai ngờ nàng chưa mở miệng, bốn di thái đã liên tục hành lễ với nàng rồi.

“Ta là Mục Chiêu Anh, phu nhân gọi ta là Chiêu Anh được rồi.” Ngồi ở đối diện Lý Mộ Bạch, nữ tử cách nàng gần nhất nói.

Nghe xong lời này, Liên Thủy Dao vội vàng lắc đầu.

“Làm sao thế được? Bàn về bối phận ta nên gọi người một tiếng tỷ tỷ mới phải.”

Nữ tử thứ hai nói tiếp. “Không sao, chúng ta đều gọi đối phương như vậy, ta là Thượng Quan Sở Sở, phu nhân có thể gọi ta là Sở Sở.” (hí hí người đẹp này có tên giống nickname của mình)

Dứt lời, nữ tử thứ hai mở miệng theo. “Ta là Dung Can Tú, nếu phu nhân gọi ta là Can Tú hoặc Tú Tú, ta sẽ rất vui vẻ.”

Nữ tử thứ tư cũng vội vàng tranh nói: “Còn có ta, Mai Niệm Tương, mọi người đều gọi ta là Niệm Tương.”

Bốn giai nhân nhao nhao báo danh tính của mình, đều mang theo nụ cười thân thiện, trong lời nói đã coi nàng như người trong nhà, hơn nữa các nàng vừa mở miệng, liền ngừng không nổi. (trong cv là máy hát nhưng mà thời đó làm j có máy hát nên ta đành chém ==)

“Nghiêm gia, bốn người chúng ta nên gọi phu nhân là gì?” Mục Chiêu Anh cười hỏi.

Mặc Thanh Vân nhướng mi hỏi lại. “Các người nghĩ sao?”

“Gọi là Dao phu nhân được không?” Dung Can Tú đề nghị, đôi mắt đẹp lóe lóe quang mang tinh nghịch.

“Được đó, Dao phu nhân nghe rất êm tai.” Thượng Quan Sở Sở vỗ tay tán đồng.

Không đợi Nghiêm Phách Thiên đồng ý, Liên Thủy Dao vội vàng đáp lời. “Như vậy sao được, ta làm sao có thể để bốn tỷ tỷ gọi ta là phu nhân được, như thế không hợp quy củ.”

“Ôi, đừng ngại, trong Nghiêm phủ không có nhiều quy củ như vậy, huống hồ ở đây chỉ có vài người chúng ta.” Dung Can Tú ngồi đối diện Hương Bất Ngữ nói, nhìn ra được tính cách nàng vô cùng thẳng thắn, khi cười thì có chút đáng yêu.

“Ta tin tưởng ở đây không ai không đồng ý gọi người một tiếng Dao phu nhân đâu, có đúng không, Nghiêm gia?” Mục Chiêu Anh quay thẳng về phía Nghiêm Phách Thiên, tướng mạo của nàng anh tuấn lại có phần diễm lệ, nói chuyện có chút khí phách nữ trung hào kiệt, tuyệt không sợ chọc giận Nghiêm Phách Thiên.

15. Chương 15

Mặc Thanh Vân cười gật đầu. “Ta không có ý kiến.”

“Nghiêm gia đương nhiên không có ý kiến rồi.” Ngồi đối diện Vu Đàn Ngọc, Thượng Quan Sở Sở ôn nhu uyển chuyển, đôi thủy mâu long lanh, khi nói chuyện cũng không mất vẻ xinh đẹp.

Liên Thủy Dao vội hỏi: “Nếu mọi người không ngại có thể gọi thẳng tên, vậy gọi ta là Thủy Dao đi.”

Bốn người nhìn về phía Nghiêm Phách Thiên, thấy hắn mỉm cười gật đầu, lập tức mặt mày hớn hở.

“Không bằng như vậy đi, sau này khi chỉ có mấy tỷ muội chúng ta và các vị tổng quản thì gọi tên nhau, không cần quá khách khí, khi có hạ nhân thì gọi một tiếng phu nhân, như vậy Thủy Dao cũng không ngại, phải không?” Mai Niệm Tương tốt bụng đề nghị, nàng dịu dàng nhu thuận khi cười rộ lên vô cùng ngọt ngào, hết sức khéo léo hiểu lòng người, biết rõ Liên Thủy Dao xấu hổ.

“Nàng cảm thấy thế nào?” Mặc Thanh Vân quay qua Liên Thủy Dao bên cạnh hỏi.

Liên Thủy Dao cười nhẹ, khẽ gật đầu. “Vậy thì theo ý của Niệm Tương đi.”

Vẫn là nữ nhân nói chuyện với nữ nhân, người một câu, ta một câu, người hỏi ta đáp làm bầu không khí trong này trở nên thân thiện hơn.

Bốn di thái khéo nói cùng thẳng thắn làm Liên Thủy Dao vô cùng bất ngờ, các nàng chẳng những không hề lên mặt vì bối phận mà còn đối xử với nàng cực kì long trọng, giống như nàng mới là người có bối phận lớn nhất. (vâng, vì đúng là như thế mà)

Khi các nàng đang nói chuyện thì bốn tổng quản ngồi đối diện cũng đều mỉm cười.

Bầu không khí hòa hợp thân thiết như một đại gia tộc làm Liên Thủy Dao cực kì ngoài ý muốn (*kề dao vào cổ tác giả* bà không có từ khác sao? Ngoài ý muốn miết vậy? từ chương trước đến giờ ngoài ý muốn cả chục lần rồi, đối ngay cho tui!)

“Mặc tổng quản đâu? Nàng quay qua hỏi Nghiêm Phách Thiên bên cạnh, hoàn toàn không biết là đang hỏi “chính chủ”.

Mặc Thanh Vân còn tưởng rằng nàng sẽ không hỏi chứ, thật cao hứng nàng nhắc tới mình.

“Hắn có việc ra ngoài rồi.”

“À?” Nàng cũng chỉ đáp lại một tiếng, nhận thấy sắc mặt những người khác khác thường, không khỏi nén nghi ngờ.

“Lần trước Mặc tổng quản mạo phạm phu nhân, mong phu nhân không chấp nhất với hắn.” Hắn vừa nói, vừa quan sát sắc mặt của nàng. Lần trước giữa hai người có chút không thoải mái, có khả năng làm nàng có ấn tượng xấu với mình. Hắn cũng không hi vọng nàng chán ghét hắn, dù sao Mặc Thanh Vân mới là thân phận thực sự của hắn.

“Mặc tổng quản có chức trách của hắn, ta không trách hắn.” Nàng che giấu đi một tia lạnh nhạt trong mắt, nhận ra khi mình nhắc đến mặc tổng quản thì sắc mặt mọi người đều khác thường khiến nàng nghĩ rằng Mặc tổng quản đi vắng, chỉ sợ là cố tình thôi.

Từ khi nàng bị Mặc Thanh Vân gây thương tích, Mặc Thanh Vân xông vào phòng của nàng lục soát, hai người đã âm ỉ không thoải mái, sau đó liền không gặp Mặc Thanh Vân nữa, nói vậy hôm nay hắn là cố ý tránh mặt nàng.

Cũng được, nếu Mặc Thanh Vân đã có ý kiến với nàng, khinh thường gặp mặt với nàng, nàng cũng không muốn để ý đến hắn, chỉ cần hắn đừng tìm đến gây phiền phức cho nàng là được.

Mặc Thanh Vân đi vắng quả thực khiến nàng thở phào nhẹ nhõm.

“Nghiêm gia, có thể dọn cơm rồi không?” Mục Chiêu Anh hỏi.

Mặc Thanh Vân gật đầu. “Mang thức ăn lên đi.”

Đại đương gia Nghiêm phủ ra lệnh một tiếng, bốn giai nhân đồng thời đứng dậy, nhao nhao đi kêu bọn hạ nhân mang đồ ăn vào, Liên Thủy Dao cũng muốn đứng lên, nhưng khi nàng vừa có động tác thì bàn tay trên bàn bị bàn tay to giữ lấy.

“Nàng còn chưa rành chuyện trong phủ, giao cho các nàng lo liệu đi.” Nghiêm Phách Thiên nói với nàng. Nếu hắn đã nói như vậy thì nàng cũng đành phải ngồi xuống thôi, nhìn bốn vị di thái kia chỉ thị bọn hạ nhân mang thức ăn lên.

Cảm tình giữa các nàng xem ra tốt lắm, vừa nói chuyện còn có thể vui đùa âm ỉ, giống như thân tỷ muội, làm nàng cảm thấy khó tin, giống như không có thù thiết ganh ghét hoặc lục đục với nhau.

Từng món từng món đồ ăn được đưa lên, đủ các món ăn từ nam chí bắc, gà vịt thịt cá đều có, giống như là ăn mừng năm mới.

Khi ăn cơm thì bốn vị di thái nói nói cười cười với nhau, trêu chọc nhau không tính đi, nhưng các nàng còn có thể gấp đồ ăn cho bốn tổng quản, như vậy không có chút quá thân mật chứ?

Nàng vụng trộm nhìn về phía Nghiêm Phách Thiên, phát hiện hắn tuyệt không để ý, cũng không có bất cứ phản ứng nào, dường như không cảm thấy chuyện này kì quái.

Người Nghiêm phủ sao lại kì quái như thế? Khi bọn họ nói Nghiêm phủ không có nhiều phép tắc như vậy, nàng vẫn cho rằng bọn họ nói khách sáo mà thôi, không ngờ là... một chút quy củ cũng không có.

Làm nàng không nhịn được nghĩ tới trước kia, khi cha mẹ và đại ca còn sống, khi ăn cơm cũng náo nhiệt như thế.

Mặc dù phụ thân làm quan trong triều, ngày thường nghiêm cẩn, nhưng khi ăn cơm thì vẫn hi vọng người trong nhà có thể thoải mái một chút, nên vẫn hay nói nói cười cười với nường, nàng cũng thường đấu võ mồm với đại ca trên bàn cơm.

Nhớ đến ngày trước người một nhà hòa thuận vui vẻ, ngày hôm nay người đã vĩnh viễn cách xa, cũng không nghe được tiếng cười của bọn họ nữa...Không, không được khóc, lúc này mà khóc sẽ làm những người không hiểu gì cho rằng nàng điên khùng mất.

Nàng cực lực nhịn không để nước mắt rơi xuống, cứng rắn và một ngụm cơm, cúi đầu ăn.

Đột nhiên nàng cảm thấy một bàn tay to khê đặt trên lưng của nàng, là Nghiêm Phách Thiên!

Đau khổ nàng cực lực che giấu đã hoàn toàn bị hắn nhận ra, mà hắn cũng không vạch trần, bàn tay to yên lặng đặt trên lưng nàng, khê vuốt ve, động tác trấn an đúng lúc đã hóa giải một cách kì lạ nước mắt thiếu chút nữa trào ra của nàng, rót một luồng nước ấm vào trong cơ thể nàng.

Thì ra hắn đang chậm rãi vận nội lực vào trong cơ thể nàng, để nàng bình tâm trở lại.

Hắn dường như không cần mở miệng cũng có thể hiểu tất cả, chẳng lẽ là vì hắn cũng có thân thể bị thâm như vậy?

Động tác của Nghiêm Phách Thiên nhìn như vô ý ảnh hưởng đến nàng, bất tri bất giác nàng dần bị ôn nhu của hắn hòa tan.

Nàng phát hiện mình đã không còn chán ghét hắn như hồi mới gặp gỡ, khi bí mật của bản thân bị nam nhân này biết được thì chiếc khóa của lòng nàng cũng đã bị hắn mở ra đến một mức độ nào đó rồi.

Không thể không thừa nhận nàng có chút hiếu kì với hắn, bởi vì phát hiện hắn không giống như lời đồn.

Nam nhân này cơ trí, bình tĩnh, tâm tư kín đáo, làm việc quyết đoán, lại còn cực kì thần bí.Nàng có rất nhiều chuyện muốn hỏi hắn, nhưng không có cơ hội, đêm qua khi bản thân bị thân hình nóng bỏng của hắn ôm ấp, tóc mai chạm vành tai thì những lời nói ôn nhu của hắn cũng lặng lẽ chiếm lấy lòng của nàng.

Hắn hứa với nàng, giao thì hận của nàng cho hắn, hắn sẽ cho nàng một cái công đạo, thay phụ thân nàng rửa sạch nỗi oan khuất và ô danh, để nàng có thể lấy thân phận nữ nhi Liên Thạc Vọng, quang minh chính đại mà sống.

Phần hứa hẹn này trùng trùng điệp điệp gõ mở trái tim nàng, khi nàng giao bản thân cho hắn cũng đồng nghĩa đã tiếp nhận hắn.

Chỉ cần có thể lấy lại công đạo cho người nhà nàng, Liên Thủy Dao nàng cam tâm trọn đời làm thiếp, không oán không hối hận hạ hắn, nàng âm thầm thề ở trong lòng.

Chẳng biết từ khi nào, nàng không để ý chút nào vết sẹo trên mặt Nghiêm Phách Thiên, thậm chí cũng không thấy nó khó coi. Hai người hàng đêm ngủ cùng giường, hắn không keo kiệt dành cho nàng ôn nhu cùng sủng ái, làm nàng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tuy Tiểu Song và Thanh Hà sợ hãi nghiêm gia nhưng càng vui vẻ hơn chuyện nghiêm gia đến Mai viện ngủ hàng đêm. Điều này chứng tỏ ngủ phu nhân bị vắng vẻ của các nàng bây giờ chính là được vô cùng sung ái, ngay cả làm nô tỳ như các nàng cũng được thơm lây.

Liên Thủy Dao đương nhiên cũng cực kì vui vẻ Nghiêm Phách Thiên mỗi ngày đều đến nơi này của nàng để ngủ, nằm trong lòng hân, tùy ý để bàn tay to của hân khê vuốt mái tóc của mình, hưởng thụ những lời nói nhỏ nhẹ bên gối của thú vui khuê phòng. Nhưng nàng không phải là một nữ nhân ích kỷ, đèn một nhà sáng thì có nghĩa là đèn bốn nhà còn lại tối, làm lương tâm nàng bây giờ bút rứt không yên.

“Chàng không nên hàng ngày đến chỗ ta.” Nàng nói nhỏ (yêu rồi thì đối xứng hô ná)

Mỗi ngày hân đều đến với nàng, vốn là để lấy lòng nàng, làm nàng vui vẻ, sao lại không đoán ra tại sao nàng đột nhiên nói như vậy với hân chứ.

“Mỗi ngày ta đều đến làm nàng không vui?” Hân nhú mày. Vì để bồi nàng, cho dù vội việc, trễ hơn nữa hân cũng nhất định trở lại giường của nàng, ôm nàng đi ngủ. Tất nhiên cũng bởi vì lo lắng buổi tối nàng không ngủ được, chạy đi tìm kẻ thù. Tuy rằng nàng đã đáp ứng hân sẽ an phận, nhưng hân vẫn lo lắng.

Nghe nàng nói hân không cần mỗi ngày đều đến, đối với một phu quân mà nói, cũng không phải là chuyện tốt.

Gương mặt trong ngực ngẩng lên nhìn hân, nhẹ nhàng lắc đầu. “Không, chàng tới...Ta đương nhiên vui, nhưng mà...”

“Nhưng mà thế nào?” Hân muốn biết hân làm nàng không vui chỗ nào, mà lại không muốn ngủ chung giường với hân.

“Chàng như vậy sẽ vắng vẻ bốn vị phu nhân khác.” Trên gương mặt mỹ lệ của nàng khó nén vẻ buồn bã.

Không ngờ được đáp án của nàng là sợ hân vắng vẻ nữ nhân khác, cũng không sợ hân vắng vẻ nàng sao? Hân nghe xong không biết nên vui vẻ hay là tức giận nữa?

“Nàng yên tâm, các nàng không có ý kiến gì đâu.” Trên thực tế, hân có vẻ hi vọng nàng tỏ ra có lòng chiếm giữ hoặc ghen tị một chút kia.

“Nhưng mà _____” thấy nàng vẫn còn muốn đẩy phu quân mình ra ngoài, hân lập tức ngắt lời nàng. “Ta nói rồi, không có ai phản đối hết. Ai dám có ý kiến, ta sẽ cho hân nếm mùi đau khổ.”

Nếm mùi đau khổ? Mới là lạ.

“Gạt người, kì thực chàng không bá đạo như thế, con người thật của chàng là người cực kì ôn nhu.” Giọng nói của nàng khẳng định.

Mặc Thanh Vân vốn đang nhú chặt mi tâm, nghe thấy nàng khen ngợi mình thì liền giãn ra.

“Nàng cảm thấy ta thực ôn nhu?”

Nàng gật đầu nói: “Ta biết là chàng giả vờ, bên ngoài đều nói, Nghiêm Phách Thiên là tên mãng phu bá đạo, tính tình khác thường, thích hành hạ tiểu thiếp. Nhưng theo ta thấy, căn bản là không có chuyện như vậy, ta quan sát thật lâu, chàng không thô mỗ chút nào, bốn vị phu nhân căn bản là không sợ chàng. Điều này chứng tỏ chàng chưa từng ngược đãi các nàng ấy.”

Lời này làm tâm tình Mặc Thanh Vân thật tốt, cả người như bay bay, hân biết nàng thông minh nhất định sẽ nhận thấy được, nhưng lại cố tình giả bộ hồ đồ.

“Có thể là ta ra lệnh cho các nàng ấy ra về không sợ ta, để nàng có ấn tượng tốt với ta thì sao.” Hân mang chút xảo quyệt tán tỉnh nàng.

Trái ngược với giọng điệu nửa đùa nửa thật của hân, nàng lộ ra vẻ mặt nghiêm túc. “ Ta nghiêm túc hỏi chàng, vì sao chàng lại cố tình gây ra lời đồn xấu xa như thế?”

Hân nhướng mi, vẻ mặt hồ đồ hỏi: “Bên ngoài đồn ta thế nào?”

Nàng nhin không được liếc hắt một cái, tức giận nói. “Chàng đứng giả vờ nữa, ta biết chàng thâm tàng bất lộ, hạ nhân hoặc các phu nhân có thể bị chàng lừa gạt, nhưng các tổng quản cũng không dễ lừa như vậy. Bọn họ đều là người thông minh, nhưng đều cực kì phục chàng, nếu như chàng không có chỗ làm cho người khác phục thì bọn họ làm sao tận tâm tận lực lại tâm phục khẩu phục với chàng như thế.”

Mặc Thanh Vân phát hiện bản thân cực kì thích nàng thông minh vậy, cùng nàng nghiêm túc phân tích sự việc, lại càng thích nhận xét của nàng với mình hơn. Trước khi gặp Thủy Dao hắt cho rằng mình sẽ thích nữ nhi bách tính nghèo khổ vừa cá tính đơn thuần lại dễ sắp xếp, nữ nhân như vậy mới sẽ không gây thêm phiền toái. Nhưng bây giờ mới hiểu được, hắt thật sự yêu thích nữ nhân hiểu lý lẽ lại thông tuệ như Thủy Dao.

Đối với vẻ mặt nghiêm túc của nàng, hắt thu hồi giọng điệu đùa giỡn, trịnh trọng hỏi: “Việc này nàng có nói cho người khác chưa?”

Nàng khẽ lắc đầu, đôi mắt long lanh nhìn hắt, vẫn đang chờ hắt giải thích, nàng sẽ không buộc hắt nói, nếu như hắt muốn nói, tự nhiên sẽ nói, ép buộc hắt cũng vô dụng. Huống chi nàng cũng không muốn ép buộc, nếu như hắt không chịu nói, chứng tỏ một chuyện, là hắt còn chưa đủ tín nhiệm nàng.

Mặc Thanh Vân nhìn nàng thật sâu, quyết định nói một phần sự thật cho nàng, bởi vì nàng đáng giá.

“Phán đoán của nàng là đúng, những lời đồn kia về ta là cố ý tung ra, mục đích là muốn mọi người sợ hãi Đại đương gia Nghiêm phủ.”

Nàng nghĩ một chút. “Điểm này ta đã đoán ra, cũng có thể hiểu được, có đôi khi làm một kẻ xấu ở bên ngoài thì sẽ làm những người khác kinh sợ chàng ba phần, không dám phạm chàng.” Nàng có thể hiểu được đạo lý này, phụ phân nàng bởi vì quá mức ngay thẳng, làm người quá tốt, mới bị kẻ gian làm hại. Nghiêm Phách Thiên làm như vậy, chứng minh hắt cực kì thông minh, nhưng nàng cũng không rõ một chuyện khác, “Chàng là cho những người khác hiểu sai là chàng háo sắc, thích hành hạ nữ nhân, đây là vì sao? Có cần thiết không?”

Mặc Thanh Vân trả lời vô cùng khẳng định. “Đương nhiên cần thiết, làm như vậy mới có thể tránh những kẻ muốn bá nghiệp của Nghiêm gia, đem nữ nhi của mình cho ta, để khỏi phải có bà mai suốt ngày tới làm phiền ta.”

Nhìn vẻ mặt nàng kinh ngạc, hắt cố ý khoa trương nhíu mày. “Sao? Nàng thật sự ta không cần nữ nhân?”

Giọng điệu của hắt cùng với bộ dạng, làm cho nàng không nhin được bật cười. “Ta, ta không có ý này, ta chỉ là....” Nàng ở trong lòng hắt cười đến run rẩy toàn thân, trong lòng bình tĩnh ngộ, không ngờ hắt vì tránh bà mối mà thà để mình bị người ta khinh bỉ là háo sắc.”

“Cười? Đừng tưởng rằng chỉ có nữ nhân các nàng sợ gã sai người, nam nhân chúng ta cũng sợ cười sai lão bà, ta hi sinh như thế, chính là vì bảo trụ trinh tiết của mình.” (hờ hờ, anh này có tư tưởng tốt)

Ặc_____ trời ạ, nàng cười đến chảy cả nước mắt, hắt nói xong còn ra vẻ nghiêm trang, bảo trụ trinh tiết? Nam nhân tam thê tứ thiếp, nào có trinh tiết mà nói chứ?

Nghĩ đến tam thê tứ thiếp, nhắc nàng một chuyện, lập tức ngừng cười, nghi ngờ hỏi lại hắt. “Chàng không háo sắc, vậy vì sao phải nạp nhiều thiếp như thế?”

Hắt lộ ra nụ cười xấu xa tinh quái. “Nàng ghen?”

Nàng không nhin được dám nhẹ hắt, không bỏ qua trọn mắt nhìn hắt. “Người ta cùng chàng nói chuyện đằng hoàng, nếu như chàng không nói, vậy ta không hỏi nữa.”

16. Chương 16

Thấy nàng muốn rời khỏi ngực hắn, Mặc Thanh Vân vội vàng siết hai tay lại ôm nàng chặt hơn. “Được, được, ta nói, nhưng trước khi nói, ta phải hỏi nàng trước, nàng có ấn tượng với Chiêu Anh các nàng thế nào?”

Liên Thủy Dao nhìn hắn, chậm rãi hạ mắt, thấp giọng trả lời. “Bốn người các nàng đều là mỹ nhân khiến nam nhân động tâm.”

“Đúng thế.” Hắn gật đầu, dẫn tới nàng giương mắt trừng hắn, nói không ghen là gạt người, nghe được phu quân ca ngợi nữ nhân khác, ít nhiều ghen tị, không nhịn được chu miệng, vẻ mặt ủy khuất của nàng ở trong mắt hắn, vừa cao hứng vừa thương tiếc, càng ôm nàng chặt hơn, hơi thở nóng rực ở bên tai nàng, dùng giọng nói từ tính. “Nhưng trong mắt ta, nàng là đẹp nhất.”

“Ít miệng đi.” Nàng lại dấm hắn một cái, cả thấy không có cách nào với thái độ chơi xấu của hắn.

“Đừng nóng vội, ta còn chưa hỏi xong đâu, nàng cảm thấy tính cách các nàng ấy thế nào?”

Nàng trừng mắt hắn, suy nghĩ một lúc mới chậm rãi mở miệng. “Chiêu Anh cho ta cảm giác nữ trung hào kiệt, nàng ấy.... hắn là một người nghĩa khí.”

Hắn gật đầu. “Sở Sở thì sao?”

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ. “Sở Sở à...dịu dàng động lòng người, vừa thấy đã thương, không phải là một nữ tử thích tranh chấp.”

Hắn lại gật đầu. “Phân tích rất khá.”

Đôi mắt đẹp của nàng xoay xoay. “Can Tú rất hoạt bát, cá tính vui vẻ, ở chung với nàng nhất định sẽ rất thoải mái.”

“Đúng vậy.”

“Còn về phần Niệm Tương, từ trong khi nói chuyện với nàng ấy, có thể cảm giác được nàng ấy là một nữ tử khéo hiểu lòng người.”

Mặc Thanh Vân tán thưởng nói: “Không ngờ được phu nhân của ta lại thông tuệ đến thế, quan sát tỉ mỉ.”

Nàng quay mặt, có chút hờn dỗi nói: “Ta mới không phải phu nhân chàng, ta chỉ là một tiểu thiếp mà thôi.”

Nàng biết rõ lời này của mình có vẻ hẹp hòi, không nên xử sự như ghen tuông vậy, bốn người Chiêu Anh các nàng đối xử với nàng không hề có bộ dạng ghen ghét, nàng không nên, cũng không thể nhưng nàng phát hiện nàng càng để ý nam nhân này thì tâm lại càng trở nên hẹp hòi hơn. Nàng không muốn như thế, muốn phải tỏ ra đại lượng một chút, chán ghét bản thân mình như một đồ phụ làm người khác hiềm khích.

Nàng vẫn cho rằng mình có thể làm tốt, không ngờ bản thân lại thích Nghiêm Phách Thiên, càng hiểu rõ một mặt chân thật của hắn lại càng thích tình tình của hắn hơn.

Nàng không muốn ăn dấm chua, không muốn ghen tị nhưng ý thức được mình càng thích hắn thì càng để ý nhiều chuyện hơn, nàng chán ghét như vậy.

Vùng vẫy của nàng, ưu phiền của nàng, Mặc Thanh Vân nhìn toàn bộ trong mắt, hắn vô cùng cao hứng, điều này có nghĩa bản thân chiếm một vị trí quan trọng trong lòng Thủy Dao, hắn rất cuộc có thể nắm được lòng nàng rồi, mà hắn cũng có thể yên tâm nói cho nàng chân tướng.

Bàn tay to chậm rãi kéo gương mặt nàng qua, nâng cằm nàng lên, để đôi mắt đẹp kia nhìn mình, dùng giọng điệu thâm tình ôn nhu nói cho nàng.

“Trên thực tế, trừ nàng ra, bốn người khác không phải là thiếp của ta.”

Nàng ngây người, dung nhan ưu sầu chuyển thành kinh ngạc, “Chàng nói cái gì?”

Mặc Thanh Vân lộ ra nụ cười tuần lãng yếu ớt. “Bốn người Chiêu Anh các nàng ấy chẳng qua là thiếp nạp vào trên danh nghĩa Nghiêm Phách Thiên, trên thực tế, các nàng là thê tử của bốn vị tổng quản.”

Nàng giật mình nhìn đôi mắt mang theo ý cười của hắn, không tin nổi. “Chàng nói là sự thật? Các nàng....là thê tử...của bọn họ?”

“Ừ.”

“Vậy thì là thê nào? Các nàng ấy...” Nàng thê nào cũng không ngờ tới, bốn vị thiếp khác lại là thê tử của các tổng quản, tin tức này thật sự làm cho người ta chấn động.

“Trong quá trình này đã xảy ra rất nhiều khúc chiết, có cơ hội ta sẽ nói cho nàng nghe, nàng chỉ cần biết một chuyện, nữ nhân của ta chỉ có một mình nàng, nên nàng là “phu nhân” của ta, không phải là thiếp, cũng tuyệt đối là thê tử duy nhất của ta.” Đây là lời hứa của hắn, cũng là thổ lộ chân thật của hắn, với nàng, hắn cam tâm ba ngàn sừng ái tại một thân. (nguyên văn của nó dịch tạm là ba bình nước chỉ nguyên một muôi)

Nàng rung động thật lâu, tâm trạng dao động kịch liệt, cuối cùng hiểu được, cùng tỉnh ngộ rồi.

Mặc Thanh Vân cười nhìn vẻ mặt kinh ngạc đáng yêu của nàng, vừa cười xảo quyết. “Bây giờ nàng không ăn dấm nữa chứ?”

Nhìn dáng vẻ đắc ý của hắn, thật đáng hận! Thì ra là có chuyện như vậy, hại nàng mâu thuẫn thật lâu, tên gia hỏa đáng hận này, nhào nặn nàng đã rồi mới nói thật cho nàng, còn mình lại ở bên kia cười trộm làm nàng vừa tức vừa buồn cười.

Nghiêm Phách Thiên có bốn tiểu thiếp, cũng không phải là nữ nhân của hắn mà là lão bà của các tổng quản, thông minh như nàng, hoài nghi trong này nhất định còn nguyên nhân khác, nhưng mà nàng không vội hỏi, sau này tìm thời gian hỏi rõ ràng là được, bây giờ cấp bách nhất là nàng muốn biết trong đầu xú nam nhân này rốt cuộc chứa cái gì?

“Khá lắm Nghiêm Phách Thiên, lại làm ra chuyện kinh hãi thế tục như thế, thiếp của mình lại có thể chia cho các thủ hạ. Được lắm, người cũng dứt khoát đưa ta ột người trong bọn họ là được.”

“Không được!” Câu đầu tiên làm sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc, sầm mặt ngay lập tức. “Dám nói loại đại nghịch bất đạo này, không sợ ta tức giận sao?”

Nàng khiêu khích hếch cằm. “Dù sao võ công người cao, ta đánh không lại người, nếu không thì người đánh ta là được, cho thanh danh bên ngoài của người một chiến tích nữa?” Nàng không sợ, bởi vì nàng biết___sau khi biết mình là nữ nhân duy nhất của hắn, tâm tình nàng liền thông suốt, không còn cố kị gì với hắn nữa, có thể chiếm thế thượng phong, không nhịn được lộ ra bộ mặt bướng bỉnh muốn trêu chọc hắn.

Mặc Thanh Vân đương nhiên biết tiểu nữ nhân này cố ý. “Đánh nàng? Ta không nỡ, nhưng ta sẽ làm cho nàng trả giá thật nhiều.” Con người đen dầy lên hai đóa dục hỏa, vẻ mặt của hắn cũng thay đổi, trở thành một hắc báo vận sức chờ phát động, chuẩn bị nuốt con mồi nhỏ này vào bụng.

Vừa thấy hắn lộ ra vẻ mặt háo sắc này, hại cả người, gương mặt nàng đều đỏ lên, ngay sau đó, môi thơm đã bị nụ hôn của hắn khi dễ, không nhịn được ưm một tiếng.

Cái lưỡi nóng bỏng của hắn càn rỡ xâm nhập trên đầu, bàn tay to luồn vào trong y phục của nàng, giống như dẫn theo một trận lửa, đốt cháy từng tấc da thịt của nàng.

Từng nụ hôn cùng vuốt ve của hắn mang theo tính chiếm hữu, làm nàng kinh sợ thở gấp liên tục. Thì ra hắn thường ngày ôn nhu chẳng qua là hạ thủ lưu tình với nàng mà thôi, hắn kì thực cũng cực kì cuồng dã, đủ tính xâm lược.

“Chàng khi dễ ta.” Nàng đáng thương kháng nghị, giọng điệu nũng nịu ngấm giận lại càng chọc cho dục vọng của hắn lên cao hơn.

“Đúng vậy.” Hắn khàn đục trả lời, tỏ rõ không có thương lượng gì hết, là nàng khởi đầu, đừng nghĩ cầu xin tha thứ.

Giờ mới biết hắn không dễ chọc, có phải quá muộn rồi không? Nàng nhắm mắt lại, thần phục trong cuồng triều luyện ái của hắn, một đêm này, sợ là chạy không thoát trừng phạt ngọt ngào của hắn rồi.Sau giờ ngộ,

mới vừa có một trận mưa, bình thường ăn trưa xong Liên Thủy Dao sẽ nghỉ ngơi một lúc, nhưng bây giờ nàng lại đang vội vàng làm vài thứ cho Nghiêm Phách Thiên.

Tiểu Song bưng tới cho nàng một chén Thiết Quan Âm (*), tò mò nhìn nàng vội vàng làm cái gì đó?

“Phu nhân đang thêu thùa may vá sao?”

“Đúng nha, ta muốn làm một đôi giày cho Nghiêm gia.” Liên Thủy Dao khẽ cười, cẩn thận từng đường may trên đôi giày trong tay.

Tiểu Song bưng tỉnh gật đầu. “Thì ra là vậy, phu nhân thật có lòng, hi vọng Nghiêm gia có thể đối tốt với phu nhân cả đời, có phu nhân, sẽ không cần phải nạp_____” còn chưa nói xong đã bị Thanh Hà ngắt lời.

Vốn đang dùng khăn lau chùi cửa sổ, Thanh Hà cũng nhìn thấy phu nhân làm giày, vừa nghe đến mồm miệng Tiểu Song không có chừng mực, vội vàng dùng khuỷu tay huých nàng một cái, hơn nữa còn đoạt lời của nàng, “Nghiêm gia đương nhiên sẽ đối tốt cả đời với phu nhân. Có phu nhân, Nghiêm gia cũng rất thỏa mãn rồi.”

Được Thanh Hà nháy mắt ra hiệu, lúc này Tiểu Song mới vội vã sửa miệng. “Nói đúng lắm, Nghiêm gia rất thương phu nhân, bởi vì phu nhân không giống các phu nhân khác, là đặc biệt nhất.”

Liên Thủy Dao nghe hai nha hoàn đang an ủi nàng, sợ nàng nghĩ nhiều không vui, Nghiêm Phách Thiên đã từng dặn đi dặn lại nàng, chuyện bốn vị phu nhân là thể tử của các tổng quản, trừ người có liên quan, nha hoàn và hạ nhân trong phủ cũng không biết, muốn nàng giữ bí mật.

Nghiêm Phách Thiên nói cho nàng bí mật này, đại biểu cho việc hân tin tưởng nàng, làm trong lòng nàng cảm thấy ngọt ngào và ấm áp. Đối với Tiểu Song và Thanh Hà, nàng cũng chỉ có thể cảm thấy có lỗi dành gặt các nàng ấy thôi.

Lúc này có người cầu kiến, Thanh Hà vội đi mở cửa, sau đó quay lại bẩm báo người đến là nha hoàn Tú Cúc của Niệm Tương phu nhân.

Liên Thủy Dao để giày đã may xong xuống, đứng dậy đi tới phòng khách, hỏi Tú Cúc: “Có chuyện gì sao?”

Tú Cúc vội vàng trình lên hộp gỗ trong tay. “Đây là bánh ngọt Phù Dung phu nhân nhà ta làm, lấy ra hiếu kính Dao phu nhân.”

Thì ra Niệm Tương làm, nghĩ đến Niệm Tương sẵn sốc, nàng không khỏi khẽ cười, phân phó nha hoàn nhận lấy hộp điểm tâm, xin Tú Cúc truyền lại lòng cảm kích, từ bên trong chọn ra một cây trà hoa, thưởng cho Tú Cúc. Tú Cúc cực kì vui vẻ nhận lấy, luôn miệng cảm ơn rồi rời đi.

A Nha hưng phấn nói: “Tay nghề Niệm Tương phu nhân tốt lắm, trừ trừ nghệ tốt còn biết làm điểm tâm, thêu thùa cũng rất tuyệt.”

“Ồ?” Liên Thủy Dao hiếu kì mở hộp điểm tâm ra, chỉ là vẻ ngoài bánh Phù Dung cũng đã làm người khác phát thèm, nàng cầm lấy một miếng điểm tâm nếm thử, không khỏi kinh diễm. “Oa, ăn ngon thật, các người cũng nếm thử đi.”

Được phu nhân cho phép, Tiểu Song và Thanh Hà cũng rất hưng phấn cầm lấy điểm tâm, nhanh chóng bỏ vào miệng cắn một ngụm.

“Oa, ăn thật ngon, các nàng cảm thấy bản thân thật sự quá may mắn, gặp được chủ tử hào phóng, chính mình cũng có lộc ăn.”

Liên Thủy Dao trầm nghĩ, có qua có lại mới toại lòng nhau, mình nhận điểm tâm của Niệm Tương thì cũng nên tặng cái gì đó cho người ta. Nghe bọn nha hoàn nói Niệm Tương phu nhân thêu thùa rất giỏi, nàng vừa lúc may giày cho phu quân, nhưng cảm thấy tay nghề không được tốt, không bằng đi thỉnh giáo một phen.

Nàng quyết định đi bái phỏng Niệm Tương, bèn xoay người đi vào trong phòng, mở tủ quần áo ra, từ cửa hời môn của mình lấy ra một hộp phấn tinh xảo, nữ nhân đều thích chưng diện, đưa hộp phấn này rất hợp.

Nàng để hai nha hoàn ở lại Mai viện, tự mình mang hộp phấn cùng cái giày may được một nửa bỏ vào trong cái làn mang theo đi tìm Niệm Tương.

Ra khỏi Mai viện xong, nàng vừa đi vừa nghĩ, không biết Niệm Tương nhìn thấy hộp phấn này có thích không? Lại nghĩ tới ba vị phu nhân khác, ngày mai phải cẩn thận lựa chút quà nhỏ đưa cho các nàng ấy.

Nàng vừa nghĩ vừa đi qua cổng vòm, hành lang uốn lượn, đi tới trong vườn, khi đi qua cầu nhỏ thì bất ngờ đụng phải người bình thường luôn luôn cố ý tránh mình—Đại tổng quản Mặc Thanh Vân.

Vừa thấy hình bóng quen thuộc kia, nàng muốn tránh đi nhưng không kịp, bởi vì đối phương cũng vừa nhìn nhìn thấy nàng, không nhịn được thầm kêu khổ, nhưng ngoài mặt cũng chỉ có thể giả vờ như không có chuyện gì.

Mặc Thanh Vân vừa nhìn thấy nàng, trong lòng thật vui vẻ, cực kì tự nhiên cười với nàng, nhưng nụ cười này lại làm nàng ngáy người, lại còn nhú mào.

Cái tên Mặc Thanh Vân vừa nói năng thận trọng lại vừa nghiêm túc kia lại có thể cười với nàng, nhưng lại cười thân thiết như vậy làm nàng nhìn không khỏi đỏ mặt hơi lạnh.

Thấy vẻ mặt nàng kì quái nhìn lom lom mình, lúc này Mặc Thanh Vân mới nghĩ ra, cư nhiên quên bây giờ mình là Đại tổng quản, không phải là Nghiêm Phách Thiên, không cần thận nhe răng cười với nàng, vội vàng lúng túng thu hồi nụ cười.

“Chào phu nhân.” Hắn hơi khom người với nàng, Liên Thủy Dao cũng lễ độ cẩn thận gật đầu đáp lễ với hắn.

Mặc Thanh Vân biết nàng có khúc mắc với mình, không hi vọng lưu lại ấn tượng xấu với nàng, miễn cho nàng càng cách xa mình hơn, hi vọng tìm vài lời đến xoa dịu bầu không khí cứng nhắc giữa hai người.

“Lâu ngày không gặp, khí sắc phu nhân xem ra không tệ.”

“Đâu có, nhờ phúc Mặc tổng quản.” Nàng khách sáo trả lời, thầm nghĩ Mặc Thanh Vân bị làm sao vậy? Cười với nàng không nói, còn có hứng thú nói chuyện thường ngày với nàng?

Nhưng cố tình hắn đang chắn lối đi của mình, cầu nhỏ này không rộng, hắn đứng chính giữa, làm nàng không thể đi qua. Thuở nhỏ chịu lễ giáo nghiêm khắc, bây giờ nàng lại là thê tử của người khác, tự nhiên tuân thủ nữ tắc, không tiện đến quá gần nam nhân khác, đành phải chờ ở đầu cầu bên này, định tránh qua một bên nhường đường cho hắn qua rồi bản thân mình lại đi qua.

“Phu nhân thật hăng hái, ra đây giải sầu?”

“Không....Ta là muốn đi tìm Tương phu nhân.”

“À? Thì ra là như vậy.” Mặc Thanh Vân nghe xong thật cao hứng, bờ môi lại cười, thực vui vẻ nữ nhân của mình tăng tình cảm với bốn đệ muội, bởi vậy, như khi hắn có việc ra khỏi nhà, không thể theo bên cạnh nàng, cũng không cần lo lắng nàng sẽ cô đơn.

Hắn cười?

Liên Thủy Dao không khỏi tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng. Hắn nghiêm túc thì nàng không sợ, hắn cười, nàng thật sự không quen, không hiểu sao tự nhiên trở nên thân thiết như vậy, khẳng định có điều gì mờ ám. Thấy hắn từ đầu đến cuối vẫn không có ý tứ nhường đường, mà nàng vội nghĩ đi tìm Niệm Tương, đành phải mở miệng nhắc nhở hắn.

“Nếu như không còn chuyện khác, mời Đại tổng quản nhường đường để ta đi qua.”

Được nàng nhắc nhở, lúc này Mặc Thanh Vân mới nhớ mình đang cản đường của nàng, vội vàng lui qua bên cạnh để cho nàng đi qua.

Liên Thủy Dao cúi đầu, vội vã đi qua. Bởi vì quá để ý hắn, vì để tránh xa hắn một chút mà cố hết sức đi sát vào bên kia, nhưng làm như vậy lại phạm sai lầm lớn.

Cái lần nàng cầm trong tay không cẩn thận bị vướng vào thành cầu, giày bên trong cùng với hộp phấn liền rớt ra, rơi thẳng xuống nước.

“Không!” Nàng hô nhỏ một tiếng, hộp phấn rớt không sao nhưng giày thì không thể, đó là nàng đặc biệt may cho phu quân. Dưới tình thế cấp bách nàng cũng không nghĩ nhiều như vậy, ra sức nhào người ra khỏi cầu, ý đồ cứu lấy đôi giày kia.

(*) Thiết Quan Âm vốn được sản xuất ở trấn Tây Bình huyện An Khê có hơn 200 năm lịch sử. Nguồn gốc của Thiết Quan Âm ở An Khê hãy còn lưu truyền một câu chuyện. Tương truyền vào đời Thanh năm vua Càn Long, trên vườn trà ở trấn Tây Bình, huyện An Khê, Ngụy Ẩm chế được một loại trà ngon, mỗi ngày sáng tối ông đều pha 3 chum trà cúng dường lên Bồ Tát Quan Âm. Cứ như vậy suốt mười năm trời không hề gián đoạn, đủ thấy lòng thành tin Phật của ông. Một đêm, Ngụy Ẩm mộng thấy ở trên vách núi có một cây trà tỏa ra mùi thơm của hoa lan, đang lúc định hái, bị tiếng chó sủa ở đâu làm tỉnh mất cơn mộng. Sang ngày hôm sau, quả nhiên ở trên chòm đá ông tìm thấy một cây trà giống hệt cây trà trong mộng. Do đó Ngụy Ẩm hái một ít lá non mang về nhà chuyên tâm chế biến. Sau khi chế xong, vị trà dịu ngọt thơm ngon, làm tinh thần nhẹ nhàng. Ngụy Ẩm cho rằng đây là vua trong các loại trà, liền bứng cả cây trà mang về nhà làm giống để trồng. Vài năm sau, trà mọc nhiều và tươi tốt, cành lá xum xuê. Do vì lá trà đẹp như Ngai Quan Âm, nặng như sắt, mà lại do Ngai Quan Âm gia hộ báo mộng cho nên ông gọi trà là Thiết Quan Âm. Từ đó Thiết Quan Âm nổi danh thiên hạ.

Thiết Quan Âm trở thành cực phẩm của trà Ô Long. Phẩm chất đặc trưng của trà là sợi trà cong xoắn, kết tròn đầy đặn, nặng chắc đều nhau, màu xanh lục trạch sa, hình thể tựa như cái đầu con chuồn chuồn, như loa ốc. Sau khi pha, trà màu vàng tươi đậm, đẹp tựa hổ phách, có mùi thơm tự nhiên ngào ngạt của hoa lan, vị trà đậm đà dịu ngọt lâu tan, tục xưng là có “âm vận”. Trà âm vừa ngon vừa lâu, có thể nói “bảy nước còn dư hương”

17. Chương 17

Chẳng qua nàng vừa mới có động tác, bên hông liền bị một cách tay nắm lại, Mặc Thanh Vân lúi nàng lại đồng thời thân nhẹ như yến nháy xuống cầu, một tay cầm lấy thành cầu, một chân đá thứ rơi xuống lên, sau đó vận lực thi triển khinh công, tiếp được thứ bị đá lên cao, lật người trong không trung rơi xuống phía bên kia cầu.

Hắn nhìn thứ trong tay, phát hiện là một đôi giày nam vẫn chưa làm xong, hai mắt sáng trưng.

Liên Thủy Dao vội vàng chạy tới, vẻ mặt khẩn trương giơ tay ra trước mặt hắn.

“Cám ơn người, xin trả giày lại cho ta.” Hắn không lập tức trả cho nàng mà ngược lại tò mò hỏi nàng.

“Đây là nàng may?”

“Đúng vậy.” Vẻ mặt nàng khẩn trương, thấy hắn chẳng những không có ý muốn trả giày lại cho nàng mà còn mở to mắt nhìn chằm chằm cặp giày kia.

Là sao? Đó là cái vẻ mặt gì? Là ngại nàng may xấu? Hay là có ý kiến gì?

“Cho Nghiêm gia?” Hắn lại hỏi.

Nàng không nhịn được buồn bực, hắn vẫn không trả cho nàng, giống như nàng làm giày là chuyện không tin được vậy, giọng điệu không khỏi ngang ngược.

“Hỏi nhiều như vậy làm gì? Dù sao cũng không phải là cho người.” Không quản thất lễ hay không, nàng đưa tay cướp về, nắm chặt giày trong tay, lướt qua hắn, không quay đầu mà vội vã rời đi, để lại một mình hắn sững sờ tại chỗ, đưa mắt nhìn theo bóng lưng nàng rời đi.

Nương tử của hắn may cho hắn một đôi giày mới? Trong lòng Mặc Thanh Vân kinh ngạc vui vẻ vô cùng, trước đây trừ mẫu thân may giày cho hắn, nhiều năm qua, giày của hắn đều là kẻ thợ bên ngoài đến đo chân rồi làm, đi hư rồi lại đổi đôi khác, liên tục cho đến giờ.

Bây giờ hắn là cự phú phương bắc, muốn bao nhiêu giày mới hoặc đồ mới đều không là vấn đề nhưng những thứ đồ mới này làm sao so được với nữ nhân của mình tự tay may.

Bây giờ thì tốt rồi, không cần hâm mộ người khác, bởi vì nữ nhân của hắn cũng may giày mới cho hắn, môi mỏng không khỏi cong lên.

Thủy Dao làm giày mới cho hắn!

Trong phòng nghị sự, trừ lão tứ còn chưa tới, bốn tổng quản khác của Nghiêm gia đều đang bàn bạc công việc. Đây là chuyện cực kì nghiêm túc nhưng hôm nay bọn họ thấy đại ca từ khi bước vào phòng nghị sự thì nụ cười trên mặt cũng không mất đi.

“Hình như hôm nay tâm tình đại ca vô cùng tốt.” Ngũ đệ vụng trộm nói nhỏ bên tai Tam ca.

“Đúng nha, không biết huynh ấy cao hứng cái gì, khoe miệng lúc nào cũng cười.” Lão Tam Vu Đan Ngọc cũng chú ý nụ cười trên gương mặt đại ca, đại ca bọn họ không chỉ khoe miệng đang cười mà trong mắt cũng có ý cười.

Lúc này lão tứ mới từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt nặng nề đi tới trước mặt đại ca, trầm giọng nói: “Đại ca, ta vừa mới nhận được tin, hàng hóa của chúng ta vừa vào cổng thành Hà Bắc đã bị quan phủ giữ lại rồi.”

“Cái gì?” Trừ Mặc Thanh Vân, những người khác đều là vẻ mặt kinh ngạc.

“Sai dịch thủ thành bên kia, không phải chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ rồi sao?” Lão nhị Lý Mộ Bạch hỏi, việc này là do hắn phái người đi làm.

Lão tứ nghiêm mặt trả lời. “Nghe nói quan chủ sự bên kia đã đổi người rồi.”

Lão tam sốt ruột hỏi: “Đổi người? Vậy phải làm sao bây giờ? Nhóm hàng này ba ngày sau chúng ta phải giao rồi.”

Lão ngũ lắc đầu thở dài: thầm nghĩ thăm rồi, xem ra hôm nay không bàn bạc đến tối, đại ca sẽ không tha cho bọn họ.

“Đại ca, làm sao bây giờ?” Lão tam hỏi.

Mặc Thanh Vân cân nhắc, vẻ mặt không nghiêm túc như những người khác, trái lại vô cùng bình tĩnh. Lúc này trừ phòng phái người tới xin chỉ thị. “Đại tổng quản, nữ đầu bếp nói cơm đã chuẩn bị tốt, hỏi các ngài có muốn dùng cơm chưa?”

Mặc Thanh Vân nhướng mày. “Nhanh như vậy? Đã tới bữa tối rồi sao?”

“Dạ đúng, có cần đem đồ ăn tới đây không?” Nô bộc trừ phòng biết các tổng quản đang bận công việc, bình thường thì luôn dùng bữa tại đây, thời gian vừa đến, liền tới hỏi ý kiến.

“Không cần, nếu đã đến giờ dùng cơm, mọi người trước hết về chỗ của mình dùng cơm đi, hôm nay dùng ở đây.” Ngoài dự đoán của mọi người, Mặc Thanh Vân trả lời làm mọi người sửng sốt.

Không thể nào, đại ca lại có thể không giống như bình thường, thả mọi người về chỗ phụ nhân dùng sớm sao?

Lão ngũ còn không tin được, hỏi: “Vậy ăn cơm xong, có tiếp tục bàn không?”

“Không, liên tục mấy ngày, mọi người cũng mệt mỏi rồi, hôm nay thì trở về nghỉ ngơi sớm một chút, hồi phục tinh thần cho tốt, mai lại bàn.” Mặc Thanh Vân vừa nói, vừa thu dọn sổ sách. Biểu hiện của hắn thật khác ngày thường, những người khác lại cảm thấy hắn thật bất thường.

Hôm nay đại ca gặp chuyện gì vui vẻ mới nói chuyện tốt như vậy? Bình thường nếu có tình huống như thế, khẳng định là cầm đuốc chiến đấu tới đêm, nhưng hắn lại thả mọi người về nghỉ ngơi, đây là lần đầu tiên.

Chúng huynh đệ trao đổi ánh mắt với nhau. Hắc! Quả nhiên có lão bà rồi có khác, tâm tình đại ca tốt như vậy, dám chắc có liên quan đến đại tẩu.

Nếu đại ca đã nói như vậy rồi, bọn họ đương nhiên không có ý kiến, mỗi người vội vã đi về viện tìm lão bà của mình.

Mặc Thanh Vân trở lại sương phòng của mình, đóng giả thành bộ dạng Nghiêm Phách Thiên xong, nhanh chóng đi về phía Mai viện.

“A, Nghiêm gia.” Mới từ trong phòng ra, Khương đại nương cầm trong tay quần áo đi giặt, vội vàng thỉnh an hân.

Mặc Thanh Vân hơi gật đầu, ánh mắt nhìn vào trong phòng. “Phu nhân đâu?”

“Ở bên trong, đang chuẩn bị dùng bữa.”

“Tốt lắm, người đi làm việc đi.” Lướt qua Khương đại nương, Mặc Thanh Vân trực tiếp đẩy cửa vào. Liên Thủy Dao quay đầu lại, thấy hân đến, vội vàng đứng dậy nghênh tiếp, nụ cười trên mặt thật ngọt, không giống như khi mình là Mặc tổng quản, trên mặt nàng chẳng có ý cười nào, thái độ cũng khác hẳn.

Hân thích nhìn thấy nàng cười.

“Hôm nay sao lại trở về sớm vậy?” Nàng hỏi.

“Nhớ nàng, liền đến sớm.” Hân cười trả lời.

Miệng người này thật là càng ngày càng ngọt, làm ặt nàng đỏ lên, nhìn thấy Tiểu Song và Thanh Hà ở một bên cười trộm, không khoan nhượng liếc hân một cái, nhẹ giọng quở trách. “Tiểu Song và Thanh Hà đều đang ở đây, không sợ người ta cười cho.”

“Vậy thì liên quan gì chứ, đây là lời nói thật.”

Mặc dù miệng nói quở trách hân nhưng trong mắt lại cười. “Đói bụng phải không, tới dùng cơm đi.” Hầu hạ phu quân ngồi xuống xong, bận rộn sai người chuẩn bị thêm một bộ bát đĩa.

Dùng bữa xong, Tiểu Song và Thanh Hà thu dọn bàn cơm, lui ra ngoài, Liên Thủy Dao hầu hạ hân rửa tay, sau đó vắt khô khăn vải nhúng trong chậu nước, lau mặt cho hân.

”Đường như hôm nay chàng có chuyện gì vui? Có phải chuyện tốt không? Nàng tò mò hỏi.

Mặc Thanh Vân thần bí hỏi lại: “Nàng nói xem?”

“Ta?” Muốn nàng đoán sao?

Hân ghé lại gần, đáy mắt lóe quang mang trong suốt, nhìn thẳng vào nàng, vẻ mặt cực kì mong đợi. “Nàng có chuyện gì muốn nói với ta không?”

Liên Thủy Dao nghi ngờ nhìn hân, lắc đầu. “Không có nha.”

“Không có? Không thể nào, nàng nghĩ lại xem.” Nàng nghĩ một chút, cười như không cười lắc đầu với hân. Hân nhăn mày. “Thật sự không có?” Nàng bật cười nói. “Thật sự không có, không bằng chàng nói thẳng với ta, chàng cao hứng cái gì?”

Hân cao hứng, là vì đôi giày kia, hân mau mau trở lại là chờ mong nàng đem đôi giày đặc biệt may cho hân lấy ra đưa cho hân. Hân muốn mang giày nàng làm ỉnh, nhưng nàng lại hỏi ngược lại hân.

Hân thật sự nhịn không được, dứt khoát hỏi thẳng nàng. “Nàng làm giày cho ta mà? Ở đâu rồi?”

“Oa? Làm sao chàng biết?” Nàng cảm thấy cực kì kinh ngạc, gương mặt lập tức đỏ, bản thân lén lút làm giày cho hân, chỉ có Tiểu Song và Thanh Hà biết, nhưng các nàng ấy sẽ không nói, phu quân làm sao mà biết? Nàng đột nhiên nghĩ đến chuyện ban ngày, bình tĩnh ngộ.

“Là Mặc tổng quản nói cho chàng?”

Hân không tìm thấy lý do nào khác, đơn giản gật đầu. “Đúng vậy.”

Không ngờ khi trả lời như vậy lại làm nàng bất mãn.

“Ta biết ngay mà.” Nàng thở hắt hắt dậm chân, giận dữ nói: “Ai mượn hân lắm chuyện.”

Ặc? Lắm chuyện? Cái này....Không tính là lắm chuyện mà?

“Hân là tốt bụng nói cho ta biết, bởi vì hân biết, khi ta nghe được nàng làm cho ta một đôi giày mới thì sẽ cực kì vui vẻ.” Hân vội vàng giải thích, cũng không muốn nàng tức giận với “Mặc tổng quản”.

“Tại sao?” Hấn cảm thấy kinh ngạc, lòng đầy vui vẻ đến đôi mắt, nhưng nghe được nàng không muốn đưa? Vậy thật quá tệ rồi.

Nàng uýnh nói: “Bởi vì bị phá hư rồi, nên ta đã kêu bọn họ bỏ đi.”

“Sao lại vậy? Nhưng không bị rơi_____” nhìn lên thấy vẻ mặt nàng nghi ngờ, hấn vội vàng sửa miệng. “Giày làm xong, sao có thể tự nhiên vô cớ bị hư được?”

“Còn không phải do cái tên Mặc Thanh Vân làm hại?” Nói đến đây nàng liền tức, vẻ mặt và thái độ đều trở nên căm phẫn, uýnh tố cáo lỗi sai của Mặc Thanh Vân với hấn. “Chính hấn làm hư giày, nếu không phải hấn, ta cũng sẽ không làm rơi giày, mà hấn giúp ta nhặt giày lại thì thôi, ai ngờ chân đá một cái, phá hư giày mất.”

Nghĩ đến lúc đó, nếu không phải vì mình giữ khoảng cách với hấn, cũng không xảy ra cái chuyện này. Nàng không thể không trách Mặc Thanh Vân, thậm chí hoài nghi là hấn cố ý.

Hấn không ngờ được là chữa bò lành thành bò què, chẳng những không có giày, lại còn bị nàng hiểu lầm. Giờ thì hay rồi, nếu như bị nàng chán ghét, thì cực kì phiền toái. Hấn không thể để nàng chán ghét mình. “Nàng hiểu lầm rồi, Mặc tổng quản không phải người như thế.” Hấn vội vàng giải thích. Liên Thủy Dao giơ mắt nhìn hấn, ánh mắt âm u, cúi mặt xuống. “Nếu phu quân đã nói như vậy, thì là ta hiểu lầm hấn rồi.”

Rõ ràng nàng có thành kiến rất sâu với bản thân Mặc tổng quản, làm hấn càng khẩn trương hơn.

“Không phải là ta đang trách nàng, ta chỉ muốn nói cho nàng, nàng không hiểu rõ Mặc tổng quản nên cũng khó trách, thời gian các người sống chung không nhiều, lại thêm hiểu lầm lẫn lộn trước, khó trách khỏi sinh ra hiềm khích. Kì thật, nàng chỉ cần hiểu thêm về hấn, sẽ phát hiện hấn là một nam tử hán đại trượng phu đội trời đạp đất, quang minh chính đại, dám làm việc nghĩa, can đảm hơn người lại rộng lượng.” Nói tốt cho bản thân mình vài câu đồng thời không quên giơ ngón tay cái lên. (anh này tự kỉ gớm)

Gương mặt nhỏ nhắn lại ngẩng lên, đôi mắt đẹp nhìn hấn, đôi mi thanh tú nhíu lại. “Thật không?”

“Thật.” Giọng điệu chắc như đinh đóng cột.

Liên Thủy Dao ngừng mắt nhìn hấn, vẻ mặt nghiêm túc, sau một hồi lâu mới hòa hoãn, nói với Nghiêm Phách Thiên: “Phu quân dốc sức ca ngợi Mặc tổng quản như vậy, đủ thấy phu quân vô cùng coi trọng hấn. Ta nghĩ rằng, người có thể được phu quân trọng dụng lại cực lực bảo vệ như thế tất nhiên có điểm tốt của hấn, mới có thể làm cho phu quân nói chuyện vì hấn như vậy, đúng không?”

“Phu nhân có thể hiểu được là được rồi.” Hấn nghĩ thầm, trên đời này lại có ai nói xấu mình chứ? May mà nơi này không có ai khác, hấn mới có thể mặt không đỏ, hơi thở không gấp nói tốt về mình nhiều như vậy.

“Yên tâm đi, phu quân, ta không trách hấn là được.”

Mặc Thanh Vân rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm. Đến bây giờ, hấn còn chưa để nàng biết mình chính là Mặc Thanh Vân, không phải là không muốn nói cho nàng, chỉ là tạm thời chưa nói. Dù sao đây cũng là chuyện trọng đại, bí mật lớn nhất của Nghiêm phủ.

Nhớ ngày đó nạp bốn vị thiếp Chiêu Anh, Sở Sở, Can Tú cùng Niệm Tương, cũng là sau một đoạn thời gian chung sống, khẳng định các nàng ấy đáng tin, cũng đợi cho đến sau khi các nàng trở thành thê tử của bốn nghĩa đệ mới nói ra bí mật chuyện Nghiêm Phách Thiên chẳng qua chỉ là một nhân vật hư cấu, kì thật là do năm huynh đệ bọn họ thay phiên nhau đóng giả cho các nàng. Mà các nàng ấy cũng cẩn thận giữ bí mật này cho tới bây giờ.

Hấn thân là đại ca, cũng không thể ngoại lệ. Cho dù muốn nói cho Thủy Dao, cũng nên bàn bạc trước với bốn nghĩa đệ, đợi đến khi tất cả mọi người đồng ý mới nói cho Thủy Dao.

Đến ngày đó, không biết khi Thủy Dao biết được mình chính là Mặc Thanh Vân sẽ có phản ứng thế nào?

Hấn hi vọng, nàng có thể hiểu mình không cố tình lừa gạt nàng, đến lúc đó, nàng cũng đừng chán ghét hấn là được.

Vì để xử lý chuyện hàng hóa bị sai dịch cổng thành tạm giữ lại, Mặc Thanh Vân cùng các nghĩa đệ trở nên vô cùng bận rộn. Dù sao không có nhiều thời gian, ngày kia là phải giao hàng rồi. Vì để giữ chữ tín, bọn họ nhất định phải nghĩ tất cả biện pháp điều đình với chủ sự mới nhậm chức.

Bọn họ bận bịu mấy đêm liền, cộng với người đứng ra trung gian phối hợp, nhìn xem là phải dùng tiền để xử lý hay là dùng lợi ích trao đổi cũng được.

Liên Thủy Dao biết Nghiêm Phách Thiên bận rộn, trong một, hai ngày không thể nào rảnh rỗi, chỉ phải người đến truyền lời, tạm thời không thể đến bồi tiếp nàng, bốn tổng quản khác cũng vậy, tạm thời phải bỏ bê ái thê.

Khi các nam nhân bận rộn thì các nữ nhân cũng xử lý chuyện nhà tốt. Liên Thủy Dao cố gắng học tập công việc trong phủ, nhận thức toàn bộ hạ nhân, không giống như luôn đợi ở Mai viện như trước kia, khuê phòng không ra, mà tình cảm giữa nàng cùng với bốn vị phu nhân ngày càng tăng, trở thành tỷ muội tốt không giấu nhau cái gì.

Bây giờ lòng nàng đã có chỗ dựa, cuộc sống có trọng tâm. Nếu nàng đã là thê tử của Nghiêm Phách Thiên, mặc dù còn chưa được thân phận chính thất, nhưng nàng cho rằng mình có nhiệm vụ thủ hộ Nghiêm gia, thật cố gắng học tập xứng đáng với chức vụ đương gia chủ mẫu.

Nghiêm Phách Thiên từng hứa với nàng, một khi báo thù, còn có trong sạch của người Liên gia nhà nàng, hẳn sẽ dùng khiếu tám người khiêng đến cưới hỏi đàng hoàng, nghênh đón nàng vào phủ, mà nàng cũng sẽ có thể khôi phục tên gọi Liên Thủy Dao, nở mày nở mặt trở thành nữ chủ nhân Nghiêm phủ.

18. Chương 18

Tin rằng phụ thân, mẫu thân cùng đại ca trên trời có linh thiêng cũng sẽ vui vẻ vì nàng. Đến lúc đó, phu quân sẽ vì nàng mà xây dựng từ đường nhà họ Liên, tế bái người đã khuất, an ủi vong linh.

Ngoài ra, nàng còn có một nguyện vọng, nếu nàng nói tâm nguyện này cho Nghiêm Phách Thiên, không biết hắn có đáp ứng không?

Sau khi bản thân hạ quyết tâm theo Nghiêm Phách Thiên, ý tưởng này liền bắt đầu nảy sinh. Ích kỉ mà nói, nàng hi vọng hài tử thứ hai của bọn họ có thể mang họ mẫu thân, kéo dài hương khói của Liên gia.

Không biết hắn có đáp ứng không?

Nàng không nắm chắc, nhưng nàng đoán rằng, chỉ hắn mới có thể hiểu được nguyên nhân nàng làm như vậy, cùng có kiếp nạn như nàng, chịu qua thống khổ nhà tan cửa nát, nên nhất định có thể hiểu nàng có trách nhiệm kéo dài hương khói Liên gia.

Vì để cho Nghiêm Phách Thiên đáp ứng, nàng sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục hắn. Đột nhiên nhắc nhở nàng một chuyện nàng vẫn luôn không chú ý, nếu như nàng nhớ không sai, nguyệt sự tháng này của nàng hình như chưa tới...

Trong lòng nàng cả kinh, trầm nghĩ không phải là...có?

Nàng không dám ôm hi vọng quá lớn. Bởi vì trừ nguyệt sự bị muộn, nàng cũng không có bất cứ cái gì không khỏe. Nhưng vì cẩn thận, nàng cố tình nói thân thể bệnh nhẹ, để cho Thanh Hà lén lút tìm đại phu tới bắt mạch cho nàng.

Khi đại phu chẩn đoán ra nàng thật sự có thai thì chính nàng cũng vì tin nàng mà vô cùng cao hứng, ột thỏi bạc, nói đối phương không cần thối lại, cũng kêu Thanh Hà tiễn đại phu ra ngoài.

Nàng bởi vì quá kinh hỉ mà nước mắt tuôn rơi, hai nha hoàn cũng đã sớm khóc đỏ mắt, ba người nắm chặt tay nhau, trong lòng không ngừng hưng phấn.

Liên Thủy Dao cẩn thận sờ bụng mình, tay vẫn run nhè nhẹ, thầm nghĩ, chẳng lẽ đây là ý trời? Nàng thật sự có....

“Phu nhân, Nghiêm gia mà biết, nhất định sẽ vô cùng cao hứng!”

“Không, trước tiên không được lộ ra.” Nàng nghiêm túc nhắc nhở Thanh Hà cùng Tiểu Song.

“Hả? Vì sao?”

“Ta muốn cho Nghiêm gia một bất ngờ.”

Thanh Hà càng không hiểu, trên mặt đầy vẻ khó hiểu. “Phu nhân, nếu như không nói cho Nghiêm gia, làm sao cho hắn một bất ngờ được?”

Đây chính là chỗ Liên Thủy Dao phải thận trọng, nàng lấy tay nhẹ nhàng sờ bụng mình, dáng vẻ và cử chỉ đều tỏ ra hết sức cẩn thận, lẩm bẩm nói. “Nghiêm gia cực kì mong đợi ta sinh cho hắn một hài tử khỏe mạnh, cho nên nhất định phải thận trọng. Gần đây hắn bị công việc cuốn quanh, ta không hi vọng hắn vì thế mà phân tâm, đợi tìm thời điểm thích hợp sẽ nói cho hắn.”

Thanh Hà bừng tỉnh ngộ. “Thì ra là như vậy, phu nhân, thật khổ cho người rồi, vì Nghiêm gia mà tổn nhiều tâm tư như thế.”

Tiểu Song cũng nói: “Ta hiểu được, phu nhân, người yên tâm đi, chúng ta sẽ tuân theo dặn dò của người.”

Liên Thủy Dao vỗ nhẹ tay các nàng, lộ ra nụ cười vui mừng. Trên thực tế, đây chỉ là một nguyên nhân, mục đích lớn nhất của nàng là trước hết phải nghĩ ra kế tiếp nên làm thế nào.

Có thai, Nghiêm Phách Thiên nhất định vô cùng cao hứng, mà nàng hi vọng khi hắn cao hứng nhất, đề xuất với hắn nguyện vọng cho hài tử thứ hai theo họ nàng. Nếu như hắn đáp ứng, tất cả đều dễ dàng, chỉ sợ ngộ nhớ hắn không đáp ứng thôi.

Nếu như hắn không đáp ứng thì nàng sẽ lấy điều này buộc hắn đáp ứng. Trong tình hình nàng mang thai, Nghiêm Phách Thiên vì lo cho thân thể của nàng nhất định sẽ đồng ý yêu cầu của nàng. Nhưng đây là biện pháp bất đắc dĩ, nàng cũng hi vọng phải dùng tới nó.

“Thanh Hà, người sai người chuẩn bị kiệu, ta muốn xuất phủ.”

“Cái gì? Phu nhân, người muốn đi đâu?”

“Ta muốn đến chùa thắp hương, cầu xin tiểu sinh mệnh trong bụng ta bình an.”

Tiểu Song và Thanh Hà lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh. “Thì ra là như vậy.”

Thanh Hà nhận phân phó của phu nhân, vội vàng đi lo liệu. Khi kiệu đã chuẩn bị tốt, lại vội vàng quay về thông báo. Liên Thủy Dao muốn Thanh Hà bồi nàng xuất phủ, để cho Tiểu Song ở lại, cũng dặn dò nàng nhất định phải giữ bí mật.

Đứa nhỏ này là hi vọng của nàng, nàng nhất định phải bảo vệ thật tốt, chuyến đi chùa lần này, trừ cầu xin thần Phật phù hộ đứa nhỏ bình an, cũng phù hộ cho tâm nguyện của mình đạt được.

Khi các nàng ngồi kiệu đến chùa thì lúc này cũng không có nhiều khách hành hương. Nàng có thai, Thanh Hà lại càng cẩn thận đỡ nàng gấp bội.

Nàng vào trong chùa, cầm nhang Thanh Hà đốt cho nàng, hướng về phía Bồ Tát bái lạy. Chuyện có thai làm đến bây giờ tim nàng vẫn còn đập thình thịch. Đột nhiên nàng nhìn thấy một bóng người quen thuộc, trong lòng vui vẻ, nhưng mắc Thanh Hà còn đang bên cạnh, nên nàng bèn quay lại phân phó Thanh Hà.

“Người đi trước ra ngoài chờ ta.”

Thanh Hà vừa nghe, vội lắc đầu. “Không được đâu, phu nhân người_____” Nghĩ đến mình nói quá to, Thanh Hà cúi xuống, vội vàng đề thấp giọng, nói bên tai nàng. “Phu nhân người đang mang thai, Thanh Hà phải ở bên cạnh bảo vệ người.”

Liên Thủy Dao cười cười trấn an nói: “Chúng ta ở ngay đây, không có việc gì đâu. Huống hồ ta còn có mấy lời muốn khẩn cầu Bồ Tát, người ở bên cạnh, ta xấu hổ.”

Thanh Hà nháy nháy mắt, hiểu ra ý tứ của phu nhân. “Ta đã hiểu, nhất định là có liên quan đến Nghiêm gia, đúng không?”

Liên Thủy Dao làm ra vẻ thẹn thùng. “Biết là được, còn không ra ngoài đi.”

Thanh Hà phúc thân với nàng, cười hì hì trả lời. “Vâng, nô tì ra ngoài, phu nhân yên tâm, Thanh Hà sẽ không nghe trộm đâu.” Nói xong cười xoay người đi ra ngoài, để lại một mình nàng ở bên trong.

Thanh Hà vừa ra ngoài, Liên Thủy Dao lập tức đến phía sau chùa, đồng thời nhỏ giọng kêu. “Ba Đồ đại ca, huynh ở đâu?”

”Khi nàng ở phía ngoài thấp nhang thì thoáng nhìn thấy Ba Đồ phát tay ra hiệu với nàng, nên nàng mới tách khỏi Thanh Hà, vội vàng đến tìm hấn, nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy bóng hấn đâu, khi đang cảm thấy buồn bực thì có người vỗ vai nàng.

Nàng quay đầu lại, khi nhìn thấy Ba Đồ đại ca thì trên mặt tỏ vẻ vui mừng, nhưng khi nhìn thấy vết máu trên cánh tay hấn thì chuyển thành kinh hãi.

“Ba Đồ đại ca, huynh làm sao vậy?”

“Suyt, nhỏ tiếng một chút.” Ba Đồ ra hiệu cho nàng yên tâm một chút, chớ vội nóng nảy, vết thương trên tay không đáng ngại. “Chẳng qua là vết thương ngoài da mà thôi.”

“Nàng nghe xong mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng bộ dạng vẫn nghiêm túc. ”Đây là có chuyện gì?”

Ba Đồ lạnh lùng nghiêm mặt, hừ nói. “Khi giết Điền Quảng Đình, bị chó săn của hấn làm bị thương.”

Liên Thủy Dao cảm thấy vô cùng kinh ngạc, “Huynh đi ám sát Điền Quảng Đình? Quá nguy hiểm, bên cạnh hấn mai phục rất nhiều hộ vệ.”

“Ta biết, những hộ vệ kia thì tính là cái gì, căn bản không phải đối thủ của ta. Chẳng qua ta không ngờ được bên cạnh hấn có năm cao thủ, một mình ta đánh không lại, đành phải chạy trốn, vết thương trên cánh tay là bị một người trong đó làm bị thương.”

“May mắn là chỉ bị thương ngoài da, không thì hậu quả không tưởng tượng nổi. Ba Đồ đại ca, đáp ứng ta, tuyệt đối không làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa đi.”

“Nguy hiểm?” Ba Đồ nhú mày rậm, nhìn chằm chằm nàng, “Báo thù vốn là chuyện nguy hiểm. Đại ca muội là huynh đệ kết nghĩa với ta, ta đã nói sẽ báo thù cho hấn, đã sớm coi nhẹ sinh tử, không phải muội cũng vì báo thù mà vào Nghiêm phủ làm thiếp sao?”

Nghĩ đến mình cùng Ba Đồ đại ca đã mấy tháng không liên lạc, nên Ba Đồ không biết nàng đã thay đổi kế hoạch. Hôm nay không hẹn mà gặp, nàng trầm nghĩ nhất định phải nhanh chóng nói cho Ba Đồ đại ca.

“Ba Đồ đại ca, Điền Quảng Đình không thể chết.”

“Muội nói cái quái gì vậy?”

Nàng biết phản ứng của Ba Đồ nhất định sẽ cực kì kinh ngạc, vì vậy nàng nhanh chóng nói đại khái tình hình cho hấn, sớm muộn gì Điền Quảng Đình sẽ phải trả giá thật đắt, nhưng như thế còn chưa đủ, chỉ có tìm ra chứng cứ Điền Quảng Đình ăn hối lộ, vì quyền lợi của mình mà diệt trừ tội chứng, mới có thể lấy lại trong sạch cho Liên gia. Hơn nữa, nàng cũng nói cho Ba Đồ, trừ bọn họ ra cũng có người muốn tìm Điền Quảng Đình báo thù.

Ba Đồ nghe xong, vô cùng ngoài ý muốn. “Là ai?”

“Chuyện này, ta không thể nói cho huynh.” Nàng hồ thẹn trả lời.

Về mặt Ba Đồ khó hiểu. “Vì sao?”

“Bởi vì ta đã đáp ứng người đó, trước tiên giữ bí mật cho hấn. Hấn tin tưởng ta, ta tất nhiên phải giữ chữ tín.” Nàng giải thích mới Ba Đồ chỗ khó xử của mình, hi vọng hấn có thể thông cảm.

Ba Đồ còn muốn hỏi nàng gì đó, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân vội vàng chạy tới, hơn nữa còn cả lớn tiếng hô.

“Phu nhân? Phu nhân? Người ở đâu? Phu nhân!” Thanh Hà cuống cuống kêu, cắt đứt bọn họ nói chuyện. Ba Đồ lập tức ẩn thân sau tượng phật rồi lúc này Liên Thủy Dao mới đáp lại tiếng hô của Thanh Hà.

“Ta ở trong này.”

“Nghe được tiếng của phu nhân, Thanh Hà theo tiếng tìm tới, nhìn thấy phu nhân, nàng vội vàng đi tới. “Không tốt rồi, phu nhân”

“Chuyện gì mà khẩn trương như thế?” Nàng vội hỏi Thanh Hà, đồng thời cũng cảm giác được bầu không khí không bình thường.

“Bên ngoài có rất nhiều quan sai, không biết đang lực soát cái gì, chúng ta mau đi thôi.” Thanh Hà lo lắng nàng mang thai, không dám khinh thường, vội vàng đỡ nàng rời khỏi nơi này.

Vừa nghe có rất nhiều quan sai đến đây, Liên Thủy Dao cảm thấy kinh hãi, mà Ba Đồ trốn sau tượng phật cũng trầm mặt xuống, hiển nhiên người mà những quan sai này muốn tìm chính là hắn.

Trong lòng Liên Thủy Dao biết, tuyệt đối không thể để cho đám quan sai tìm được Ba Đồ, nếu không thì hắn khó thoát khỏi cái chết. Ba Đồ là nghĩa huynh của đại ca nàng, nàng cũng coi hắn là nghĩa huynh, giống như người thân của mình, cho dù nàng mất mạng cũng phải bảo vệ hắn.

Nàng bình tĩnh nói với Thanh Hà: “Đừng lo lắng, chúng ta không làm chuyện xấu, các quan sai sẽ không làm gì chúng ta đâu.” Nàng vừa an ủi Thanh Hà, vừa tính toán nên làm thế nào dời lực chú ý của quan sai, trì hoãn thời gian cho Ba Đồ có cơ hội chạy trốn.

Đáng tiếc là nàng không có nhiều thời gian suy nghĩ, rất nhiều quan sai đã xông tới, bao vây tầng tầng lớp lớp. Nàng bình tĩnh đứng, đối mặt với những quan sai xông vào này, vẻ mặt cố gắng trấn định, mà đám quan sai vừa thấy nàng, bởi vì nhìn thấy mỹ nhân mà ánh mắt sáng ngời.

“Mỹ nhân thật xinh đẹp.” Đầu lĩnh quan sai không ngờ ở chỗ này lại có một đại mỹ nhân như vậy, đôi mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Thanh Hà vội vàng che ở trước người Liên Thủy Dao. “Không được vô lễ, nàng là nữ phu nhân của Nghiêm gia Nghiêm Phách Thiên.”

“Tiểu thiếp thứ năm của Nghiêm Phách Thiên?” Đám quan sai đối với mỹ nhân trước mặt rất có hứng thú, dùng ánh mắt càn rỡ quan sát nàng, lại còn cười ha ha nói: “Không ngờ tiểu thiếp Nghiêm Phách Thiên nạp lại xinh đẹp như vậy.”

Nàng lạnh nhạt nhìn đám quan sai, mặc cho bọn họ đánh giá mình, trong lòng chợt ngoan độc, thừa dịp khi tên đầu lĩnh quan sai đang soi mói mình thì đánh cho đối phương một cái tát.

“Người làm cái gì?” Tên đầu lĩnh quan sai kinh ngạc sờ gương mặt bị đánh sưng lên của mình, phần nộ cảm kiếm chỉ về phía nàng.

“Ta ở trong này thắp hương bái phật, các người lại ngang nhiên tới trêu ghẹo ta, ta đây là theo đạo dạy dỗ người.” Nàng hừ lạnh nói.

“Nói bậy bạ gì đó?” Đầu lĩnh đám quan sai hỗn hển mắng to.

Nàng giận dữ nói: “Ta nói bậy thế nào, các người bao vây ta trùng trùng lớp lớp, không phải vì muốn chọc ghẹo ta sao?”

Bị nàng vu oan như thế, đối phương càng giận dữ hơn. “Người thật to gan, dám vu cáo bản quan gia!”

Liên Thủy Dao đứng là cố tình muốn chọc giận hắn. “Trượng phu của ta là Nghiêm Phách Thiên, ở đây, ai lại không phải nhìn mặt mũi của phu quân ta, một tên quan sai nhỏ nhỏ như người là cái thá gì? Trượng phu của ta lại có giao tình rất tốt với Diên Quảng Đình đại nhân đó.”

Vừa nghe đến ba chữ “Diên Quảng Đình”, đám quan sai quả nhiên thay đổi sắc mặt, Nghiêm Phách Thiên không phải là nhân vật dễ trêu chọc, Diên Quảng Đình đại nhân lại càng là đại quan mà bọn họ không thể đụng vào.

Đám quan sai dù sao cũng sợ rước họa vào thân, không dám làm càn với nàng, làm người khác nghĩ rằng bọn họ trêu ghẹo nữ nhân của Nghiêm Phách Thiên, có mấy cái đầu cũng không đủ chặt. Nhưng bọn họ tới lục soát thích khách, nhưng mà cố tình là nữ nhân này ở đây ngăn cản bọn họ, nhân mã hai phe liền giằng co như vậy.

“Phát sinh chuyện gì?” Lúc này truyền đến một tiếng quát ra lệnh.

Trong lòng Liên Thủy Dao cả kinh, giương mắt nhìn về phía nam tử đi vào. Ngay khi nhìn thấy hình dáng đối phương thì ngoài ý liệu của nàng, người tới đúng là Mặc Thanh Vân.

Thanh Hà nhìn thấy Mặc tổng quản, chính là vô cùng cao hứng, vội vã thỉnh an Đại tổng quản.

“Mặc tổng quản, người tới vừa đúng lúc, ta và phu nhân có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.”

Mặc Thanh Vân cũng vì để truy bắt thích khách mà đến, không ngờ được sẽ gặp được Liên Thủy Dao trong chùa này, trong lòng cũng thực kinh ngạc nhưng trên mặt không có biểu hiện gì, sắc mặt hẩn ury nghiêm hỏi nha hoàn.

“Thanh Hà, xảy ra chuyện gì?”

Thanh Hà vội vàng nói đại khái tình hình cho tổng quản nghe, nàng cùng phu nhân đến đây thắp hương bái Phật, ai ngờ đám quan sai bỗng nhiên xông vào, bao vây các nàng bốn phía, chẳng những dọa các nàng, đầu lĩnh quan sai còn dùng giọng điệu ngả ngớn với phu nhân.

Đầu lĩnh quan sai nghe xong mắng to. “Nữ nhân thôi, người nói bậy bạ gì đó, chúng ta là tới bắt kẻ hành thích.”

Thanh Hà có Mặc tổng quản làm chỗ dựa, nói chuyện cũng dám lớn tiếng hơn, tay chống eo, hếch cằm nói: “Ở nơi này đâu ra thích khách chứ? Người vừa rồi thấy mỹ mạo của phu nhân ta thì trờng đến trờng mắt cũng muốn rơi ra rồi.”

Đầu lĩnh quan sai bị nàng nói đến đỏ mặt, đang muốn mắng to thì Mặc Thanh Vân đã mắng Thanh Hà trước rồi.

“Thanh Hà, không được vô lễ! Quan sai đại gia có chuyện quan trọng trong người, truy bắt thích khách cũng là vì dân trừ hại, tuyệt đối sẽ không vô lễ với phu nhân.”

Khiếp sợ uy nghiêm của Đại tổng quản, Thanh Hà vội vàng ngậm miệng, không dám nói thêm cái gì, đành phải lui qua một bên.

19. Chương 19

Mặc Thanh Vân quay qua chấp tay với đầu lĩnh quan sai, nói: “Hạ nhân Nghiêm phủ chẳng qua là nóng lòng hộ chủ, xin các sai gia bỏ quá cho.”

Đầu lĩnh quan sai nhận ra Mặc Thanh Vân, biết hắn là đại tổng quản Nghiêm phủ, cũng có quan hệ thân thiết với Lưu đại nhân, không dám đắc tội, cũng chấp tay đáp lễ.

“Mặc tổng quản, chúng ta có công vụ quan trọng trong người, thích khách đúng là chạy về phía này, nên chúng ta mới bao vây nơi này.”

Liên Thủy Dao sợ bọn họ thật sự muốn khám xét, nếu như bọn họ tìm ra thì Ba Đồ đại ca khó thoát khỏi cái chết, nên làm thế nào bây giờ?

Trong lúc nóng vội thì lại có bốn nam tử vội vàng chạy tới, cùng nhau vào trong chùa.

”Đại ca, bắt được thích khách chưa? Người tới đầu tiên, lớn giọng hô to với Mặc Thanh Vân, những người khác cũng nhao nhao vào cửa, những người này không phải ai khác, chính là bốn tổng quản khác của Nghiêm phủ.

Vừa thấy bọn họ, trong lòng Liên Thủy Dao mừng rỡ, thật tốt quá, cứu binh tới rồi.

“Hả? Phu nhân? Sao người lại ở trong này?” Ngũ tổng quản Nhạc Tử Khiêm ngoài ý muốn hỏi.

“Ngũ tổng quản, các người tới vừa đúng lúc, ta cho Thanh Hà đưa ta tới nơi này thắp hương, dám quan sai này lại bao vây ta, nói muốn bắt thích khách. Trong chùa này chỉ có hai người ta và Thanh Hà, không có ai khác, chẳng lẽ chúng ta là thích khách sao?” Nàng cố tình nói như vậy, nghĩ tới phu quân và các tổng quản có thù không đội trời chung với Điền Quảng Đình, điều này cho nàng một tia hi vọng, mong rằng năm người Mặc Thanh Vân bọn họ có thể thông minh một chút, biết thích khách là người của phe mình, đừng lỡ tay làm bị thương người tốt.

Ánh mắt sâu không lường được của Mặc Thanh Vân nhìn về phía Liên Thủy Dao, biết rõ trong chuyện có chút kì quái. Bọn họ theo dấu vết mà đến, nhưng ở trong đây lại gặp được Thủy Dao, trùng hợp như vậy thật đáng nghi. Trong giọng nói của nàng rõ ràng có ý bảo vệ thích khách, chẳng lẽ tên thích khách này có liên quan đến nàng?

Nếu như thật sự là vậy thì nguy rồi, tuyệt đối không thể để quan sai lục soát chùa. Bốn tổng quản khác cũng thấy được bầu không khí không bình thường, cũng mắt nhìn nhau.

Mặc Thanh Vân xoay người nói với đầu lĩnh quan sai: “Phu nhân Nghiêm gia ở đây, cũng không thể mạo phạm nàng, nếu không thì Nghiêm gia sẽ trách tội.”

“Nhưng mà _____”

“Không bằng giao nơi này cho năm người chúng ta, người yên tâm, Nghiêm gia thân thiết với Lưu đại nhân cùng Điền đại nhân, nên chúng ta cũng sẽ không bỏ qua cho thích khách, nếu như thật sự bắt được người, nhất định sẽ giao cho ngài, được không?”

Đầu lĩnh quan sai cho là như vậy càng tốt, bớt phiền toái, bởi vì hắn cũng không muốn đắc tội Nghiêm Phách Thiên, gật đầu bằng lòng.

“Như thế càng tốt, làm phiền các vị tổng quản.” Dứt lời, đầu lĩnh quan sai dẫn theo nhân mã đi lục soát chỗ khác. Lập tức rất nhiều quan sai rời khỏi chùa, trong chùa vắng vẻ, chỉ còn lại năm người tổng quản bọn họ và Liên Thủy Dao cùng Thanh Hà.

Mặc Thanh Vân trầm giọng ra lệnh: “Thanh Hà, người ra ngoài trước đi, ta có lời muốn nói với phu nhân.”

“A, vâng...” Thanh Hà muốn cự tuyệt nhưng Ngũ đệ đã đi tới, kéo Thanh Hà lại.

“Đi thôi, theo đại gia ra ngoài tâm sự.” Nói xong mang nàng ra ngoài, không cho nàng cơ hội cự tuyệt, các tổng quản khác cũng ngầm hiểu, đợi Ngũ đệ kéo Thanh Hà ra cửa, lập tức đóng cửa lại, hơn nữa còn đứng che trước cửa. Làm như vậy chẳng khác nào chặn kín đường, nếu như thích khách thật sự ở trong chùa thì nhất định sẽ trốn không thoát.

Liên Thủy Dao trừng mắt Mặc Thanh Vân. “Người làm cái gì vậy?”

Mặc Thanh Vân trầm mặt, chậm rãi đi về phía nàng, trên người tản ra uy nghiêm làm người ta khiếp sợ, làm nàng không tự giác cảm thấy lạnh tim, bị khí thế của hắn bức lui lại mấy bước.

“Người muốn làm cái gì?” Nàng bình tĩnh hỏi.

Trong đôi mắt sắc bén của Mặc Thanh Vân ẩn chứa tức giận. “Nàng đã đáp ứng với Nghiêm gia là sẽ không nhúng tay vào.”

Lời nói của hắn, ánh mắt của hắn làm cho nàng bị uy hiếp và chột vật, nàng hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Mặc Thanh Vân, nàng đã từng đồng ý với Nghiêm Phách Thiên là sẽ không đi hành thích Điền Quảng Đình hoặc thủ hạ của hắn, bởi vì chỉ làm hư chuyện. Tuy rằng chuyện xảy ra hôm nay không liên quan đến nàng, Mặc Thanh Vân hiểu lầm nàng, nhưng nàng không muốn giải thích với hắn, cho dù muốn giải thích, cũng là nói với Nghiêm Phách Thiên.

“Chuyện của ta, người không cần xen vào.” Nàng lạnh nhạt nói.

Con người sắc bén lóe lên tinh quang, bàn tay to bồng chế trụ cổ tay nàng. “Sai rồi! Chuyện của nàng cũng là chuyện của ta, nàng đã đồng ý hứa hẹn thì phải tuân thủ.”

Hắn rất tức giận, tức nàng lừa hắn, càng tức nàng tự mình mạo hiểm. Bọn họ vẫn luôn bí mật thâm nhập vào vây cánh của Điền Quảng Đình, giành lấy tín nhiệm của hắn. Phải biết rằng việc này chỉ cần lộ ra sơ hở thì không chỉ cái mạng nhỏ của nàng gặp nguy hiểm mà cả kế hoạch bọn họ tỉ mỉ bày ra mấy năm qua sẽ thất bại trong gang tấc, liên lụy đến tính mạng mấy trăm người, bảo hắn làm sao không tức giận nàng lỗ mãng.

Muốn đánh gục Điền Quảng Đình thì không phải một ngày là được, chỉ có thể chờ, tuyệt đối không được bứt dây động rừng.

“Người, người buông tay ra!” Cổ tay nàng bị hắn nắm đau quá, không thoát ra được.

“Nói! Vì cái gì mà nàng lại thất tín!” Bộ dạng của hắn thật dọa người, rõ ràng cũng đã định tội nàng rồi, nàng lại càng không muốn giải thích với hắn, huống hồ, hắn dựa vào cái gì?

“Cho dù muốn chết vẫn ta, cũng phải là chủ tử Nghiêm Phách Thiên của người đến tra hỏi ta. Người làm ta đau quá, mau buông tay!” Nàng ra sức muốn vùng tay ra, trán ứa mồ hôi lạnh, cảm thấy cổ tay mình bị hắn nắm muốn gãy.

Đột nhiên kiếm quang chợt lóe, sát khí nhắm vào Mặc Thanh Vân, trong tình hình ngàn cân treo sợi tóc, Mặc Thanh Vân tránh thoát tập kích lao tới, rút đại đao giắt bên hông, ngăn cản thế kiếm ác liệt của đối phương.

Mặc Thanh Vân nhìn chằm chằm nam tử nhảy ra từ sau tượng phật, ánh mắt sắc bén đánh giá đối phương, người tới ngoại hình thô kệch phóng khoáng, thân mặc y phục Mông Cổ, chính là thích khách hành thích Điền Quảng Đình. Tay hắn cầm hắc kiếm, bảo vệ trước người Liên Thủy Dao, nhìn ra được giao tình của hai người không ít.

“Người tới là ai?” Mặc Thanh Vân lạnh lùng hỏi, toàn thân tỏa ra khí tức đáng sợ.

Ba Đồ cũng tức giận bưng bưng, quát mắng: “Tay sai của Điền Quảng Đình không xứng biết tên ta, nộp mạng đi!”

“Không!” Liên Thủy Dao vội vàng ngăn cản, nhưng đã không kịp rồi. Trong giây lát, hai người đã xuyên kiếm tương giao (hai kiếm đánh vào nhau), đánh rồi.

Hai người đều là cao thủ đệ nhất đẳng, võ công không phân cao thấp. Ba Đồ vừa nãy không địch lại một đám, chỉ có thể liều mạng chạy trốn, giờ quan sai đã đi rồi, cho là đây là cơ hội giết người này, ý đồ muốn liều mạng đánh.

Đám người Lý Mộ Bạch thấy thế, cũng muốn tới giúp đại ca một tay, lại bị Liên Thủy Dao vội vàng ngăn cản.

“Đừng tổn thương huynh ấy, huynh ấy là nghĩa huynh của ta!”

Lý Mộ Bạch, Vu Đan Ngọc cùng Hương Bất Ngữ sửng sốt, ngoài ý muốn nhìn nàng, sau đó lại nhìn người Mông Cổ kia, trong lòng tỉnh ngộ, thì ra là nghĩa huynh của tẩu tử, thảo nào muốn hành thích Điền Quảng Đình.

Lão tam Vu Đan Ngọc nghiêm nghị nói: “Phu nhân, người biết rõ kế hoạch của chúng ta, sao lại để hắn đi hành thích Điền Quảng Đình?”

“Ta cũng vừa mới biết được chuyện này, là do ta, ta không có sớm nói cho hắn, nên hắn mới có thể tùy tiện hành động, các người mau ngăn bọn họ lại, nếu lỡ chết người thì nguy.” Nàng cầu khẩn, lo lắng vô cùng.

Lý Mộ Bạch nho nhã cười. “Yên tâm đi, Mặc tổng quản sẽ không thương tổn hắn, chẳng qua là đang giận dữ mà thôi.” Bọn họ nhìn ra là đại ca đang tức giận vì tẩu tử thất tín với hắn, lại nhìn thấy có một nam tử hùng dũng oai vệ, khí phách bừng bừng như vậy bảo vệ tẩu tử, sợ là đang ghen thôi.

Liên Thủy Dao cũng không thoả mái nhìn xem như bọn họ, hai người kia rõ ràng đang chém giết người chết ta sống, giống như hai dã thú đang liều mạng đánh, đao kiếm không có mất, lỗ sơ sẩy một cái, chém đứt cánh tay hay mất một cái chân thì sao?

“Các người mau dừng tay lại! Mặc Thanh Vân! Ba Đồ đại ca! Tất cả đều là người mình, đừng đánh nữa!” Nàng hô, trên trán không ngừng chảy mồ hôi. Bởi vì quá mức khẩn trương mà đột nhiên cảm thấy hoa mắt, thân cũng đứng không vững, lưng lay sắp đổ.

Hướng Bất Ngữ lập tức đưa tay đỡ nàng, Lý Mộ Bạch, Vu Đàn Ngọc cũng nhận thấy nàng không bình thường.

“Phu nhân?” Liên Thủy Dao cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, dạ dày nhộn nhạo rất muốn nôn.

Lúc này cửa bị đẩy ra, Thanh Hà ở bên ngoài vội vàng chạy vào. Bởi vì nàng nghe thấy bên trong có tiếng đao kiếm, lo lắng an nguy của phu nhân, bất chấp phu nhân dặn dò, đành phải nói bí mật của phu nhân cho Ngũ tổng quản. Lão ngũ Nhạc Tử Khiêm vừa nghe, sợ tới mức mặt trắng bệch, lập tức thả nàng đi vào, người cũng chạy thẳng vào trong.

Vừa thấy sắc mặt phu nhân tái nhợt, Thanh Hà sợ tới mức lớn tiếng hô lên. “Các người đừng đánh nữa! Phu nhân đang có thai, không chịu được kích động!”

Mặc Thanh Vân vốn đang đánh nhau kịch liệt với Ba Đồ, đột nhiên chấn động, ngừng đánh, hấn giống như bay vọt tới bên người Thủy Dao, ôm nàng vào lòng.

“Thủy Dao_____nàng có? Chuyện này_____là thật sao!” Hấn chấn động không thôi, không tin những gì mình đang nghe được. Trong lúc vui mừng lẫn lộn, nhất thời quên mất thân phận của mình, ôm chặt lấy nàng.

Liên Thủy Dao bởi vì tạm thời choáng váng, không chú ý mình bị Mặc Thanh Vân ôm, đợi đến khi nàng phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình lại ở trong ngực Mặc Thanh Vân, quá hoảng sợ, giận dữ tát hấn một cái.

Một tát này không lưu tình chút nào, tiếng vang thanh thúy, nghe ra là tát hết sức mình, mạnh đến mức Mặc Thanh Vân ngất người, bốn nghia đệ khác cũng trợn tròn mắt.

“Sắc lang chết tiệt! Người ôm ta cái gì hả! Mau buông ra!” Liên Thủy Dao giận đến đỏ mặt tía tai, cái tên Mặc Thanh Vân đáng hận này, dám khinh bạc nàng trước mặt mọi người, quả thật là không muốn sống nữa mà!

Bốn phía chợt im lặng, mọi người đang trong kinh ngạc nhìn hai người, chỉ chốc lát sau, bốn tổng quản người lấy tay bịt miệng đang há ra, người thì xoay mặt đi, tất cả đều đang cố nén cười, bởi vì đại ca bọn họ bị tấu tử xem là sắc lang, lại còn nặng nề thưởng ột cái tát, thật sự là rất thảm rồi.

“Không thể nào, đại ca, huynh còn chưa nói cho nàng sao?” Lão ngũ không thể tin được nén cười rồi.

“Ta thấy là huynh vẫn nên nói thật cho nàng đi.” Lão nhị lắc đầu, cực kì tán thành cái vết tát màu hồng trên mặt hấn.

“Huynh nói cho nàng đi, đỡ ọi người còn phải kìm nén như vậy.” Lão tam đã cười đến mức ôm bụng rồi.

Lão ngũ không nín được, trốn thẳng ra ngoài cười, lại còn nhân tiện kéo Thanh Hà ra ngoài, để cho đại ca nhận tội với tấu tử.

“Nói cho ta biết cái gì?” Liên Thủy Dao không hiểu được tròng mắt mọi người, hoàn toàn không biết bọn họ đang cười cái gì. Nhìn thấy Mặc Thanh Vân khinh bạc nàng, không tới cứu nàng thì thôi, lại còn ở một bên cười, ngay cả Ba Đồ ở bên cạnh cũng hiểu kì nhìn một màn này.

Nghe được Thủy Dao nói bọn họ là người một nhà thì trong lòng hấn đã đoán ra, Thủy Dao từng nói cũng có người muốn đối phó với Điện Quảng Đình, xem ra là nói những người này.

Lửa giận trong lòng Mặc Thanh Vân đã sớm bị chuyện nàng mang thai dập tắt rồi, làm sao còn dám nổi giận với nàng, cho dù bị thưởng một tát, cũng đành phải nhận.

Hắn thở dài, nói khẽ: “Thủy Dao, nàng nhìn kĩ ta đi.”

Liên Thủy Dao trừng mắt hắn, đang muốn mắng sao hắn có thể đại nghịch bất đạo gọi nàng thân mật như vậy thì đột nhiên ngẩn ngơ.

“Giọng nói của người.....” Nàng kinh ngạc với giọng nói của Mặc Thanh Vân thay đổi, sao giọng nói này lại giống phu quân Nghiêm Phách Thiên vậy? Nàng ngơ ngác nhìn hắn, từ trong ánh mắt thâm thúy kia tìm thấy một cảm giác quen thuộc.

Nàng không tự chủ được đưa tay lên, nhẹ nhàng che đi một con mắt của hắn. Bộ dạng này, nếu như thêm vài cái vết sẹo, bên dưới cằm thêm một bộ râu quai nón, giống như..... giống như phu quân Nghiêm Phách Thiên của nàng.

Nàng ngược lại hít một ngụm khí. “Là chàng?”

Hắn nhẹ nhàng gạt đầu, giọng điệu trở lại thành giọng nói của Mặc Thanh Vân. “Như vậy nàng hiểu chưa?”

Nàng ngạc nhiên vô cùng, trong khoảng thời gian ngắn á khẩu không trả lời được. Nghiêm Phách Thiên chính là Mặc Thanh Vân? Mặc Thanh Vân chính là Nghiêm Phách Thiên? Trời ạ! Nàng lại chẳng biết gì lâu như vậy!

“Chàng gạt ta!” Nàng thở phì phò kháng nghị, hắn cứ nhiên lại không nói cho nàng!

Mặc Thanh Vân cắn răng nói: “Nàng cũng lừa ta.” Ánh mắt của hắn bắn về phía Ba Đồ, nếu không phải bây giờ nàng có thai, hắn thật muốn đánh cái mõng của nàng.

Nàng vội vàng giải thích. “Huynh ấy là nghĩa huynh của ta!”

“Ta biết, nếu không thì nàng nghĩ rằng ta sẽ hạ thủ lưu tình?” Khi hắn cùng Ba Đồ đang đánh nhau thắng thua khó nói thì cũng lưu ý nàng ở một bên kêu gào. Nhưng hắn vẫn còn đang tức, tức nàng không nói nhin nàng còn có một vị nghĩa huynh, mà nghĩa huynh này ngày thường tuần lãng cao lớn, hắn cũng không vui vẻ gặp gì.

Ba Đồ thu kiếm vào vỏ, đôi mắt ưng nhìn về phía mọi người, trong lòng đã sáng tỏ, từ thái độ của nam tử kia đối với nghĩa muội đã hiểu được một ít rồi.

“Nếu đã là hiểu lầm vậy thì tại hạ xin cáo từ.” Nói xong lướt nhanh qua mọi người đi tới cửa chùa.

“Chậm đã!” Lý Mộ Bạch tiến đến chấp tay nói: “Tình thế bên ngoài còn đang căng thẳng, có thể mời nhân huynh đến phủ trốn tránh không?” Ý tứ cực kì rõ ràng, đã là người đồng đạo thì có thể hợp tác.

Ba Đồ quay đầu lại, mím môi bật ra nụ cười yếu ớt. “Đa tạ, muốn tránh được đám quan sai không làm khó được ta, chờ sóng gió qua đi, hôm khác sẽ đến thăm Nghiêm phủ, cùng bàn kế hoạch lâu dài.”

Lý Mộ Bạch mỉm cười đề nghị. “Không bằng để ta tiễn nhân huynh một đoạn đường cho tẩu tử yên tâm, nàng hiện tại có lòng cũng không làm được.”

Ba Đồ suy nghĩ một lát, gật đầu đồng ý. Trước khi đi, ánh mắt nhìn về phía Thủy Dao, trong mắt còn có sự dịu dàng của đại ca.

“Xin lỗi không tiếp chuyện được rồi, muội tử, biết muội có nơi chốn tốt, đại ca như ta an tâm.”

“Ba Đồ đại ca, huynh phải bảo trọng, sóng gió qua đi, nhất định phải tới thăm ta.” Về mặt nàng lo lắng căn dặn.

20. Chương 20

Ba Đồ gật đầu, sau đó bước nhanh ra cửa, Lý Mộ Bạch mỉm cười nhìn thoáng qua đại ca và đại tẩu, cũng ra theo. Mặc Thanh Vân thấy vẻ mặt Thủy Dao vẫn lo lắng liền mệnh lệnh cho hai nghĩa đệ.

“Lão tam, lão tứ, hai đệ bí mật tiễn hấn một đoạn đường, đừng để cho quan sai tìm được hấn.”

“Vâng, đại ca.” Hai vị tổng quản lĩnh mệnh xong cũng nhanh chóng ra cửa, hiện tại, trong phòng rốt cuộc cũng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Đôi mắt to long lanh của Liên Thủy Dao ngượng ngùng đón nhận con người đen sâu thẳm của Mặc Thanh Vân, gương mặt không khỏi ửng đỏ, khẽ trách nói: “Mọi người đi rồi, chàng còn không buông ta ra.” Nàng còn bị hấn ôm chứ đâu.

“Khi nào thì biết?” Hấn chẳng những không định buông nàng ra, còn không đầu không đuôi chất vấn nàng, vẻ mặt uy nghiêm nhưng giọng nói thì lại yêu thương.

Nàng biết hấn hỏi là đứa nhỏ trong bụng, nhỏ giọng trả lời. “Trước khi xuất phủ, để cho đại phu bắt mạch mới biết.”

“Biết rồi nàng còn ra phủ?”

Thấy hấn lại nghiêm mặt lên, nàng cũng không nghe theo, không nhin được kháng nghị. “Nếu đã biết ta mang thai, sao chàng lại còn hung dữ với ta?”

Hấn ghen giọng, sửa lại: “Ta không hung với nàng, ta.....là đang hỏi nàng.”

“Cho dù đang hỏi ta, cũng không cần phải giơ cái gương mặt dọa người này ra.” Nàng đáng thương lên án hấn.

Mặc Thanh Vân nào dám để nàng tức giận, cộng thêm chuyện nàng có thai, làm trong lòng hấn đầy kinh hãi, cho dù có tức cũng tan hết, vội vàng trấn an nàng.

“Được, được, được, là ta sai, nàng cảm thấy thế nào rồi?” Vừa rồi nàng giống như chóng mặt làm hấn cực kì lo lắng. “Ta lập tức tìm đại phu tới khám cho nàng.”

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, để tay lên bụng. “Ta không sao nữa rồi.” Nói xong, lại chảy nước mắt làm Mặc Thanh Vân bị dọa sợ đến toàn thân mồ hôi lạnh.

“Sao lại khóc? Nàng không thoải mái chỗ nào? Mau nói cho ta biết.”

“Ta không sao, ta chỉ là....rất cao hứng mà thôi.” Nàng gồi cầm lên vai hấn, hay tay ôm cổ hấn.

Mặc Thanh Vân vô cùng đau lòng nàng, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng. “Thì ra là vậy, đừng khóc, nàng khóc, ta cũng không biết làm sao. Bây giờ ta mang nàng hồi phủ, nàng cần phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Nàng khẽ gật đầu, để cho hấn ôm mình lên kiệu, Thanh Hà đợi bên ngoài đã bị lão ngô mang về phủ trước rồi, mà hấn lại cùng ngồi trong kiệu với Thủy Dao, đưa nàng hồi phủ.

Thủy Dao tựa vào trong ngực Mặc Thanh Vân, hai người chia vui với nhau, bàn tay to của hấn đặt trên bụng nàng, trong mắt toàn là ý cười.

Thấy hấn vui vẻ như thế, trong lòng Liên Thủy Dao cũng thật vui vẻ. Nàng như con chim nhỏ nép vào trong ngực hấn, ngửa mặt lên, mở miệng làm nũng.

“Phu quân, ta có thể cầu xin chàng một chuyện không?”

Mặc Thanh Vân thâm tình nhìn nàng. “Ta đáp ứng.”

“Hả? Ta còn chưa nói là chuyện gì mà, chàng đáp ứng?”

“Nàng hi vọng cho nghĩa huynh nàng tham gia vào nghiệp lớn báo thù của chúng ta? Đương nhiên là có thể.” Vừa nãy giao thủ với Ba Đồ xong, hấn đã biết tài nghệ của nam nhân này không tầm thường, có thể hợp tác với một người như thế, thêm đồng minh thì thêm một phần trợ lực, hấn vui vẻ tán thành.

Nàng vội lắc đầu. “Ta muốn nói không phải chuyện này.”

Hấn nhướn mày, trong lòng tỉnh ngộ. “Ta đã hiểu, nàng yên tâm, ta nói rồi, chờ thời cơ chín muồi, ta nhất định sẽ diệt trừ, nhổ tận gốc Điền Quảng Đình và vây cánh của hấn, báo thù cho nhạc phụ, nhạc mẫu cùng đại ca nàng.”

Nàng lại lắc đầu. “Chuyện này chàng đã đáp ứng ta rồi, ta muốn nói cũng không phải chuyện này.”

“Vậy là chuyện gì? Nàng yên tâm, cho dù là chuyện gì, ta cũng đồng ý với nàng.” Hấn hào khí bừng bừng nói, hoàn toàn không sợ nàng đề xuất chuyện mình không làm được. (này thì chết nè)

Liên Thủy Dao vui sướng lôi kéo vạt áo của hấn. “Chàng nói thật sao? Thật sự cho dù là chuyện gì, chàng cũng đồng ý với ta?”

“Đương nhiên!” Bàn tay to đặt trên bụng nàng, lộ ra nụ cười đắc ý của phụ thân. “Coi như là lễ vật tặng cho nàng và đứa nhỏ.”

Có một câu này của hấn, Liên Thủy Dao rốt cuộc không cần lo lắng nữa. lớn tiếng nói ra nguyện vọng của mình với hấn.

“Ta hi vọng đứa nhỏ thứ hai của chúng ta mang họ Liên, gánh trách nhiệm kéo dài hương khói Liên gia, có được không?”

Nụ cười của Mặc Thanh Vân cứng đờ, ghen hòng nhìn chằm chằm nàng, trong khoảng thời gian ngắn không nói nên lời, vừa nhìn là biết vẻ mặt bị nguyện vọng nàng đề xuất hù sợ.

Liên Thủy Dao sớm đoán được phản ứng của hấn có thể sẽ là như vậy, không đợi hấn cự tuyệt lập tức hai giọt nước mắt trong suốt chảy ra cho hấn coi.

“Chàng vừa rồi nói đáp ứng ta, nếu như chàng không đáp ứng, ta....ta....ta liền không muốn sống nữa!”

Mặc Thanh Vân từ kinh hãi hồi phục tinh thần, vội vàng trả lời: “Ta chưa nói không đồng ý mà!”

Tiếng khóc tạm ngừng trong chốc lát. “Chàng đồng ý?”

Hấn sửa lại. “Ta cũng chưa nói đồng ý.”

Gương mặt xinh đẹp lại suy sụp, nàng giống như một đứa nhỏ rốt cuộc không ngừng được nước mắt.

“Ồ..!” Hấn luống cuống tay chân, vội vàng giải thích.

“Đừng khóc mà, chuyện này phải bàn bạc kĩ hơn.”

“Chàng không giữ lời_____” Nàng khóc đến hoa lê đài vũ.

“Đây là chuyện lớn phải mở hội nghị gia tộc_____”

“Chàng gạt người_____” Nàng khóc đến nước mắt tung hoành.

Mặc Thanh Vân quả thật muốn hô cứu mạng, trong khoảng thời gian ngắn làm sao kêu hấn đồng ý? Đứa nhỏ còn chưa sinh nàng liền nói chuyện đứa thứ hai với hấn, hấn đương nhiên không rõ ràng, nhất thời không biết chủ ý thế nào.

Hấn không sợ trời, không sợ đất, sợ nhất nàng gặp chuyện không may, nhìn nàng khóc đến đứt ruột đứt gan, khóc đến đau lòng gần chết, khóc đến tim hấn muốn nát ra.

Nếu như ngộ nhỡ, thì đây chính là chuyện một xác hai mạng, bất đắc dĩ, hấn đầu hàng. (*lau mồ hôi* nước mắt con gái thật đáng sợ, ta cũng sợ nhất con gái khóc ==”)

“Được rồi, ta đồng ý với nàng.”

Liên Thủy Dao từ buồn bã chuyển sang vui vẻ, hài lòng ôm hấn. “Phu quân, ta biết chàng đối với ta tốt nhất, cảm ơn chàng, cả đời ta đều biết ơn chàng, còn có phụ mẫu cùng đại ca, bọn họ cũng sẽ biết ơn chàng.”

Mặc Thanh Vân cứng chiều khe vuốt mặt nàng. “Nếu ta đã đồng ý, nàng chon khóc cái gì? Đừng khóc nữa, cẩn thận con chúng ta.”

Nàng cảm kích tiến vào ngực hấn, lẩm bẩm nói: “Ta không khóc, về sau chàng nói cái gì ta cũng nghe chàng hết, cho dù làm trâu làm ngựa, ta cũng không oán không hối.”

“Thật sự?”

Nàng ngẩng gương mặt đầy nước mắt lên, kiên định hứa hẹn với hấn. “Ta thề.”

Đôi mắt hắn mỉm cười, nắn nhẹ chóp mũi của nàng một cái. “Không cần làm trâu làm ngựa, ta muốn nàng làm thê tử của ta, đời này không được có bí mật gì với ta, hiểu chưa?”

Nàng cười gật đầu. “Biết rồi.”

Đúng vậy, nàng hiểu rồi, hiểu hắn đối tốt với mình, sủng ái mình, nam nhân này không muốn trong lòng nàng cất giấu bí mật gì để lòng phải khổ cực.

Nàng sẽ không giấu diếm hắn bất cứ chuyện gì nữa, đời này kiếp này, nàng sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn, kính trọng hắn, nghe theo hắn, hơn nữa còn yêu hắn, đến chết không đổi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-cua-nuong-tu>